

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΣΜΟΝ ΕΓΧΟΛΠΙΟΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ και ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΕΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ - ΔΟΓΜΑ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΝΤΑΙΝΙΚΕΝ

Dr. CLIFFORD WILSON

Κεφάλαιο 1^ο

Προσέξτε αυτούς τους αρχαιολόγους!

Στο βιβλίο «οχήματα των Θεών» ο Ερρίκος φον Νταίνικεν (Erich von Daniken) προβαίνει σε κρίσεις για τους αρχαιολόγους και την αρχαιολογία αστήριχτες και που συχνά περιέχουν χονδρά λάθη. Έτσι, γράφει κάπου:

«Οι επιστήμονες συχνά κάνουν τα πράγματα εύκολα για τον εαυτό τους. Κολλάνε δυο κομμάτια παλιών αγγείων μαζί, ψάχνουν για ένα ή δυο γειτονικούς πολιτισμούς, κολλάνε και μια πινακίδα πάνω στο ανασυγκροτημένο εύρημα και πάει λέγοντας! Κι έτσι, άλλη μια φορά όλα ταιριάζουν θαυμάσια με ένα από πριν παραδεκτό σχέδιο σκέψης». (Σελ. 37 Chariots of the gods? 2η Αυστραλιανή έκδοση).

Μα μιλάει σοβαρά; Εν πρώτοις διαβάζοντας, τα «Οχήματα των Θεών», δεν μπορώ να πιστέψω πως κάποιες από τις τρομερές του δηλώσεις γράφτηκαν για να παρθούν στα σοβαρά. Καθώς διαβάζω και φθάνω σ' ένα πλήθος, αρκετά μεγάλο, αστήριχτων συμπερασμάτων, διαπιστώνω ότι πολλοί από τους αναγνώστες του θα φαντάζονταν ότι ο Νταίνικεν θα' πρεπε να είναι πιο πολύ σοβαρός στη κριτική του για τους επιστήμονες στο χώρο της αρχαιολογίας. Σύμφωνα με αυτόν, οι αρχαιολόγοι «δουλεύουν με ένα από πριν παραδεκτό τρόπο σκέψης». Και τούτο, γιατί έτσι τους συμφέρει και «είναι βέβαια καταφανώς πάρα πολύ απλούστερο από του να διαιωνίζεις την ιδέα ότι μια καταπληκτική εφεύρεση θα μπορούσε να υπήρχε, ή τη σκέψη διαστημικών επισκεπτών στο μακρινό παρελθόν. Τούτο θα δυσκόλευε χωρίς λόγο τα πράγματα».

Τέτοιες δηλώσεις είναι αβάσιμες όπως και τα περισσότερα απ' όσα λέει ο Νταίνικεν.

Η πρόκληση ενάντια στους αρχαιολόγους - που κάνουν μια πρώτης τάξης δουλειά στη συγκριτικά νέα επιστήμη τους - επιβάλλει μια απάντηση, και τούτη η απάντηση δίδεται ως ένα βαθμό μέσα απ' αυτές τις σελίδες. Η προσπάθεια κάθε άλλο παρά τέλεια, είναι, γιατί ο Νταίνικεν πίνει περιοχές που θα χρειαζόταν πολύ μεγαλύτερο βιβλίο απ' αυτό εδώ, για ν' απαντήσει κανείς σ' όλα όσα αυτός θέτει. Ούτε για μια στιγμή δεν αρνιέμαι ότι μερικά απ' αυτά τα σημεία που θέτει είναι τόσο ελκυστικά και προκλητικά. Σε μια ραδιοφωνική αναμέτρησή μας με τον συγγραφέα αυτόν, στη Μελβούρνη της Αυστραλίας, δήλωσε, πως πολλά από τα επιχειρήματα του μπήκαν απλώς σαν πρόκληση! Θα ταν περσιτό να του πω πως τουλάχιστον πέτυχε τον αντικειμενικό του σκοπό!

Στον Νταίνικεν φαίνεται να αρέσει ιδιαίτερα να επιτίθεται στους αρχαιολόγους. Καταλαβαίνει την ανάγκη να υπάρχουν κάποιοι «ειδικοί» που θα αντικαταστήσουν τους «αρχαιολόγους» καθώς τους ξέρουμε σήμερα!

Η δική μου η πείρα είναι ότι οι αρχαιολογικές ομάδες δεν είναι «κλειστές» καθώς ο Νταίνικεν θέλει να τις παραστήσει. Αυτό βγαίνει από τη δουλειά που γίνηκε στο Τελλ Γιεργέρ στο Ισραήλ, όπου ήμουν ο επιβλέπων μιας περιοχής.

Ειδικοί πολλών κλάδων

Η ομάδα των ανασκαφών περιλάμβανε παγκόσμια γνωστά ονόματα όπως του Nelson Glueck, του G. Ernest Wright, και του William Dever. Ο κατάλογος των γενικών και επί μέρους επιβλεπόντων ήταν κάτι σαν δείγμα που περιείχε ό,τι πιο καλό στον κόσμο των αρχαιολόγων. Η ομάδα περιλάμβανε επιστήμονες κι από άλλους κλάδους, όπως Γεωλόγους, Ιστορικούς αιόμα και θεολόγους, που εκ πρώτης όψεως, ήταν ξένοι προς την καθ' εαυτήν αρχαιολογία.

Προέρχονταν από εντελώς διάφορους επιστημονικούς χώρους και είχαν τελείως διαφορετικές θρησκευτικές πεποιθήσεις. Ήταν ανάμεσά τους Διαμαρτυρόμενοι, Ρωμαιοκαθολικοί, Ισραηλίτες και Αγνωστικιστές. Μερικοί είχαν ένα ειδικό σεβασμό στη Βίβλο, ενώ άλλοι απέρριπταν το πνευματικό της περιεχόμενο.

Ήταν πραγματικά γοητευτικό ν' ακούς, ανθρώπους, που είχαν βασικές διαφορές σε τόσους τομείς, καθώς συζητούσαν τα ευρήματα εκείνης της ειδικής μέρας, αναλύοντας, ανασυνθέζοντας, προτείνοντας, αντιπαραθέτοντας μια άποψη και συμφωνώντας προς ένα νέο πλησίασμα εκεί όπου τα γεγονότα το απαιτούσαν.

Ένα σημείο που ειδικά τονίζω είναι ότι τούτοι οι άνδρες ήσαν ειδικοί, παίρνανε τη δουλειά τους στα σοβαρά, καθώς έκαναν χημικά πειράματα, πέρναγαν από κόσκινο (χωριολεκτικά και μεταφορικά) τη μαρτυρία που συγκεντρωνόταν από πολλά

διαστυρωμένα κείμενα, σύγκριναν αγγεία και άλλα ευρήματα με παρόμοια έργα Τέχνης από πόλεις κοντινές και μακρινές, σχολαστικά καταγράφανε κάθε σημείο του χώρου των ανασκαφών και το βεβαίωναν με φωτογραφίες, που επαγγελματίες φωτογράφοι έπαιρναν, καθώς οι ανασκαφές προχωρούσαν στις διάφορες περιοχές της έρευνας. Έπρεπε να γίνονται και σκαλοπάτια, συχνά ανασφαλής, ώστε να εξασφαλίζεται η φωτογράφιση από κάποιο ύψος, κι ακόμη υπήρχε ένας αναδιπλούμενος πύργος που τον μετακινούσαν από περιοχή σε περιοχή ανάλογα με τις ανάγκες. Ο Διευθυντής των ανασκαφών συχνά χρησιμοποίησε ένα ελικόπτερο, για να εξασφαλίσει συγκεντρωτικές αεροφωτογραφίες της καλύτερης ποιότητας.

Οι Αρχαιολόγοι μπρος στα γεγονότα

Υπήρχαν ειδικοί επιστήμονες της Ιστορίας και της Αρχαιολογίας, άνδρες που είχαν αποκτήσει επίπονα διδακτορίες από μεγάλα Πανεπιστήμια. Είχαν ειδικευτεί σε διάφορες εποχές της ιστορίας του ανθρώπου, από την ορειχάλινη εποχή μέχρι τους σχετικά νεότερους χρόνους. Και σχημάτισα την εντύπωση ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν ήσαν άκαμπτοι ή απρόθυμοι να προσαρμοστούν σε νέα γεγονότα. Άκουσα και συμμετείχα σε συζητήσεις αν ένα κτίσμα θα έπρεπε να θεωρηθεί χρονολογικά ότι είναι της εποχής του Σολομώντα ή της εποχής των Μακκαβαίων ή μια κρύπτη όπου βρέθηκαν αγγεία των Φιλισταίων, θα μπορούσε να ταιριάζει με την παραδεκτή χρονολογία λειψάνων αυτών των αγγείων. Γίνηκαν επισιέσεις σε διάφορες πόλεις, για σύγκριση των ευρημάτων και ζητήθηκε η γνώμη επιστημόνων που συμμετείχαν σ' άλλες σχετικές ανασκαφές.

Βλέπουμε έτσι, ότι η αρχαιολογία δεν είναι μια επιστήμη ανθρώπων που έχουν μια μονάχα ειδική ακαδημαϊκή εκπαίδευση. Ειδικοί διαφόρων αρχαίων γλωσσών, συντηρητές αγγείων, ένας γιατρός, θεολόγοι παγκόσμια γνωστοί, και ειδικοί άλλων κλάδων ήταν στην Γιεγέρ του Ισραήλ. Έδιναν αναφορές για την δουλειά που άρχιζαν με την ανατολή του ήλιου και συχνά τέλειωναν γύρω στα μεσάνυχτα.

Είχαν έρθει επιστήμονες από όλα τα μέρη του κόσμου και μεταξύ αυτών συμπεριλαμβανόταν και ένας Ιρλανδός επιβλέπων- αρχιτέκτονας. Μερικοί από τους Αμερικανούς βρήκαν μεγαλύτερη δυσκολία να τον καταλάβουν απ' όσο εμένα με την Αυστραλιανή προφορά μου. Ήταν μια ικανοποίηση σ' αυτό τόσημείο, όταν ο καθηγητής Νέλσον Γκλουκ (Glueck) μου είπε πως του άρεσε να μου μιλάει, μονάχα για ν' ακούει την προφορά μου. Του θύμιζα τον συχωρεμένο Άλαν Ρω (Rowe) με τον οποίο είχαν κάνει τις ανασκαφές στο Βεθ - Σαν πριν πολλά χρόνια.

Το σημείο που θέλω να τονίσω είναι, ότι όλοι τούτοι οι άνθρωποι ήταν οι ειδικοί σε διάφορους τομείς, έτοιμοι πάντοτε ν' ακούσουν και να δεχθούν. Ήταν πραγματικοί επιστήμονες και κοίταζαν τη μαρτυρία που έβγαινε από τις έρευνες, κατά πρόσωπο, άσχετα αν φαινόταν να τους βγάζει λανθασμένους.

Ένα από τα πιο όμορφα παραδείγματα, ήταν εκείνο του αείμνηστου καθηγητή Ουίλιαμ Φόξουελ Ωλμπράιτ (Allbright), ίσως του μεγαλύτερου αρχαιολόγου ειδικευμένου στις αρχαίες γλώσσες που ο κόσμος είδε ποτέ, ή και θα γνωρίσει. Δεν παραβρέθηκε στις ανασκαφές της Γιεγέρ, αλλά αμέσως μετά από αυτές είχα μιιά συνομιλία μαζί του που βάσταξε αρκετές ώρες στο σπίτι του στη Βαλτιμόρη. Μέρος του χρόνου αυτού το περάσαμε και στο γειτονικό Πανεπιστήμιο Τζόνς Χόπκινς (Johns Hopkins), όπου γευματίσαμε και συζητήσαμε με μερικούς από αυτούς που τώρα βρίσκονταν εκεί όπου αυτός κάποτε βρισκόταν (ήταν ομότιμος καθηγητής). Στο περισσότερο μέρος τούτης της συζήτησης αισθάνθηκα σαν να ήμουν ένα σχολιαρόπαιδο μπροστά σ' ένα γίγαντα διανοήσης, γιατί ο Δρ. Ωλμπράιτ εκινείτο από την Αικαδική στα Ιερογλυφικά των Αιγυπτίων, και σε διάφορες άλλες αρχαίες γλώσσες, με τόση άνεση, όση απαιτούσε το υπό συζήτηση θέμα.

Εν τούτοις, δεν ήταν καθόλου μονόπλευρος. Άκουγε τις απόψεις των άλλων, έτοιμος να παραχωρήσει έδαφος όπου τα γεγονότα το απαιτούσαν. Ήταν θαυμάσιο ν' ακούς και να είσαι ο προσκαλεσμένος ενός τέτοιου ανθρώπου! Σε μια περαιτέρω ιδιωτική συζήτηση, αργότερα, συζητήσαμε διάφορα αμφιλεγόμενα σημεία της αρχαιολογίας και ήταν ξανά ενθαρρυντικό για μένα να διαπιστώσω, πως αυτός ο μεγάλος άνθρωπος είναι έτοιμος ν' αλλάξει τις γνώμες του ξανά και ξανά με τη πάροδο των ετών. Αμέσως αναγνώριζε πως κάποιες από τις πρώτες του δοκιμαστικές και αρχικές υποθέσεις δεν άντεχαν μπροστά στα δεδομένα των τελευταίων ερευνών.

Πολλές φορές έχει λεχθεί ότι ο καθηγητής Ωλμπράιτ, δείχνει δυο πρόσωπα στα γραπτά του. Κάποιος που θα διαβάσει την πρώτη έκδοση του βιβλίου του «Από τη Λίθινη Εποχή μέχρι το Χριστιανισμό», (1) δύσκολα θα μπορούσε ν' αναγνωρίσει ή και καθόλου, ότι είναι ο ίδιος συγγραφέας, που λίγα χρόνια μετά παρουσίασε τη «Βιβλική περίοδο - από τον Αβραάμ στον Έσδρα» (2). Το παλιό του γραπτό έδειχνε ελάχιστο σεβασμό στην γνησιότητα των ιστορικών Βιβλικών κειμένων, ενώ το τελευταίο υποδείκνυε την ανάγκη για επιστροφή σε μια θέση, που μοιάζει πολύ με τις απόψεις των πρώτων εποχών της εκκλησίας, όπως έλεγε.

Ήταν ένας ακόμα αρχαιολόγος (αναγνωριζόμενος από πολλούς σαν ο μεγαλύτερος όλων των εποχών) που άλλαξε αβίαστα άποψη όταν τα γεγονότα το απαιτούσαν. Τούτο το πνεύμα μπορούσε να επεκταθεί πλατιά σε τομείς όπως η χρονολογία των ανασκαμμένων κτισμάτων της Ιεριχώ, των λεγομένων «σταύλων» της Μεγγιδδώ, η φύση των κτισμάτων που λανθασμένα θεώρησαν ότι ήταν κλίβανοι στην Εσιών - Γάβερ και πολλά άλλα.

1. Allbright, "From the Stone Ages to Christianity"

2. Allbright, "The Biblical Period from Abraham To Ezra"

Η Γνώμη του Φον Νταίνικεν για τους αρχαιολόγους

Ύστερα από τη πιο πάνω μαρτυρία είναι απόλυτα φυσικό να εξετάσουμε σε αντιπαράβολή τις απόψεις του Νταίνικεν. Μια χαρακτηριστική δήλωση, βρίσκεται στην δεύτερη φράση της εισαγωγής του:

«Επειδή οι θεωρίες του (του βιβλίου) και οι αποδείξεις του δεν ταιριάζουν με το μωσαϊκό της παραδοσιακής αρχαιολογίας, που κατασκευάστηκε τόσο επιμελημένα και χιτιστηκε τόσο στερεά, οι μελετητές θα το αποκαλέσουν ανοησία...».

Και στην αμέσως επόμενη παράγραφο, συνεχίζει: «Εν τούτοις ένα πράγμα είναι βέβαιο. Υπάρχει κάτι το αβέβαιο για το παρελθόν μας, αυτό το παρελθόν που εκτείνεται χιλιάδες και εκατομμύρια χρόνια πίσω. Το παρελθόν βρίθεται από άγνωστους θεούς που επισιέφθηκαν την αρχέγονη γη με επανδρωμένα διαστημόπλοια».

Ο Νταίνικεν δεν τεκμηριώνει σχεδόν πουθενά τα επιχειρήματά του και τις γνώμες του, κι έτσι τα συμπεράσματα κτίζονται γρήγορα πάνω σε υποθέσεις, για τις οποίες δεν υπάρχουν πειστικά επιχειρήματα σύμφωνα με τις κανονικές απαιτήσεις της αποδεικτικής μαρτυρίας. Οι αρχαιολόγοι δεν δεσμεύονται με θεωρίες που καθώς λέγει ο ίδιος είναι «επιμελείς και σταθερά

τοποθετημένες». Στην πραγματικότητα υπάρχουν πάρα πολλές περιπτώσεις που ανασκεύασαν τις υποθέσεις τους εκεί όπου η αποδεικτική μαρτυρία το απαιτούσε.

Το αεροδρόμιο στη Νάσκα του Περού

Ένα τυπικό παράδειγμα από αυτά που ο Νταίνικεν έχει γράψει εναντίον των αρχαιολόγων, αναφέρεται στις μυστηριώδεις γραμμές κοντά στη παλαιά πόλη της Νάσκα, στο Περού. Αναφέρει για τις γιγάντιες γραμμές που πηγαινούν παράλληλα η μια προς την άλλη και παρατηρεί: «Οι αρχαιολόγοι λένε ότι είναι δρόμοι των Ίνκας. Τερατώδης ιδέα! Ποιά μπορεί να' ναι η χρησιμότητα δρόμων παράλληλων, για τους Ίνκας; Ότι διασταυρώνονται; Ότι οδηγούν μέσα από μια πεδιάδα και φθάνουν σ' ένα απότομο τέλος» (σελ. 31).

Έτσι, οι αρχαιολόγοι βγαίνουν ανόητοι και η σωστή απάντηση, σύμφωνα με τον συγγραφέα του «Οχήματα των Θεών», είναι, όπως σημειώνουμε πάρα κάτω, σύμφωνα με τα λόγια του: «... Καθώς φαίνεται από τον αέρα, η ξεκάθαρη εντύπωση που μου δόθηκε από την 60 χιλιομέτρων μήκους πεδιάδα είναι ότι πρόκειται για αεροδρόμιο». (σελ. 32).

Και προχωρώντας λέει, ότι για την κλασική αρχαιολογία «η θεωρία ότι θα ήταν δυνατόν να υπήρχε αεροδρόμιο στην αρχαιότητα, είναι σκέτη ανοησία».

Καθώς καθένας καταλαβαίνει, δηλώσεις σαν τις πιο πάνω είναι τέλεια σφαλερές. Θα εξετάσουμε την περίπτωση του αεροδρομίου της Νάσκα σαν μια πρώτη έρευνά μας πάνω στις υποθέσεις του Νταίνικεν.

Η περίπτωση του αεροδρομίου στη Νάσκα

Στην πιο πάνω αφήγηση ο Νταίνικεν ισχυρίζεται ότι «καθώς φαίνεται από τον αέρα» η εντύπωση που αποκομίζεται είναι ότι η πεδιάδα Νάσκα ήταν αεροδρόμιο.

Ακόμα, προχωράει και ρωτάει «Τι το τρομερά προκλητικό υπάρχει στην ιδέα αυτή»; Αλλά οι πιο πολλές από τις γραμμές αυτές στη Νάσκα έχουν περίπου 10 εκατοστόμετρα πλάτος και, ασφαλώς δεν θα μπορούσαν οι γραμμές αυτές να χαραχθούν τα όρια του πεδίου προσγείωσης του αεροδρομίου. Μερικές πιο πλατιές γραμμές, προχωρούν σε μικρές αποστάσεις μέχρι περίπου 90 μέτρα μήκος,

Στον παλιό καιρό οι άνθρωποι καθάριζαν το έδαφος από τις πέτρες και τη λάσπη και σώριαζαν τις πέτρες στις πλευρές του αγρού. Κατόπιν στοίβαζαν κάτω τη λάσπη, στην πεδιάδα, και την ανακάτευαν με σκόνη. Η επιφάνεια της πεδιάδας ήταν σκληρή από μόνη της, γιατί πολύ λίγη βροχή πέφτει σε τούτη την περιοχή της ερήμου. Είναι η πιο ξερή έρημος στο κόσμο. Οι πέτρες είναι τόσο μικρές που δεν εμποδίζουν τα αυτοκίνητα να διασχίζουν την έρημο. Στο βιβλίο του Νταίνικεν «Οχήματα των Θεών», υπάρχει η φωτογραφία μιας υποτιθέμενης περιοχής στάθμευσης σ' αυτό «το αεροδρόμιο» της πεδιάδας της Νάσκα, όπου μερικές από τις πέτρες υπάρχουν ακόμη εκεί. Υπολογίζοντας από το μέγεθός τους, η «περιοχή στάθμευσης» κατά τον Νταίνικεν θα' ταν μια έκταση μήκους εννέα με δώδεκα μέτρα μόνο σε κάθε πλευρά και όμως τούτο επεκτείνεται για ολόκληρη την περιοχή των διπλών γραμμών, οι οποίες υποτίθεται ότι οριοθετούν κατά τον Νταίνικεν, την «περιοχή στάθμευσης».

Οι γραμμές αυτές είναι εντελώς ρηχές, ένα ως δύομισι εκατοστόμετρα βάθος και ασφαλώς δεν παρουσιάζουν κάτι σαν πεδίο όπου θα μπορούσε να προσγειωθεί διαστημόπλοιο.

Πέρα απ' αυτές τις γραμμές «προσγείωσης», υπάρχουν αυλάκια από αυτοκίνητα, φορτηγά ακόμη κι από στρατιωτικά οχήματα, έτσι τα αυλάκια αυτά μένουν χαραγμένα γιατί δεν βρέχει και συνεπώς δεν υπάρχει νερό που θα μπορούσε να τα σβήσει.

Ο Νταίνικεν διατείνεται ότι είναι φοβερή υπόθεση αυτή από της πλευράς των αρχαιολόγων, το να αξιώνουν δηλ. ότι αυτές οι γραμμές ήταν δρόμοι των Ίνκας. Εν τούτοις δεν μας λέει ποιος αρχαιολόγος διατείνεται κάτι τέτοιο. Είναι γεγονός ότι κανονικά φτιαγμένοι δρόμοι των Ίνκας διατρέχουν τις Άνδεις, αλλά τούτες οι γραμμές στην πεδιάδα Νάσκα δεν έχουν καμιά δουλειά με τους δρόμους εκείνους. Ο καθένας που θα τους δει από το έδαφος αμέσως θα παραδεχθεί αυτή την άποψη. Οι περιήρμιοι δρόμοι των Ίνκας που διατρέχουν τα βουνά των Άνδεων βοηθούσαν στη συνοχή της επικράτειας των Ίνκας. Τέτοιοι μικροί δρόμοι κατασκευάστηκαν από χιλιάδες σιλάβους και ασφαλώς δεν ήρθαν αστροναύτες να τους βοηθήσουν. Οι δρόμοι ήταν συνήθως τρία μέτρα πλάτους και εκτεινόταν για χίλια πεντακόσια χιλιόμετρα. Αυτοί οι δρόμοι πέραγαν μέσα από πολλές Νοτιοαμερικάνικες χώρες όπως ο Ισημερινός, η Βολιβία και η Χιλή, καθώς και στο Περού. Μερικοί χρησιμοποιούνται ακόμη και σήμερα.

Δρόμοι που κατασκεύασαν οι Μάγια

Αν και είναι ανόητο να διατείνεται κανείς, ότι οι γραμμές στη Νάσκα είναι τμήμα «αεροδρομίου» σ' αυτό το ίδιο το κείμενο ο Νταίνικεν γράφει για τα θαύματα του Μεσοαμερικανικού πολιτισμού των Μάγια που παρέχουν πολλά συγκρίσιμα στοιχεία. Αν και οι Μάγια αποτελούν άλλο θέμα, εν τούτοις θα το πλησιάσω εξ αιτίας της σχέσεως που έχει στο συλλογισμό του Νταίνικεν, ότι δηλ. είναι «φοβερή ιδέα» να διατείνεσαι πως όσα αυτός αναφέρει για δρόμους «καμωμένους γεωμετρικά» «είναι δρόμοι των Ίνκας». Οι Μάγια στους οποίους αναφέρεται σχετικά, ήταν

στην πραγματικότητα υποδεέστεροι των Ίνκας και του λαού της Νάσκα. Έτσι, είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον να σημειώσω τις παρατηρήσεις του αρχαιολόγου Ερρίκου Τόμσον (Thompson) για μερικούς από τους δρόμους των Μάγια.

«Η οδοποιία αυτή απαιτούσε τεράστια δουλειά και όχι μικρή γνώση μηχανικής. Σε ελώδεις περιοχές, οι μηχανικοί έπρεπε να είναι βέβαιοι ότι τα θεμέλιά τους ήταν βαθιά και ασφαλή (δεν υπάρχουν παρακάμψεις για να αποφεύγουν τους ελώδεις τόπους) και η έλλειψη κάθε ίχνους υποχώρησης του εδάφους αποδείχνει ότι είχαν λύσει το πρόβλημα. Η χάραξη των δρόμων θα 'πρεπε να 'χε παρουσιάσει προβλήματα, επίσης. Ο δρόμος από την Κομπά (Coba) στη Γιαξουνά (Yaxuna) ακολουθεί τις εξής κατευθύνσεις: από την αρχή του και μέχρι τα 6 1/2 χλμ. σχηματίζει τόξο 279° από τα 6 1/2 μέχρι τα 16 χλμ. σχηματίζει τόξο 269° από τα 24 ως τα 32 χλμ. κάνει τόξο 270° από τα 32 χλμ. ως τα 64 τόξο 260° από τα 64 μέχρι τα 100 χλμ. (τη Γιαξουνά) κάνει τόξο 264°. Υπάρχουν δυο τμήματα 32 και 35 χιλιομέτρων αντίστοιχα χωρίς καμιά αλλαγή κατεύθυνσης» (από το βιβλίο «Άνοδος και Πτώση του Πολιτισμού των Μάγια» σελ. 186). [The Rise and the Fall of Maya Civilization.]

Προχωρεί για να δείξει πως τούτη η χάραξη ήταν μια πολύ δύσκολη δουλειά, με το δάσος ολόγυρα, για τον μηχανικό. Αλλού, (σελ. 75) αναφέρει για ένα περίπλοκο οδικό δίκτυο «που συνέδεε αυτές τις πόλεις» κι ακόμα αναφέρεται σε παράπλευρους δρόμους που οδηγούν σε αρχαία χαλάσματα. (σελ. 186).

Είναι επίσης ανάγκη να παρατηρήσουμε, πως δεν χρειάζονται πολλά χρόνια για να σκεπαστούν τούτοι οι δρόμοι από τη πυκνή δασική βλάστηση. Ο Τόμπσον (Thompson) λέει πως στο Τιγάλ (Tikal) (της Βορ. Γουατεμάλας) οι αρχαιολόγοι χρειάστηκε επανειλημμένα να ξεκαθαρίσουν από το δάσος τα αρχαία μνημεία, γιατί κάθε φορά καινούργια βλάστηση τα ξανάπνιγε. (σελ. 6)

Επίσης σημειώνει, ότι οι Μάγια ήταν υποδεέστεροι των Αζτέκων στην κατασκευή δρόμων (σελ. 185) και επομένως είναι δύσκολο να καταλάβουμε γιατί ο Νταίνικεν θα έπρεπε να καταφέρεται κατά της δυνατότητας γεωμετρικών σχεδίων στους παλιούς νοτιοαμερικανικούς δρόμους. Υπάρχει καθαρός γεωμετρικός σχεδιασμός σε όσα αναφέρονται πιο πάνω και η περιγραφή δείχνει ότι αξιόλογοι δρόμοι κατασκευάστηκαν από ανθρώπους, τα κατορθώματα των οποίων ήταν κατώτερα από εκείνα των ανθρώπων της Νάσας. (Nazca), στους οποίους ο Νταίνικεν αναφέρεται.

Δρόμοι όχι για «πρακτικούς» αλλά θρησκευτικούς σκοπούς

Οι δρόμοι των Μάγια δεν κατασκευάστηκαν για πρακτικούς σκοπούς γιατί οι Μάγια δεν διαθέτανε ζώα για φόρτωση, ούτε τροχοφόρες άμαξες. Μάλλον φαίνεται πως έγιναν για πνευματικούς σκοπούς - ο Τόμπσον (Thompson) νομίζει πως έγιναν για να χρησιμοποιούνται «για μεγάλες λιτανείες» (σελ. 189). Φτάνει στο σημείο να πει ότι ακόμη και το θολωτό κούφωμα δεν θα χρησιμοποιούνταν για ωφελιμιστικούς σκοπούς, αλλά σαν συστατικό μιας κάποιας ουσιαστικής τελετουργίας. Επίσης μας μιλάει (σελ. 185) για μια εξέδρα μήκους 12 μέτρων και ύψους πάνω από 5 μέτρα, που σκεπάζει το δρόμο ακριβώς πριν φθάσει τα τελευταία προάστια της Κομπά (Coba) και είναι πιθανό σε θρησκευτικές πομπές να σταματούσαν σ' αυτό το σημείο για να κάμουν θυσίες πριν να συνεχίσουν για να φθάσουν στη πόλη.

Γενικά πιστεύεται ότι οι λαοί της Νότιας Αμερικής δεν χρησιμοποιούσαν τον τροχό σε μεγάλη έκταση. Βέβαια τον γνώριζαν γιατί μερικοί τροχοί απεικονίζονται σε μνήματα σε διάφορα κέντρα. Προφανώς οι δρόμοι των Ίνκας και άλλων Νοτιοαμερικανών να κατασκευάστηκαν έτσι, ώστε τα διάφορα σημεία της επικράτειας να μπορούν να συνδεθούν κι ακόμη οι τελετές θυσιών να μπορούν να γίνονται σε κανονικά διαστήματα

Για να βοηθούν τους θεούς να προσγειώνονται

Αν αυτοί οι λαοί της Νάσας περίμεναν να επιστρέψουν οι θεοί τους, γιατί θα χρειάζονταν οπωσδήποτε ένα καινούργιο διάδρομο προσγειώσεως; Γιατί να μην έρθουν από τον ίδιο δρόμο όπως στην πρώτη τους επίσκεψη; Και είναι λογικό να ρωτήσει κανείς: «Θα προσγειώνονταν αυτοί οι αστροναύτες με αεροπλάνα; Τότε, ασφαλώς θα'ρχονταν με διαστημόπλοια». Αλλά και πάλι, γιατί να χρειασθούν διαδρόμους προσγειώσεως μήκους πάνω από 60 χιλιόμετρα όπως λέει ο Νταίνικεν; Οπωσδήποτε, αν οι διάδρομοι προσγειώσεως της Νάσας ήταν απλά χώμα βάθους 2 1/2 εκατοστόμετρα, και όχι βράχος ή σύγχρονο τσιμέντο, δεν θα'πρεπε το ρεύμα του οχήματος του υποτιθέμενου διαστημόπλοιου να τους φθείρει; Πώς έγινε να μην αφήσει σημάδια; Δεν θα'πρεπε να αφήναν τεράστιες γούβες εκεί που θα προσγειώνονταν; Αυτοί οι θαυμάσιοι μηχανικοί θαυμάσιοι κατά τα λεγόμενα του Νταίνικεν - ασφαλώς δεν θα'καναν χωμάτινους αεροδιάδρομους! Μπορούμε επίσης να ρωτήσουμε τι είδος σύστημα φρένων έπρεπε να 'χουν αυτά τα διαστημόπλοια, που προφανώς χρειάζονταν τόσα χιλιόμετρα διαδρόμου προσγειώσεως, για να γίνει δυνατή η προσγείωση.

Δεν υπάρχει προ - ιστορικό αεροδρόμιο στις Άνδεις

Αυτές οι γραμμές της Νάσας εκτείνονται πάνω σε τρεις διαφορετικές περιοχές που χωρίζονται από κοιλάδες με μια βαθιά κοιλάδα να προχωρεί ανάμεσα στις ξέχωρες περιοχές όπου βρέθηκαν αυτές οι γραμμές. Κανένα αεροπλάνο παλιό ή σύγχρονο δεν θα μπορούσε να προσγειωθεί σε τούτες τις περιοχές με τα απότομα φαράγγια.

Οι απόψεις της Μαρίας Ράιχε (Reiche)

Οι αρχαιολόγοι πιστεύουν πως οι «αρχικές» γραμμές (όχι οι σύγχρονες που'γιναν από τα αυτοκίνητα κλπ) ήταν αστρονομικής και ημερολογιακής φύσης: αυτή η άποψη ειδικά υποστηρίζεται από τη Γερμανίδα επιστήμονα Μαρία Ράιχε που έζησε στη Νάσκα 20 περίπου χρόνια. Αυτή πιστεύει ότι χρησιμοποιήθηκαν γεωμετρικές αρχές για την κατασκευή αυτών των τεράστιων σχημάτων στην έρημο, με τη βοήθεια βράχων σαν σημείων στηρίξης και μακρινών σχοινιών. Στο περιοδικό «Τάιμ» (Time) της 30ης Μαρτίου 1974 έδειξε πως θα πρέπει προφανώς να έχει γίνει: Πλάι σ' αυτά τα τεράστια σχήματα υπάρχουν μικρότερα πανομοιότυπα πάνω σε μια επιφάνεια 1 1/2 με 2 τετραγωνικά μέτρα. Αυτά αναπαράχθηκαν σε μεγαλύτερη κλίμακα μετρώντας με σχοινιά, ώστε να γίνουν τα σχέδια που τώρα βρίσκονται στην πεδιάδα της Νάσας. Μερικά από τα πέτρινα σημεία στηρίξης και σημαδέματος βρίσκονται ακόμη στη θέση τους. Σε μερικές θέσεις μικρότερες αποτυπώσεις των μεγαλύτερων χαραγμάτων, τις βλέπει κανείς ακόμα σήμερα.

Ο λαός των Ίνκας χρησιμοποίησε επίσης γωνίες και καμπύλες, που χρειαζόντουσαν για να σχεδιάσουν αυτά τα τεράστια σχήματα πουλιών, ζώων, αστερισμών κλπ.

Στην πραγματικότητα δεν μπορείτε να δείτε το τέλος μερικών απ' αυτά τα σχήματα από το έδαφος, γιατί λόφοι και άλλα φυσικά εμπόδια παρεμβάλλονται. Μερικές φορές περνάνε πάνω από κάποιο λόφο και προχωρούν κάτω στην κοιλάδα και δεν μπορεί να έγιναν δίχως κάποιο σχέδιο, καθώς η Μαρία Ράιχε υποστηρίζει.

Οι κάτοικοι του Περού ήταν λάτρεις της φύσης και λάτρευαν όλων των ειδών τα πράγματα τόσο στη γη γύρω τους, όσο κι επάνω στον ουρανό. Ακόμη κι αυτή η τεράστια τρίαινα πάνω στο βουνό στην οποία αναφέρεται ο Νταίνικεν πιθανώς να έχει θρησκευτική σημασία. Έχει τρεις ξέχωρες γραμμές και είναι ψηλά πάνω στη πρόσοψη του βράχου. Αν και οι γνώμες ποικίλουν πολύ πιθανό να αναπαριστά ένα φυτό κακτοειδές και είναι βέβαιο πως μοιάζει μ' έναν από τους πολλούς κάκτους που φυτρώνουν αυτοφυείς στην περιοχή. Δίνει την εντύπωση ότι είναι ένας μεμονωμένος κάκτος που το κύριο στέλεχος του ανεβαίνει προς τα πάνω και έχει δυο κλαδιά που εκτείνονται ένα από κάθε πλευρά. Δεν έχει φύλλα και τούτο είναι χαρακτηριστικό πολλών κάκτων σ' όλη γενικά την περιοχή της Νάσας.

Άλλη πιθανότητα είναι ότι τούτες οι γραμμές στους βράχους παριστάνουν ένα κηροπήγιο. Ο καθηγητής Μοντέρο (García Montero) σημειώνει ότι ο γειτονικός όρος Τισκο (TISCO) ήταν σημαντικό πειρατικό λιμάνι και υποστηρίζει ότι οι πειρατές έκαναν αυτό το κηροπήγιο σαν ευχάριστη απασχόληση. Το χαρακτηριστικό του μονοπάτι από πλευράς κατασκευής είναι εντελώς διαφορετικό απ' αυτά των γραμμών της Νάσας. Αν τούτη η εκδοχή είναι σωστή, θα πρέπει να υποθέσουμε πως υπάρχει κάποια Καθολική επιρροή σαν πλαίσιο. Οτιδήποτε κι αν είναι, κάκτος ή κηροπήγιο, οι γραμμές πάνω στο βράχο πρέπει να έχουν κάποια θρησκευτική σημασία.

Ασφαλώς το γεγονός της κατασκευής αυτής, στη βραχοπλαγιά δεν είναι εκπληκτικό ούτε απαιτεί αστροναυτική βοήθεια καθώς αφήνει να εννοηθεί ο Νταίνικεν. Υπάρχουν κι άλλα φημισμένα σμιλέματα ψηλά στις βουνοπλαγιές, όπως αυτά του

βράχου Μπεχιστούν (1), που με ανάγλυφες παραστάσεις εμφανίζουν τα κατορθώματα του αρχαίου Πέρση βασιλιά, Δαρείου του Μεγάλου.

Οι αρχαίοι μονάρχες κατασκεύαζαν όλων των ειδών τα μνημεία και είναι πιθανό ότι τούτο το τεράστιο σχέδιασμα πάνω στο βράχο να είχε κάτι να κάμει με τις κινήσεις των ουρανίων σωμάτων, που ήταν τόσο σημαντικές για όλους τους λαούς σε σχέση με την εποχή σποράς και θερισμού των σπαρτών τους.

Πολλοί από τους αρχαίους λαούς ήξεραν για τις ισημερινές και τα ηλιοστάσια και γι' άλλες υποτιθέμενες «σύγχρονες» αντιλήψεις.

Έτσι είναι πιθανόν η υπόθεση του Νταίνικεν, ότι το κατασκεύασμα πάνω στο βράχο έγινε για να το βλέπει κάποιος από αέρος, να πλησιάζει στην αλήθεια. Αυτοί οι λαοί λάτρευαν τα ουράνια σώματα, όπως τον ήλιο, τη σελήνη, τ' αστέρια, και είναι τελείως φυσικό ότι οι Ένιες σχεδίασαν τούτη τη μεγάλη τριάντα στο βράχο σαν μια πράξη λατρείας στους θεούς τους. Πολύ πιθανόν να υπήρχε κάποια θρησκευτική σημασία που εμείς τώρα δεν μπορούμε να καταλάβουμε.

Καθώς ανέφερα, μια άλλη ενδιαφέρουσα δυνατότητα είναι μερικές από τις γραμμές της Νάσκα να ήταν συνδεδεμένες με αστρονομικά και ημερολογιακά δεδομένα. Ιθαγενείς, που σήμερα ζουν στη Νάσκα, αναφέρουν, ότι κάθε δυο μήνες μια διαφορετική γραμμή «παρακολουθεί» την πορεία του ήλιου καθώς κινείται προς το νότο και κατόπιν προς βορρά. Είναι βέβαιο ότι πολλές από τις τελετές γονιμότητα των Ένιες σχετιζόνταν με

(1) Τα αρχαία Βαγίστανα, στη δυτική Περού.

το χρόνο σποράς και οργώματος. Συνδέονταν με το ημερολόγιο και οι Ένιες πίστευαν πως τα ουράνια σώματα είχαν σημασία για την καθημερινή τους ζωή. Ακόμη είχαν μια παράδοση για το «δέσιμο» του ήλιου και τούτο ήταν στη πραγματικότητα η εποχή του νότιου ηλιοστασίου. Όταν ο ήλιος έφθανε στο απώτερο νότιο σημείο του, έκαναν αυτή την τελετή κι ακόμη είχαν «και το παλούκι με τη θηλεία για τον ήλιο» στην πρωτεύουσά τους, όπου τελετουργικά «έδεσαν» τον ήλιο μια συγκεκριμένη μέρα. Ασφαλώς θα άρχιζε μετά ο ήλιος να κινείται προς Βορράν ξανά, γιατί ήξεραν την ακριβή μέρα και για τούτη τη τελετή.

Ο αιδεσιμότατος Μπόντ (Donald Bond) ένας ιεραπόστολος που ζει στη Νάσκα, μου ανέφερε μερικά απ' αυτά τα γεγονότα αφού πρώτα διάβασε την πρώτη έκδοση του βιβλίου μου «Συντρίβονται τα διαστημικά Οχήματα» και συμπέρανε:

«Προφανώς αυτοί οι αρχαίοι λαοί ήταν ικανοί για μεγάλα επιτεύγματα. Εν τούτοις αυτά που λέει ο Νταίνικεν για τις γραμμές της Νάσκα δεν μπορεί να παρθούν στα σοβαρά. Τούτο με κάνει ν' αμφιβάλω ακόμη και για τα άλλα του συμπεράσματα. Συμφωνώ μαζί σας ότι τα διαστημικά οχήματά του εξακολουθούν να συντρίβονται».

[\[επιστροφή\]](#)

Κεφάλαιο 2

Το Νησί του Πάσχα, οι πυραμίδες και η ταξίτευση

Το πρόβλημα του νησιού του Πάσχα

Για να ερευνήσουμε ένα «μυστήριο» χρειάζεται να ταξιδεύσουμε στο Νησί του Πάσχα κάπου 3200 χιλιόμετρα από την ακτή της Χιλής μέσα τον Ειρηνικό Ωκεανό.

Εδώ, ο συγγραφέας του βιβλίου «Οχήματα των θεών», έχει πραγματικά αφήσει τη φαντασία του αχαλίνωτη σε μια προσπάθεια να δώσει βάσεις στη θεωρία του για τους επισκέπτες από το διάστημα. Γράφει: «Ένας προφορικά μεταδομένος θρύλος μας λέγει ότι άνθρωποι που πετούσαν παλιά προσγειώθηκαν κι άναψαν φωτιές. Ο θρύλος επιβεβαιώνεται από τα γλυπτά που δείχνουν πενήντα φτερωτά όντα με μεγάλα ζωηρά μάτια» (σελ. 115).

Κρίμα που ο θρύλος μονάχα προφορικά έχει μεταδοθεί! Φυσικά, δεν πείθει κανένα όταν λες ότι «επιβεβαιώνεται» από τη μαρτυρία «των φτερωτών όντων» στα οποία αναφέρεται ο συγγραφέας!

Πάνω σε τούτο το θέμα είναι ενδιαφέρον να διαβάσουμε στο βιβλίο «Οχήματα» μερικά από τα αποτελέσματα των ανακαλύψεων του Τορ Χάγερνταλ (Thor Heyerdahl) Είναι ο άνθρωπος που απόκτησε τη φήμη με το ταξίδι του Κόν - Τίκι (Kon - Tiki).

Προφανώς οι ανακαλύψεις του έγιναν αποδεκτές σαν αρκετά αυθεντικές για το βιβλίο «Οχήματα» σε ορισμένα σημεία, γιατί ο Νταίνικεν τον μνημονεύει όπου του ταιριάζει, αλλά σ' άλλα σημεία σοβαρής σημασίας ο Χάγερνταλ είτε αγνοείται είτε παραβλέπεται. Ο Νταίνικεν λέει ότι ο Χάγερνταλ ανακάλυψε εκατοντάδες ατέλειωτα αγάλματα και χιλιάδες πέτρινα εργαλεία, στα οποία περιλαμβάνονται και πελέκειες (σελ. 114) αλλά κατόπιν προχωράει στη δική του θεωρία:

«Η συνήθης εξήγηση ότι οι πέτρινοι γίγαντες μετακινήθηκαν στη σημερινή θέση τους με ξύλινους κυλίνδρους δεν είναι πειστική σε τούτη τη περίπτωση...

Τότε ποιος έκοψε αυτά τα αγάλματα από το βράχο; Ποιος τα σμίλευε και ποιος τα μετέφερε στις θέσεις τους; Πώς μετακινήθηκαν μέσα στη χώρα για χιλιόμετρα δίχως κυλίνδρους; Πώς επεξεργάστηκαν, γυαλίστηκαν και στήθηκαν όρθια; Πώς έγιναν τα καπέλα από πέτρα, που προέρχεται από διαφορετικά λατομεία από αυτά των αγαλμάτων, και πώς μπήκαν στη θέση τους;» (σελ. 114).

Πού διαφωνούν οι δυο συγγραφείς; Ένα σημείο είναι ο αριθμός των κατοίκων που μπορεί να έζησε στο νησί - ο Νταίνικεν λέει για 2.000 ενώ ο Χάγερνταλ λέει για 7.000 περίπου. Σύμφωνα με τον Νταίνικεν «2.000 άνδρες δεν θα' ταν αρκετοί για να σμιλεύσουν αυτές τις κολοσσιαίες μορφές πάνω σε ηφαιστειακή πέτρα σκληρή σαν ασάλι, με πρωτόγονα εργαλεία, ακόμη κι αν δούλευαν μέρα και νύκτα» (σελ. 114). Τελείως αντίθετα ο Χάγερνταλ δηλώνει, ότι μονάχα λίγιοι άνδρες θα χρειαζόντουσαν για να σμιλέψουν τις τεράστιες μορφές από ηφαιστειακά υλικά χρησιμοποιώντας πέτρινα πελέκια σκληρότερα από τη πέτρα που δούλευαν. Μεγάλες ποσότητες από κατάλληλα πελέκια έχουν ήδη βρεθεί. Ο Νταίνικεν ο ίδιος το αναγνωρίζει στη σελίδα 114, εντούτοις εξορκώνει το γεγονός ότι τούτο «το σαν ασάλι σκληρό ηφαιστειακό πέτρωμα κόπηκε σαν βούτυρο» και προχωρεί και ρωτάει πως ο βράχος μπόρεσε να κοπεί, να κατεργασθεί και να γυαλισθεί (σελ. 114-115). Τα πελέκια θα χρησιμοποιήθηκαν για να κοπεί ο βράχος και κατόπιν για την κατεργασία. Το ίδιο το νησί

του Πάσχα δίνει αυτή την απάντηση ξεκάθαρα γι' αυτούς που έχουν μάτια για να βλέπουν. Ο Νταίνικεν επίσης το βλέπει αξεπέραστο πρόβλημα για τον περιορισμένο πληθυσμό να μετακινήσει τα αγάλματα από το βράχο που πάρθηκαν στις καινούργιες θέσεις τους μερικά χιλιόμετρα μακριά, αλλά ο άνθρωπος του Κον-Τιι έδωσε την απάντηση. Υπελόγησε ότι περίπου χίλιοι άνδρες θα χρειαζόντουσαν για να συρθούν τα αγάλματα από τα λατομεία, αλλά μονάχα πεντακόσιοι για να τα μεταφέρουν στη νέα τους «κατοικία» όπου κατηφορικοί δρόμοι είχαν από πριν κατασκευαστεί. Έδειξε ότι τα αγάλματα θα μπορούσαν να σύρονται πρώτα πάνω στο έδαφος με τα πόδια και μετά, κυλώντας τα, να τα ρίξουν μέσα σε μια ετοιμασμένη τρύπα. Ύστερα απ' αυτό, το «καπέλο» από τη διαφορετική πέτρα τραβιόταν πάνω στο λοξό δρόμο και ετοποθετείτο στη θέση του. Εν παρόδω είναι ενδιαφέρον να αναφερθεί ότι δεν συμφωνούν όλοι οι συγγραφείς ότι αυτή η δεύτερη πέτρα ήταν ένα «καπέλο», αλλά υποστηρίζουν ότι ίσως παρίστανε τα μαλλιά. Οι πιο πολλοί συμφωνούν με τη θεωρία του «καπέλου».

Καθώς εξετάζουμε τις μαρτυρίες, οι θεωρίες του Χάγκερνταλ υποστηρίζονται περισσότερο από εκείνες του Νταίνικεν. Ακόμη στο βιβλίο «Λμαξες» αναφέρεται ότι ο Χάγκερνταλ ανακάλυψε εκατοντάδες ατέλειωτα αγάλματα στο νησί και ότι μερικοί από τους παλιούς κατηφορικούς δρόμους ακόμα υπάρχουν.

«Ακου - Ακου» Το μυστικό του Νησιού του Πάσχα

Η χαριστική βολή στην υπόθεση του Νταίνικεν δίνεται με ένα άλλο βιβλίο του Χάγκερνταλ «Ακου - Ακου» το μυστικό του Νησιού του Πάσχα (1958). Είναι ελκυστικό στο διάβασμα.

Τρεις απόψεις ιδιαίτερου ενδιαφέροντος σχετίζονται με το ξεινήμα ενός νέου αγάλματος στο Νησί του Πάσχα, με το ξανασήκωμα ενός από τους πεσμένους κολοσσούς και την τωρινή μετακίνηση ενός από τα αγάλματα αυτά μέσα από την πεδιάδα. Αυτά αναφέρονται επανειλημμένα και με διάφορους τρόπους, έτσι που αποτελούν ένα γοητευτικό ανάγνωσμα, κυρίως από τη σελ. 132 μέχρι την 151 του «Ακου - Ακου». Επίσης περιέχονται έγχρωμες φωτογραφίες που απομακρύνουν οριστικά το «μυστήριο» που περιέβαλε αυτά τα περίφημα παλιά αγάλματα. Τούτες οι φωτογραφίες αποτελούν ακαταμάχητη μαρτυρία που επιβάλει την απόρριψη της υπόθεσης του Νταίνικεν ως προς αυτό το σημείο.

Να μια σύντομη περίληψη των τριών ιστοριών:

Στο Νησί του Πάσχα είπαν στον Τόρ Χάγκερνταλ ότι ο Δήμαρχος ήταν μέλος της μόνης οικογένειας που προερχόταν από τους «αυτιάδες» (τα αυτιά τους τα μάκραιναν τεχνητά) μια ομάδα που υπήρξε υπεύθυνη για τα αρχικά αγάλματα. Αφού ο Χάγκερνταλ έκαμε τις αναγκαίες επαφές, ο Δήμαρχος απαλλάχθηκε από τα δημαρχικά του καθήκοντα, έτσι που αυτός και οι συγγενείς του να μπορέσουν να σμιλεύσουν ένα άγαλμα. Οι συγγενείς του Δημάρχου έγιναν δεκτοί σαν συνεργάτες του γιατί μονάχα απόγονοι απ' αυτούς τους «αυτιάδες» ήταν παραδεκτοί γι' αυτή τη δουλειά.

Μερικές αναγκαίες θρησκευτικές τελετές προηγήθηκαν και η δουλειά ξεκίνησε με έξι άνδρες χρησιμοποιώντας τα εργαταλειμμένα τσεκουρία που ήταν στο λατομείο κυριολεκτικά κατά εκατοντάδες. (σελ. 135). Σχηματίζεται ένα Νέο Άγαλμα.

Ο Χάγκερνταλ γράφει:

«Το ένα χτύπημα ακολουθούσε το άλλο, ο βράχος ήταν σκληρός. Πέτρα χτυπούσε τη πέτρα' το μικρό τσεκούρι ήταν σκληρότερο και ο βράχος έπρεπε να υποχωρήσει. Κλινκ - κλινκ τα χτυπήματα των τσεκουριών θα' πρεπε να ακούονταν πέρα, μακριά στη κοιλάδα. Για πρώτη φορά για αιώνες, το κτύπημα της πέτρας ακουγόταν στο Ράνον Ρακάρο... Τίποτε περισσότερο από ένα σημάδι δεν φαινόταν ύστερα από κάθε κτύπημα, μόλις κάποιο γκριζο σημάδι σκόνης άλλο ακόμη ένα κτύπημα, κι άλλο, κι άλλο, και κάτι γινόταν. Κατά διαστήματα οι άνδρες άρπαζαν το φλασιί και πέταγαν νερό πάνω στο βράχο για να τον μαλακώσουν εκεί που έκοβαν... (σελ. 136).

Την τρίτη μέρα το περιγράμμα του καινούργιου γίγαντα φαινόταν ξεκάθαρα πάνω στο βράχο». Όταν ένα πέτρινο πελέκι στόμωνε, ο Δήμαρχος το χτυπούσε πάνω σε κάποιο άλλο, στο έδαφος, έτσι έβγαιναν σπίθες «και έφτανε μια καινούργια κόψη τόσο εύκολα, όσο ένας υπάλληλος ξύνει το μολύβι του». (σελ. 137). Ο Χάγκερνταλ προχωρεί και λέει πως ένα μέτρο άγαλμα, 4 1/2 μέτρα ύψος, θα χρειαζόταν τη δουλειά έξι ανδρών περίπου. Τα ατέλειωτα αγάλματα είχαν εργαταλειφθεί εξ αιτίας τεχνικών ελαττωμάτων, και όχι από έλλειψη εργατικών χεριών.

Ο Δήμαρχος υπολόγησε ότι θα χρειαζόταν ένας χρόνος για να τελειώσει το άγαλμα, που ήταν μεγαλύτερο από κείνο που οι επισκέπτες θα μπορούσαν να ζητήσουν, αλλά ο σκοπός της άσκησης είχε πραγματοποιηθεί, γιατί ο Δήμαρχος και οι άνδρες του μας έδειξαν την τεχνική των γλυπτών» (σελ. 137).

Ο Νταίνικεν δεν δέχεται αυτή την άποψη και στο βιβλίο «Επιστροφή στα Άστρα» (σελ. 128 κ.ε.) προσπαθεί να απαντήσει στον Τόρ Χάγκερνταλ. Εν τούτοις δεν είναι πειστικός. «Εμείς επίσης χτυπήσαμε δυνατά το βράχο σαν άγριοι άνθρωποι», μας λέγει, αλλά ύστερα από μερικές εκατοντάδες κτυπήματα «Ο βράχος ούτε που έδειχνε μόλις κάποια γρατσουνιά!» Στο ίδιο κείμενο (σελ. 125) αναγνωρίζει εντούτοις ότι οι εντόπιοι κάτω από τις διαταγές του Τόρ Χάγκερνταλ είχαν κάνει ένα αυλάκι στο ηφαιστειογενές πέτρωμα.

Ο Δήμαρχος που κατεύθυνε το σχέδιο του Χάγκερνταλ στεκόταν παράμερα καθώς το σχέδιο του Νταίνικεν προχωρούσε και γελούσε κουνώντας το κεφάλι. Ο Νταίνικεν συμπεραίνει ότι τούτο έδειχνε, ότι τα αγάλματα δεν μπορούσαν να διαμορφωθούν κατ' αυτόν τον τρόπο εν τούτοις στην επόμενη σελίδα μιλάει για τους παλιούς «θαγνείς» που χρόνο με το χρόνο «πελεκούσαν πεισματικά τις ατέλειωτες μορφές με τα πέτρινα εργαλεία τους» (σελ. 131). Στην πραγματικότητα αναγνωρίζει (σελ. 129), ότι «η θεωρία των πέτρινων εργαλείων μπορεί να ισχύει για μερικά από τα μικρά αγάλματα» και εδώ το ίδιο το γραπτό του δείχνει την ασυνέπιά του, γιατί ήδη μας είπε ότι οι προσπάθειες της δικής του ομάδας άφησαν μονάχα κάποια γρατσουνιά στο βράχο. Φαίνεται πως η μέθοδος που εφάρμοσαν θα' ταν λανθασμένη.

Πώς στήθηκαν τα αγάλματα;

Το δεύτερο ενδιαφέρον σημείο για τον Χάγκερνταλ ήταν «πώς αυτά τα αγάλματα σηκώθηκαν;» Και ξανά ο Δήμαρχος είχε την απάντηση. Όταν τον ρώτησαν γιατί δεν το είχε πει νωρίτερα, η αξιοπρεπής απάντησή του ήταν «καινείς δεν με ρώτησε» (σελ. 142). Με την υπόσχεση μιας αμοιβής εκατό δολαρίων συμφώνησε να ξαναστήσει ένα από τα μεγαλύτερα αγάλματα στη κανονική του «θέση» στο χώρο του ναού.

Μαζί με άλλους 11 άνδρες έκανε ακριβώς τούτο, καθώς η μαρτυρία των φωτογραφιών δείχνει στο βιβλίο «Ακου - Ακου». Πρώτα τρία χοντρά κοντάρια χρησιμοποιήθηκαν για να ανασηκώσουν το άγαλμα για ελάχιστα εκατοστόμετρα και ο Δήμαρχος έσπρωξε μερινές πέτρες από κάτω. Τούτη η διαδικασία επαναλήφθηκε πολλές φορές με μεγαλύτερες πέτρες κάθε φορά, το άγαλμα δέθηκε με παλαμάρια στη θέση που βρισκόταν για να μη τριυλίσει και πέσει. Αυτό το άγαλμα ήταν περίπου 3 μέτρα πλατύ στους ώμους και ζύγιζε περίπου 25 - 30 τόνους (σελ. 145).

Υστερα από μια μέρα, μονάχα δυο κοντάρια χρησιμοποιόντουσαν με πέντε άνδρες στο καθένα. Ο νεότερος αδελφός του Δήμαρχου ήταν τώρα που «έσπρωχνε τις πέτρες από κάτω», ενώ ο Δήμαρχος έγινε εργοδηγός και του ήταν αριετό να δημιουργεί ρυθμικούς ήχους καθώς τους ενθάρρυνε στη γλώσσα τους. «Ένα, δύο, τρία! Ένα, δύο, τρία! Κράτησε, σπρώξε από κάτω! Ακόμα μια φορά! Ένα, δύο, τρία! Ένα, δύο, τρία!» (σελ. 146.). Αργότερα σε τούτο το κεφάλαιο θα δούμε ότι ο Νταίνικεν υποτιμά τη λεγομένη μέθοδο του «χοπ, χοπ», που αφορά τις πυραμίδες της

Αιγύπτου. Τούτοι οι άνδρες, στο Νησί του Πάσχα, ασφαλώς απέδειξαν πόσο αποτελεσματική μπορεί να είναι η μέθοδος αυτή.

Το τέλος της επιχείρησης περιγράφεται πολύ δραματικά από τον Χάγκερνταλ. Την δέκατη όγδοη μέρα, και οι δύο ομάδες δούλευαν προσεκτικά καθώς τραβούσαν τα παλαμάρια τους από αντίθετα σημεία, η μια ομάδα προς την παραλία και η άλλη προς τη μέση του γηπέδου. Ξαφνικά το γιγάντιο άγαλμα άρχισε να κινείται αισθητά και αμέσως δόθηκε η εντολή να σταματήσουν. Στη σελίδα 148 ο Χάγκερνταλ λέει πώς το γιγάντιο άγαλμα σηκώθηκε όρθιο. Στο κρίσιμο σημείο πολλές από τις μικρότερες πέτρες και βράχους κύλησαν κάτω, αλλά «ο κολοσσός μονάχα ταλαντεύθηκε και ήσυχα στάθηκε όρθιος».

Και προχωρεί:

«Το μυστήριο πως σηκωνόντουσαν τα αγάλματα λύθηκε και το πέτρινο «καπέλο» στο άγαλμα μπορούσε να σηκωθεί ακριβώς με τον ίδιο τρόπο». Κι ο σωρός από πέτρες μπορούσε να απομακρυνθεί όταν τόσο το άγαλμα όσο και το καπέλο, παίαιναν στη θέση τους» (σελ. 151).

Η μετακίνηση των αγαλμάτων μέσα στη πεδιάδα

Το τρίτο σημείο για τον Χάγκερνταλ ήταν, πως αυτά τα πέτρινα αγάλματα θα μπορούσαν να κινηθούν στην ενδοχώρα του Νησιού του Πάσχα. Έκανε ένα μεγάλο πανηγύρι που το χάριξαν πολύ οι χωρικοί. Και τότε σαν για παιγνίδι 180 άνδρες πήραν θέση σ' ένα μακρύ παλαμάρι που είχε στερεωθεί στο λαιμό ενός από τα αγάλματα. Στην πρώτη προσπάθεια έσπασε το σχοινί και ο Δήμαρχος λιγάκι στενοχωρήθηκε, αλλά διάταξε να το βάλουν διπλό και να το στερεώσουν ξανά.

Τώρα ο γίγας άρχισε να κινείται -στην αρχή με μικρά τινάγματα, αλλά κατόπιν ξαφνικά φάνηκε να ξαμολιέται. Οι μακριές σειρές από ιθαγενείς έσερναν υπομονετικά και ξεφώνιζαν μ' όλη τη δύναμη της φωνής τους με ενθουσιασμό. Εκινείτο τόσο γρήγορα σαν ο καθένας τους να έσερνε ένα άδειο κιβώτιο σαπουνιών» (σελ. 150).

Κατόπιν το άγαλμα σηκώθηκε με την πιο πάνω μέθοδο και όπως τόσα άλλα από τους πέτρινους συναδέλφους του έγινε «ένα καθοριστικό σημάδι, ορατό από μακριά στη θάλασσα» (σελ. 193). Είναι μια σιωπηρή αλλά πειστική απάντηση στην υπόθεση του Νταίνικεν, ότι «η δια παρωτρύνσεων χόπ - χόπ» μέθοδος... θα ήταν αδύνατη για το Νησί του Πάσχα λόγω ελλείψεως ανθρώπινου δυναμικού» (σελ. 114 'Αμαξες κλπ).

Είναι παράξενο να εντοπίζεις τις ασυνέπειες που συχνά παρουσιάζονται στα γραπτά του Νταίνικεν. Μαθαίνουμε έτσι στις σελίδες 128-129 του βιβλίου «Επιστροφή στα Άστρα» (παγκόσμια εκδομένο σαν «Οι θεοί από το Μακρινό διάστημα») ότι «πολύ εκτιμά» τον Τορ Χάγκερνταλ παρά ταύτα επιμένει ότι «οι αρχαιολόγοι σ' όλο τον κόσμο» αντιτίθεται στα συμπεράσματά του.

Ήταν «πετυχημένο πείραμα» αυτό του Χάγκερνταλ, αναγνωρίζει ο Νταίνικεν, αλλά μένει αμετακίνητος στο ότι η μέθοδος του Χάγκερνταλ «δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή για την απόσπαση της πρώτης ύλης των κολοσσιαίων αγαλμάτων από το ηφαιστειογενές πέτρωμα».

Εγώ, απλούστατα, προτιμώ να προχωρώ με τα σταθερά και πειστικά επιχειρήματα και τις πρακτικές επιδείξεις του Τορ Χάγκερνταλ. Αυτός έδειξε, εν παρόδω, πως ένα από τα «Διαστημικά Οχήματα» του Νταίνικεν τσακίστηκε και πήρε φωτιά από μια από τις δυνατές μαρτυρίες του Νησιού του Πάσχα, που φαινόταν στην αρχή να βοηθάει τόσο σημαντικά τις παράξενες θεωρίες του.

Ανούσια συζήτηση γύρω από τις Πυραμίδες της Αιγύπτου

Αναφερθήκαμε στη μέθοδο «με παρωτρύνσεις», με την οποία μπόρεσαν να ορθωθούν τα αγάλματα στο Νησί του Πάσχα. Ο Νταίνικεν απορρίπτει αυτή τη μέθοδο σαν μέρος της λύσης για τον τρόπο με τον οποίο υψώθηκαν οι Πυραμίδες στην Αίγυπτο.

Για να δώσουμε την αποτελεσματικότητα της μεθόδου θα διηγηθώ ένα σχετικό περιστατικό που έζησα εγώ ο ίδιος.

Οι ανασκαφές προχωρούσαν στο Καρνόκ, διάσημο για τα τόσα πολλά που ανακαλύφθηκαν για τη ζωή στην Αίγυπτο στο παρελθόν. Συστήθηκαν στον Γάλλο αρχηγό των τρεχουσών ανασκαφών, αλλά δεν τον καθυστέρησα γιατί ήταν φανερό ότι είχε με πάρα πολλά να απασχολήσει τη σκέψη του αντί να φιλοξενεί ένα επισκέπτη από «εκεί κάτω» (Αυστραλία). Έτσι περιπλανιόμουν ήσυχα τριγύρω, παρατηρώντας καθώς τεράστιοι βράχοι, που ζύγιζαν περίπου ένα τόνο ο καθένας, σηκωνόντουσαν ψηλά για να καταλάβουν τις θέσεις που είχαν πριν από εκατονταετίες, στις παλιές εκείνες μέρες που ο λόγος του Φαραώ ήταν νόμος στην Αίγυπτο.

Μια ομάδα ειδικά με γοήτευσε - περίπου δέκα άνδρες μ' ένα εργοδηγό επιβλέποντα - που χρησιμοποιούσε μια πρωτόγονη τροχαλία για να σηκώνει τούτες τις μεγάλες πέτρες. Όλα γινόντουσαν με μουσική. Υπήρχε ένας τέλειος συγχρονισμός, που άρχιζε με μια καινούργια προσπάθεια ακριβώς τη σωστή στιγμή που όλοι μαζί τραγουδούσαν.

Τούτο ήταν μια σύγχρονη έκδοση της μεθόδου «με παρωτρύνσεις», την οποία ο Νταίνικεν περιγράφει σαν την μέθοδο που προέρχεται «από ανθρώπους με ζωρή φαντασία» (σελ. 114). Εγώ παρατηρούσα τη σύγχρονη επανάληψη μιας σκηνης, που θα λάβαινε χώρα μέρα με τη μέρα, καθώς οι Πυραμίδες κατασκευάζονταν.

Ο Νταίνικεν γράφει σε οξύ ύφος για τη δυνατότητα τούτη «οι 12 τόνοι όγκοι να ανασηκώθηκαν» με αυτή την ίδια μέθοδο (σελ. 1 01). Είναι πιο κοντά στην αλήθεια να υπολογίσεις το βάρος αυτών των λίθινων όγκων γύρω στους 2 1/2 τόνους τον

καθένα, περίπου το ένα πέμπτο του μεγέθους δηλ. που ο Νταίνικεν προτείνει, αν και μερικοί είναι πολύ βαρύτεροι του μέσου όρου των 2 1/2 τόνων.

Ο Νταίνικεν κάνει την υπόθεση, ότι Πυραμίδες τέτοιες σαν και τη Μεγάλη Πυραμίδα του Χέοπος δεν είναι ανθρώπινη δουλειά, αλλά προϋποθέτει ενέργεια γιγάντων που ήρθαν έξω από τη γη.

Στη πραγματικότητα υπάρχουν πολλές πυραμίδες και τα ερείπια από δεκάδες απ' αυτές που ακόμη μπορεί κανείς να δει και σήμερα να εκτείνονται για πολλά χιλιόμετρα από τη Γίζα έξω από το Κάιρο κατά μήκος του Νείλου.

Σύμφωνα με τον Νταίνικεν ένα από τα μεγάλα προβλήματα στη κατασκευή αυτών των πυραμίδων είχε σχέση με το ξύλο. Αναφέρει πως οι Αιγύπτιοι δεν θα μπορούσαν να εισάγουν ικανοποιητικές ποσότητες, γιατί δεν είχαν αρκετά μεγάλο στόλο (σελ. 97). Ούτε θα έκαμαν ξύλινους κυλίνδρους από τα δένδρα της χώρας τους γιατί τους χουρμάδες από τους φοίνικες τους χρειαζόντουσαν άμεσα για τροφή και οι κορμοί και τα φύλλα αυτών των δέντρων χρειαζόντουσαν για στέγες στη ξερή γη της Αιγύπτου. Από τότε, που το «Συντρίφτηκαν τα Διαστημικά Οχήματα» κυκλοφόρησε για πρώτη φορά, εμφανίστηκαν ένα σωρό άρθρα σε διάφορες εφημερίδες σ' όλο το κόσμο κριτικάροντας το βιβλίο.

Ένα από τούτα τα άρθρα με τον τίτλο «Τα διαστημικά Οχήματα είναι μια μεγάλη Απάτη» γράφτηκε στο περιοδικό «Λιωνιότητα» με χρονολογία Ιανουάριος 1974, από τον Δρ. Εδουάρδο Γιαμαούτσι. (Yamauchi). Μερικά σημεία που ακολουθούν είναι απ' αυτό το άρθρο. Ο Δρ. Γιαμαούτσι αναφέρεται στο γεγονός ότι ο Σνεφερού, ο πατέρας του Χέοπα με το όνομα του οποίου ονομάζεται η Μεγάλη Πυραμίδα, στην πραγματικότητα έστειλε ένα στόλο από 40 πλοία στη Φοινίκη για να μωρέσει να εισάγει κωνοφόρο ξυλεία.

Εν πάση περιπτώσει το ξύλο χρησιμοποιούνταν εκτεταμένα για πολλούς σκοπούς στην αρχαία Αίγυπτο, καθώς μια μονάχα επίσκεψη στο Μουσείο του Κάιρο δείχνει ξεκάθαρα.

Οι θησαυροί του Τουτανχαμών είναι μια ένδειξη της μεγάλης ποσότητας ξύλου που χρησιμοποιούνταν για επιπλώσεις και άλλους σκοπούς. Υπάρχουν πίνακες σε τάφους που παρουσιάζουν και ξύλινα έλκηθρα: τέτοια έλκηθρα, θα είχαν χρησιμοποιηθεί στην κατασκευή των πυραμίδων παράλληλα με τις ξύλινες σκαλωσιές.

Το ξύλο χρησιμοποιούνταν εκτεταμένα, μια ενδιαφέρουσα αναφορά είναι αυτή του Εντουαρντς (I.E.S. Edwards) που λέει για τους ξύλινους κοκούς που βρέθηκαν στην αρχική τους θέση, στη Λίστ. Το γεγονός είναι ότι, ενώ δεν ξέρουμε τις λεπτομέρειες της κατασκευής, όμως μας παρουσιάζεται επαρκής μαρτυρία από τα αιγυπτιακά ανάγλυφα, για να μας δώσει τη γενική εικόνα. Σχεδίες χρησιμοποιούντουσαν για να μεταφέρουν ασβεστόλιθους και βράχους από γρανίτη σε μερικές εκατοντάδες

μέτρα πέρα από τις πυραμίδες, όταν ο Νείλος ήταν υπερχειλισμένος. Τούτο γινόταν κάθε χρόνο αν και υπήρχαν περιπτώσεις αδυναμίας τέτοιων μεταφορών όταν ο Νείλος δεν υπερχείλιζε.

Πόσος χρόνος χρειαζόταν για να κατασκευασθεί μια Πυραμίδα;

Η μεγαλύτερη κριτική κατά του Νταίνικεν, από τις κατά παράδοση εδραιωμένες αντιλήψεις σχετικά με τις Πυραμίδες, αναφέρεται στο χρόνο που θα χρειαζόντουσαν για να κατασκευασθούν. Αυτός υποστηρίζει ότι θα χρειαζόντουσαν μερικές εκατοντάδες χιλιάδες εργατών και αν δούλευαν εξαιρετικά γρήγορα θα τέλειωναν τη Μεγάλη Πυραμίδα του Φαραώ Χουφού σε 664 χρόνια (σελ. 101). (Ο Χέοπος και ο Χουφού είναι ο ίδιος Φαραώ). Ο Νταίνικεν υποστηρίζει ότι όλες οι άλλες υποθέσεις είναι εντελώς απαράδεκτες και προσθέτει:

«Είναι για μένα ξεκάθαρο, ότι η Πυραμίδα δεν μπορούσε να κατασκευασθεί στη διάρκεια μιας ανθρώπινης ζωής».

Αν έτσι έχουν τα πράγματα σύμφωνα με τον Νταίνικεν, ο Φαραώ Χουφού ενσυνείδητα πλαστογράφησε τις επιγραφές που διακήρυσσαν τη φήμη του, και η Πυραμίδα θα έπρεπε να είχε εγερθεί «πολύ πριν ο Χουφού αφήσει το επισκεπτήριο του».

Τότε ποιος πραγματικά έκτισε τη Μεγάλη Πυραμίδα; Ο Νταίνικεν δίνει μια «πιθανή» απάντηση: Ο αιγύπτιος βασιλιάς Σουριδ που κυβερνούσε την Αίγυπτο πριν από τον Κατακλισμό (σελ 102). Προφανώς τούτο λύνει το πρόβλημα των εκατοντάδων ετών που χρειάζονταν για την κατασκευή, αφού ο Νταίνικεν ήδη αναφέρεται στους βασιλείς «πρω του Κατακλισμού» που έζησαν σύμφωνα με τον Σουμερικό κατάλογο βασιλέων για εκατοντάδες χρόνια. Αν έτσι λύνει το πρόβλημα, έπεται ότι δέχεται κατά γράμμα ότι τούτοι οι βασιλιάδες ήταν τόσο μακρόβιοι, γιατί ο ίδιος απαιτεί πάνω από 600 χρόνια για την κατασκευή της Πυραμίδας και υποστηρίζει ότι τούτο δεν είναι δυνατό για τη ζωή ενός μόνο βασιλιά. Όταν λοιπόν δέχεται ότι ο βασιλιάς Σουριδ κατασκεύασε την Πυραμίδα (σελ. 102), έπεται ότι ο βασιλιάς Σουριδ πρέπει να έζησε πάνω από 600 χρόνια.

Αλλά, ο Νταίνικεν επίσης λέγει, ότι οι Σουμερικοί αριθμοί που δόθηκαν είναι «φυσικώς αδύνατοι» (σελ 106). Συμπερασματικά θα πρέπει να μη δεχθούμε για ένα Αιγύπτιο Φαραώ τη δυνατότητα να έχει ζήσει μια τόσο μεγάλη χρονική περίοδο, όση ο Νταίνικεν υπολογίζει για την κατασκευή των πυραμίδων. Στην «Κριτική Επιθεώρηση» του πάνω στο «Άμαξες των θεών» ο διάδοχός μου σαν Διευθυντής του Αυστραλιανού Ινστιτούτου Αρχαιολογίας, ο Γκόρντον Γκάρνερ (Garner) μας παρέχει μια σειρά χρήσιμες πληροφορίες σ' αυτό το σημείο. Ο Αχμέτ Φαχρί (Fachry) (Οι Πυραμίδες), και οι Εντουαρντς (I.E.S. Edwards)(Οι Πυραμίδες της Αιγύπτου) είναι εξ ίσου αποκαλυπτικοί. Ο καθένας τους δίνει μια εικόνα από τον τάφο Τζεχουτιχοτέπ, ενός ευγενούς της 12ης Δυναστείας. Ο Εντουαρντς γράφει:

«Σ' αυτή τη σπηνή ένα αλαβάστρινο άγαλμα του Τζεχουτιχοτέπ που προφανώς ζύγιζε περίπου 60 τόνους, ανεβίστηκε σ' ένα έλκηθρο που το τράβαγαν 172 άνδρες. Νερό ή κάποιο άλλο υγρό χυνόταν στο έδαφος για να ελαττώνει την τριβή και έτσι να γίνεται πιο εύκολη η έλξη» (σελ 266). Αυτός ο κολοσσός ήταν πάνω από 6,5 μέτρα ύψος και μετακινούνταν πάνω σ' ένα ξύλινο έλκηθρο που τραβιόταν με παλαμάρια».

Τα ονόματα των Φαραώ πάνω στις Πυραμίδες

Τα ονόματα μερικών Φαραώ γράφονται πάνω στις πέτρες σε διάφορες Πυραμίδες (Εντουαρντς σελ. 11 Ο κ.ε. 205, 223, 238). Ήδη έχουμε πει πως η Μεγάλη Πυραμίδα είναι μια από τις πολλές που εκτείνονται κατά μήκος του Νείλου. Και μια απ' αυτές είναι και η Πυραμίδα του Μείντομ. Ογκόλιθοι έχουν τοποθετηθεί σ' αυτή την πυραμίδα με διαφορετικές χρονολογίες και σε διάφορα σημεία. Μια άλλη πυραμίδα στο Ντασούρ της Αιγύπτου έχει πράγματι μια ημερομηνία στον

αχρογωνιαίο λίθο που τοποθετήθηκε στο 21ο έτος του Φαραώ Σενεφρού. Περίπου στα μισά, προς τα πάνω, υπάρχει μια άλλη ημερομηνία που αυτή τη φορά αναφέρεται στον ίδιο Φαραώ αλλά στο 22ο έτος του. Αν οι ημερομηνίες είναι ακριβείς ο μεγαλύτερος χρόνος που πέρασε ανάμεσα στις δυο ημερομηνίες θα είναι λιγότερο από 2 χρόνια. Αυτή η πυραμίδα είναι περίπου τα δύο τρίτα του μεγέθους της Μεγάλης Πυραμίδας και ακόμη αν οι ημερομηνίες που δίνονται δεν είναι απόλυτα ακριβείς - ίσως να πρέπει να αποδοθεί σε υπερφίλη υπερβολή των κατασκευαστών του Φαραώ - είναι όμως ξεκάθαρο πως δεν συγκρίνεται με τα 664 χρόνια που απαιτεί ο Νταίνικεν.

Ο αρχαίος ιστορικός Ηρόδοτος λέει ότι χρειάστηκαν τέσσαρες ομάδες από 100.000 άνδρες για 20 χρόνια (κάθε μια ομάδα εργαζόταν τρεις μήνες το χρόνο) για να κτισθεί μια Πυραμίδα. Ακόμη χρειαζόντουσαν άλλα 10 χρόνια για την κατασκευή λιθόστρωτου υπερυψωμένου δρόμου μέσα από λασπώδες έδαφος. Οι πέτρες έπρεπε να κλιστούν κατά μήκος του αφού μεταφερόντουσαν από τα σημεία εκφόρτωσης κοντά στο Νείλο. Οι εργασίες για τις υποκατασκευές γίνονταν συγχρόνως.

Έχω πει ότι οι πέτρες των πυραμίδων ήταν μέσου βάρους 2 1/2 τόνων η κάθε μια, και επίσης αναφέρθηκα στο γεγονός ότι 172 εργάτες ήταν ικανοί να σύρουν ένα κολοσσό 60 τόνων πάνω σ' ένα ξύλινο έλκηθρο. Οκτώ άνδρες θα μπορούσαν να χειρισθούν ένα ογκόλιθο μέσου μεγέθους ογκολίθων των Πυραμίδων και αν έπρεπε να δεχθούμε τους αριθμούς του Ηροδότου ότι είναι σχετικά σωστοί ένας απλός μαθηματικός υπολογισμός δείχνει ότι τίποτε δεν είναι τόσο εξωφρενικό όσο εκείνο ότι τουλάχιστο 600 χρόνια, χρειαζόνταν για τη κατασκευή της Μεγάλης Πυραμίδας. Αν άνδρες δούλευαν για τρεις μήνες κάθε χρόνο, θα είχαν κινήσει 115.000 ογκόλιθους. Καθώς ο Χέοπας βασίλευε 23 χρόνια (Εντούτοις / σελ. 282) η ανέγερση αυτής της Πυραμίδας κατά τη διάρκεια της βασιλείας του είναι εντελώς νοητή και φυσιολογική.

Άλλα σχετικά σημεία από το άρθρο του Εδουάρδου Γιαμαούτσι, που μνημονεύεται πιο πάνω, είναι εξίσου ενδιαφέρον να διαβασθούν. Ο Νταίνικεν υποστηρίζει ότι θα ήταν πρακτικότερο να τοποθετηθεί ο χώρος χτισίματος κοντύτερα στα ανατολικά λατομεία για να συντομευτεί η απόσταση μεταφοράς. Ο Γιαμαούτσι απαντά ότι όχι μονάχα η πυραμίδα του Χέοπα αλλά και άλλες ογδόντα (περίπου) πυραμίδες και χώροι ταφής εγκαταστάθηκαν στη δυτική όχθη του Νείλου «γιατί οι Αιγύπτιοι έβλεπαν τη δύση του ήλιου - στα δυτικά - σαν τη χώρα των νεκρών».

Ο Νταίνικεν επίσης υποστηρίζει ότι τόσο η ακριβής προσαρμογή των ογκολίθων όσο και ο αριθμός του και το βάρος τους, θα πρέπει να αποδοθούν σε εξωανθρώπινη προσπάθεια, αλλά η απάντησή είναι ότι, παρά την αξιοθαύμαστη φύση της, η κατασκευή των Πυραμίδων δεν είναι εξωανθρώπινη. Η τεχνική της κατασκευής της σκληρής πέτρας ήταν γνωστή στους Αιγύπτιους πριν από την εποχή των Πυραμίδων. Πριν από την πρώτη Δυναστεία (3.100 π.Χ) οι αρχαίοι Αιγύπτιοι μεταχειρίζονταν χάλκινα πριόνια που μπορούσαν να κόψουν οποιοδήποτε είδος ασβεστόλιθου, το είδος δηλ. της πέτρας που κυριαρχεί στις Πυραμίδες της Γίζας.

Υπολογισμοί από τη Μεγάλη Πυραμίδα

Στην πρώτη έκδοση του «Συντρίφθηκαν τα διαστημικά Οχήματα» αμφισβητήσαμε τους υπολογισμούς του Νταίνικεν για το «π». Από τότε όμως ο Νταίνικεν ανέφερε (σε μια ραδιοφωνική συζήτηση με τον συγγραφέα του παρόντος) ότι υπάρχει λάθος στην αγγλική έκδοση του βιβλίου του σ' αυτό το σημείο, που προέρχεται από παρερμηνεία του πρωτότυπου Γερμανικού. Επομένως, δεν επαναλαμβάνουμε τους υπολογισμούς που δίναμε αναφορικά με το «π». Εντούτοις ο Νταίνικεν δίνει μεγάλη σημασία στους αριθμούς που συνδέονται με τα μέτρα των Πυραμίδων (σελ. 99) και η αλληλογραφία απ' όλο τον κόσμο μετά από την πρώτη έκδοση του «Συντρίφθηκαν τα Διαστημικά Οχήματα» δείχνει ότι υπάρχει μεγάλο ενδιαφέρον σ' αυτή τη πλευρά για τις Πυραμίδες, η ακόλουθη σύντομη ανάπτυξη κρίνεται απαραίτητη. Από την εποχή που ο Ναπολέων κατάχτησε την Αίγυπτο έγιναν γνωστές αξιοπρόσεκτες μετρήσεις συνδεδεμένες με τις Πυραμίδες. Οι μηχανικοί του βρήκαν, ότι η ανατολική πλευρά της Μεγάλης Πυραμίδας της Γίζας έδειχνε ακριβώς την ανατολή και ότι ήταν τέλεια ευθυγραμμισμένη προς τον πολικό άξονα της Γης.

Από τότε δημιουργήθηκε μια κίνηση γύρω από τη «Πυραμιδολογία» και τούτη η Μεγάλη Πυραμίδα επίπονα μετρήθηκε από ειδικούς πολλών κλάδων - αρχαιολόγους, αστρονόμους, χαρτογράφους και άλλους - μερικοί από τους οποίους πρόσφεραν τις ισχυρά αντιφατικές τους εκδοχές γύρω από τις μετρήσεις της Πυραμίδας. Ένας από τους πιο φημισμένους «ειδικούς» ήταν ο Σκότς αστρονόμος Σμιθ (Charles Piaggi Smith), που κατασκεύασε ειδικά όργανα και δαπάνησε αρκετούς μήνες να μετράει τη Πυραμίδα και τα περιχώρα της. Μεταξύ άλλων αριθμών αναφέρει ότι υπήρχαν 36524 «πυραμιδικές ίντσες» γύρω στο τετράγωνο της βάσης και υποστήριζε ότι ισοδυναμούσαν με 100 φορές τον αριθμό των ημερών ενός χρόνου. Εν τούτοις αυτό αποκτά σημασία μονάχα όταν αποδεχθούμε τη θεμελιώδη παραδοχή του ως προς το τι είναι μια «πυραμιδική ίντσα». Τούτο το μέτρο ήταν μια δική του αντίληψη και δεν χρειάζεται πολύ σκέψη για να διαπιστώσει κανείς πόσο θαυμασία συμπεράσματα είναι δυνατόν να «θεμελιωθούν», αν πρώτα καθορίσουμε τα δικά μας πρότυπα μετρήσεων!

Ο Σμιθ και οι συνεργάτες του υπεστήριζαν ακόμα ότι οι άδειες πέτρινες σαρκοφάγοι - που αρχικά βρέθηκαν στον βασιλικό θάλαμο της Πυραμίδας - αντιπροσώπευαν ένα πρότυπο μετρήσεων που στην πραγματικότητα ήταν ο πρόγονος του Βρετανικού συστήματος ογκομετρίας. Αυτό το άδειο φέρετρο μπορούσε να χωρέσει 1 1/4 του τόνου νερό. Το να βασιστεί μια θεωρία για σύγχρονα υποδείγματα μετρήσεων, πάνω σ' ένα αρχαίο φέρετρο κλεισμένο για πολλές εκατονταετίες μέσα σ' ένα τεράστιο τεχνητό βουνό είναι απλώς κωμικό.

Πολλές θρησκευτικές ομάδες ενδιαφέρθηκαν για τα μέτρα της Πυραμίδας και ο μεγάλος Αιγυπτιολόγος Πήτρι (W.M. Flinders Petrie), στην αρχή κατακτιήθηκε από τις θεωρίες του Σμιθ, κυρίως γιατί ο πατέρας του τις είχε αποδεχθεί. Εν τούτοις ο Πήτρι πήγε στην Αίγυπτο και έδειξε ότι στην πραγματικότητα οι μετρήσεις του Σμιθ δεν ήταν ακριβείς παρά τα δαπανηρά του όργανα που κατασκευάστηκαν ειδικά γι' αυτό το πρόγραμμα. Ο Πήτρι απόδειξε σαν λανθασμένη όλη τη βάση της Πυραμιδολογίας.

Οι θεωρίες όμως αυτές επέζησαν μέχρι σήμερα παρά το γεγονός ότι προφητείες βασισμένες στις μετρήσεις της Πυραμίδας δεν επαληθεύτηκαν... Μέσα στις προφητείες αυτές, ήταν ένας μεγάλος πόλεμος που υπετίθετο πως θα ξέσπαγε το 1928, η επάνοδος του Χριστού στη γη το 1936 και το τέλος του κόσμου το 1953.

Υπογραμμίζω, ότι η κατασκευή της Πυραμίδας και φυσικά και οι μετρήσεις της είναι υπόθεση καταπληκτικά πολύπλοκη. Καθέννας που θα μελετήσει τα γεγονότα θα πει και κάτι διαφορετικό. Εν τούτοις οι θεωρίες που ο Νταίνικεν και άλλοι υποθετούν είναι εντελώς απαράδεκτες όταν τα γεγονότα μελετηθούν αντικειμενικά. Ο Σπρόγγι και η Κατερίνα ντε Κάμπ

αποδείχνουν ότι αν κάποιος διαθέτει αρκετούς αριθμούς για να ταχυδακτυλογρήσει, μπορεί να επιτύχει να βγούνε φανταχτερά αποτελέσματα από ένα απίθανο υλικό! Έτσι:

Ο Μπότσαρντ (Borchardt) σαν αντιπυραμιδολογικό αστέιο παρήγαγε μια βάση φυσικών λογαριθμών από την κλίση της Πυραμίδας της Σαχούρας. Ο Μπάραρντ ταχυδακτυλογώντας με τις διαστάσεις του Ναού της Αρτέμιδας στην Έφεσο, βρήκε τη διάμετρο της σελήνης, τη διάρκεια των σεληνιακών μηνών και την ημερομηνία του κτίσματος!

Όταν αντιμετωπίζουμε τέτοια αποτελέσματα είναι κάπως περιεργό να βάζουμε μια ακόμη δήλωση του Νταίνικεν δίπλα σ' αυτές όλες τις παραδοξολογίες: Ρώτησε ο Νταίνικεν κάποιον:

- Μετά από όλα αυτά, ποιος έχει τόση ευφυΐα ώστε να πιστέψει ότι η Πυραμίδα ήταν μόνο και μόνο ο τάφος ενός βασιλιά; ποιος από δω και πέρα θα θεωρήσει τα μαθηματικά των αστρονομικών σημείων, σαν ένα απλό και τυχαίο γεγονός;

Ως προς την αμφιβολία του μια Πυραμίδα να είναι μόνο και «τίποτε άλλο εκτός από τάφο ενός βασιλιά» αυτό τούτο το γεγονός ότι βρέθηκε μια άδεια σαρκοφάγος, προϋποθέτει ότι ένας σκοπός της Πυραμίδας ήταν να γίνει τάφος. Κι είναι βέβαιο ότι οι περισσότερες πυραμίδες σχεδιάστηκαν σαν τάφοι των Φαραώ και βασιλικών προσωπικοτήτων. Ήδη σημείωσα ότι τοποθετήθηκαν στη δυτική όχθη του Νείλου γιατί οι Αιγύπτιοι σέβιζαν τη δύση του ήλιου προς τα δυτικά με τη χώρα των νεκρών. Περίπου 45 μومιοποιημένα σώματα ανακαλύφθηκαν στις γνωστές Πυραμίδες. Και η γνώμη των αρχαιολόγων ότι τούτα τα ογκώδη κτίσματα κατασκευάστηκαν σαν τάφοι και μνημεία των Φαραώ που τότε βασιλεύαν, ακόμη γίνεται γενικά αποδεκτή παρ' τις απόψεις του Ερρίκου φον Νταίνικεν. Ασφαλώς ακόμη ένα διαστημικό όχημα τακίσθηκε αυτή τη φορά στη βάση της μεγάλης Πυραμίδας του Φαραώ Χουφού ή Χέοπα, καθώς τον αποκαλούσαν οι Έλληνες.

Παράξενες συζητήσεις για το βαλσάμωμα

Πριν ν' αφήσουμε την Αίγυπτο, ας δούμε μια ακόμη ιδιόρρυθμη υπόθεση που κάνει ο Νταίνικεν, αυτή τη φορά για το βαλσάμωμα. Άλλη μια φορά ένα προσωπικό μου επεισόδιο έχει κάποια σχέση εδώ:

Σε μια επίσκεψή μου στο Κάιρο αυτός που με φιλοξενούσε ήταν ο Διευθυντής του Μουσείου του Καΐρου. Μιλούσε με ευχέρεια τα αγγλικά! Η συζήτησή μας κινήθηκε πάνω σε πολλές πλευρές της αρχαιολογίας, χωρίς να είναι μικρότερη η κάποια αμηχανία που η Αίγυπτος νοιώθει έχοντας ένα τόσο μεγάλο αριθμό έργων τέχνης που ανακαλύφθηκαν στις αρχαίες αιγυπτιακές πόλεις. Τούτο γίνεται φανερό και στον πιο απλό επισκέπτη όταν βλέπει π.χ. ένα πελώριο άγαλμα του Ραμσή ΙΑ' ριγμένο στη λάσπη κατά μήκος της πρώην ιερής λίμνης (τώρα μια περιοχή που λιμνάζουν νερό) στη Μέμφιδα ή τον μεγαλόπρεπο Κολοσό του Μέμωνα που τώρα στέκει μέσα στο χωράφι ενός αγρότη, δίχως ακολουθία άλλη εκτός από το σιωπηλό στόρι.

. Βεβαίωσα τον Διευθυντή ότι δεν ζητούσα να με συνοδεύσει προσωπικό στο Μουσείο, γιατί ήταν πολλά που θα ήθελα να δω και να φωτογραφίσω για τον εαυτό μου:

Τη Στήλη του Φαραώ Μερνεφθά με τη πρώτη του ιστορική αναφορά στο Ισραήλ σαν έθνος, τα φημισμένα ευρήματα του τάφου του Τουτανχαμών, τις μούμιες των Αιγυπτίων Φαραώ και πολλούς ακόμα θησαυρούς που ανεβρέθησαν. Έτσι μου έδωσαν ελεύθερη είσοδο και πέρασα ένα πολύ ευχάριστο πρωινό περιπλανώμενος ολόγυρα φωτογραφίζοντας, ρωτώντας και σημειώνοντας και δεν μου χάρισε μικρότερη ευχαρίστηση η ώρα που πέρασα στην αίθουσα με τις μούμιες που με φέρνει σ' αυτήν την ιστορία.

Παρουσίασα την άδειά μου στη πύλη για να μου πουν ότι παρ' όλα αυτά έπρεπε να πληρώσω. Επέμενα ότι είχα ελεύθερη είσοδο - ξεκάθαρα γραμμένη στα αιγυπτιακά. Εν τούτοις ο υπεύθυνος ήταν αποφασισμένος και επέμεινε πως έπρεπε να πληρώσω. Του ζήτησα να με πάει στον επόπτη γιατί ήμουν σίγουρος ότι δεν θα έπρεπε να πληρώσω. Όμως και ο επόπτης κοίταζε την άδειά μου και συμφώνησε με τον προηγούμενο. Επέμεινε: «Πρέπει να πληρώσεις για να μπεις στην αίθουσα με τις μούμιες».

- «Όχι» απήγησα εξ ίσου αποφασισμένος. «Να το εισιτήριό μου υπογραμμένο από τον Διευθυντή σας, για ελεύθερη είσοδο στο Μουσείο».

Ο επόπτης κοίταξε ξανά το εισιτήριο, και τα μάτια του άστραψαν: «Πρέπει να πληρώσει» είπε κτυπώντας το εισιτήριο κάτω θριαμβευτικό. «Αυτό ισχύει μόνο για την είσοδο στο Μουσείο και υπάρχει ειδική επιβάρυνση για την είσοδο στην αίθουσα με τις μούμιες». Είδα την αστεία πλευρά του επεισοδίου και πλήρωσα την πρόσθετη επιβάρυνση. Ο επόπτης, ο υπεύθυνος και εγώ γίναμε τώρα πολύ καλοί φίλοι!

Ρυτιδωμένοι γέροι Φαραώ

Κατά κάποιο τρόπο η αίθουσα με τις μούμιες στάθηκε λίγο απογοητευτική. Κοίταγα τον περίφημο Σέθ Α' - έναν από τους σκληρούς ηγεμόνες της Αιγύπτου, γνωστό για τις εκστρατείες του. Μέσα σε μια γυάλινη θήκη ήταν το πραγματικό του κεφάλι.

Ένας ρυτιδωμένος γέρος, που η φλέβα στο λαιμό του προεξείχε κατά απαίσιο τρόπο. Η ίδια εικόνα ήταν ολόγυρα στην αίθουσα όπου ο ένας Φαραώ βρίσκονταν μετά τον άλλον. Απλώς ένα απαίσιο αντικείμενο μέσα σε μια γυάλινη θήκη.

Ο Ερρίκος φον Νταίνικεν έχει τη δική του υπόθεση επί του θέματος του βαλσαμώματος. Ρωτάει:

«Η μήπως επισκέπτες θεοί (ταξιδιώτες του διαστήματος) μετάδωσαν τη γνώση τους ως προς το πως τα πτώματα μπορεί ύστερα από ειδική διαδικασία, να επανέλθουν στην ενεργό ζωή, να ξαναζήσουν σαν πανέξυπνοι ηγεμόνες με βασιλικό αίμα (Αναβίωση); Οι αρχιερείς που πραγματικό κατείχαν κάποιες γνώσεις τέτοιων φαινομένων επαναφοράς στη ζωή έκαναν κάθε δυνατή να ενθαρρύνουν τούτη την ιεροτελεστία γιατί η τάξη τους εξοικονομούσε πολλά απ' αυτό... Μήπως έχουμε κάποια ένδειξη του απίστευτου αιώνα της ανθρωπότητας που αναφέρεται στα κείμενα, αν συμπεράνουμε ότι για τούτο τον σκοπό μومιοποιήθηκαν ή καταψύχθηκαν» (σελ 106-7).

Πολλά ακόμη ακολουθούν και φαίνεται καθαρό πως ο συγγραφέας βάζει τη θεωρία της μومιοποίησης στην ίδια κατηγορία με τις σύγχρονες αντιλήψεις καταψύξεως σωμάτων για «ανάληψη» εκατοντάδες ή ακόμη και χιλιάδες χρόνια

αργότερα όταν η ιατρική θα έχει τελειοποιηθεί. Μιλάει για κατεψυγμένο αίμα, διατηρημένα ανθρώπινα κόκαλα, κοιμητήρια - καταψύκτες - και ταρχεύσεις.

Εν τούτοις τούτη η συσχέτιση είναι εντελώς ανεδαφική σε σχέση με τα γεγονότα. Αν και δεν συμφωνώ με τη δυνατότητα της επαναφοράς στην ενεργό ζωή των κατεψυγμένων σωμάτων όταν η ιατρική πρόοδος θα εξασφαλίζει μεγαλύτερη μακροζωία, εν' τούτοις πρέπει να ομολογηθεί ότι αυτές οι καινούργιες ιδέες είναι εντελώς διάφορες από τις διαδικασίες που περιλαμβάνονταν στην Αιγυπτιακή πρακτική του βαλσαμώματος. Είναι φανερό πως το εξαιρετικά ξηρό κλίμα της Αιγύπτου ενεθάρρυνε τους Αιγυπτίους να διατηρούν τους νεκρούς τους ακόμη από προϊστορικές εποχές, και καθώς περνούσαν τα χρόνια, θρησκευτικές πεποιθήσεις ανακατεύθηκαν με αυτή τούτη τη διαδικασία.

Τους τέσσερις γιους του θεού Ώρου τους ήθελαν καθισμένους πάνω σε τέσσερις νεκρικές θήκες και σ' αυτές τοποθετούνταν διάφορα εσωτερικά όργανα του νεκρού προσώπου. Ακόμη και η καρδιά απομακρυνόταν. Έχω δει επιγραφές στη Κοιλιάδα των βασιλέων που δείχνουν μια ανθρώπινη καρδιά που υποτίθεται ότι ζυγίζεται ως προς το βάρος του «Φτερού της Αλήθειας».

Άσχετα με το επιχείρημα του Ερρίκου φον Νταίνικεν όσον αφορά το βαλσαμώμα και την επαναφορά στην ενεργό ζωή, κάτι τέτοιο δεν αποτελούσε την ελπίδα των Αιγυπτίων. Μάλλον έπρεπε να εκφωνήσουν κάποιες μαγικές λέξεις για τη ζωή του τάφου; ώστε τα εσωτερικά τους όργανα να ξαναγυρίσουν στα σώματά τους και ν' αρχίσει μια καινούργια ζωή. Σκέφτονταν ότι τούτο αποτελούσε κάποια συνέχιση της παρούσας ζωής, γιατί ο άνθρωπος θεωρεί τον εαυτό του σαν αιώνιο όταν ευλογηθεί από τούς θεούς, το σώμα αποτελεί μέρος του ανθρώπου. Έστω κι αν οι Αιγύπτιοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν ή να εξηγήσουν, το σώμα θα συμμετείχε στη μέλλουσα ζωή. Γι' αυτό το λόγο ποσότητες από διάφορες τροφές μπαίνανε στους τάφους μαζί με ξύλινους ή από άλλο υλικό υπηρέτες καθώς και διάφορα εργαλεία που βεβαίωναν για τη συνέχιση της ζωής. Εν τούτοις αναγνωρίζεται πως ακόμη κι ένας Φαραώ δεν μπορούσε να εφοδιασθεί με επαρκή τροφή για μια αιώνια ζωή. Τα εφόδια στους τάφους αποτελούσαν μονάχα δείγματα τέτοιων προμηθειών.

Εντελώς περιέργω, οι Αιγύπτιοι δεν φαίνεται να διατηρούσαν τον εγκέφαλο. Αυτός αφαιρείτο πριν αρχίσει η ταρχέυση. Τι είδος μελλοντικής επίγειας ζωής μπορούσαν να υποσχεθούν σ' έναν άνθρωπο όταν θα ξαναζούσε δίχως μυαλό; Τέτοια δυνατότητα βέβαια είναι παράλογη παρά την υπόθεση που κάνει ο Νταίνικεν.

Καθώς είπα, το ξηρό κλίμα ήταν ένας παράγων για τη συντήρηση των σωμάτων. Άλλωστε μερικά σώματα ανακαλύφθηκαν ότι διατηρήθηκαν χωρίς να έχουν βαλσαμωθεί.

Ο άνθρωπος διακρίνεται κατά τρεις τρόπους.

Είναι ανάγκη να πούμε πως οι Αιγύπτιοι πίστευαν κατά κάποιο τρόπο στην αθανασία και ίσως η ταρχέυση να είναι η απάντηση σ' αυτή την απορία ή ίσως εδώ να βρίσκεται κάποιο φως που μπορεί να φωτίσει τις πηγές αυτής της πίστης.

Η αρχαιολογική μαρτυρία δείχνει πως ο άνθρωπος διακρίνεται από τ' άλλα δημιουργήματα κατά τρία σημεία τουλάχιστον. Τη γνώση περί θεού, την πίστη σε ζωή πέραν του τάφου και την ικανότητα του να επικοινωνεί με το λόγο. Αυτές είναι ξεκάθαρως ανθρώπινες ιδιότητες που η πραγματικά παγκόσμια παρουσία τους επιβεβαιώθηκε από την αρχαιολογική έρευνα.

Ο άνθρωπος έχει μια έμφυτη γνώση ότι υπάρχει μια δύναμη πέραν απ' αυτόν και στον ένα τόπο μετά τον άλλο βρίσκουμε ομοιότητα θεών και θυσιαστήρια. Κανένα πουλί ή ζώο ποτέ δεν έκαμε κάπου ομοίωμα ή έστησε θυσιαστήριο σε κάποιον θεό. Τούτο επιβεβαιώνει τη βιβλική διδασκαλία ότι ο άνθρωπος έγινε κατ' εικόνα Θεού - του Θεού που είναι άπειρος, του Θεού που είναι αιώνιος. Ο άνθρωπος έχει μια παράξενη επίγνωση των δυνατοτήτων του, της θέσης του μέσα στη φύση του αιώνιου Θεού. Ψάχνει γι' αυτόν τον θεό ή τους θεούς, και πιστεύει ότι κι αυτός ο ίδιος κάποτε θα ζήσει για πάντα στην παρουσία του θεού ή των θεών. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι που χρησιμοποιούσαν το βαλσαμώμα και άφηναν τροφές και εργαλεία στους τάφους τους, απλώς αποδείκνυαν ότι συνδέονταν με μιά μακριά σειρά ανθρώπων, σ' όλο το πρόσωπο της γης, που είχαν όμοια πίστη.

[\[επιστροφή\]](#)

Κεφάλαιο 3

[Αυτή η Εκπληκτική Αξίωση για την Κιβωτό της Διαθήκης](#)

Η συζήτηση σ' αυτό το κεφάλαιο είναι λίγο πιο εκτεταμένη απ' ό,τι στην πρώτη έκδοση, εξ αιτίας περαιτέρω συνομιλίας με τον Πήρς (Peers).

Ο Νταίνικεν συνδυάζει πολλά γεγονότα από διάφορες περιοχές - τόσο περιοχές γνώσης όσο και γεωγραφικές περιοχές. Εν τούτοις, τα γραπτά του πολλές φορές στερούνται σοβαρότητας και έχουν τόσο ασθετικά επιχειρήματα, που ασφαλώς δεν μπορεί κανείς να τα πάρει στα σοβαρά. Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι αυτό που σχετίζεται με την Κιβωτό της Διαθήκης. Η κιβωτός της Διαθήκης ήταν ένα κιβώτιο στο οποίο ο Μωϋσής έπρεπε να τοποθετήσει ορισμένα ιερά σκεύη, που όλα τους είχαν μια πνευματική σημασία. Ακριβείς οδηγίες δόθηκαν για το μέγεθος και την επικάλυψη αυτού του αυστηρά ειδικού κιβωτίου. Όταν οι Ισραηλίτες ήσαν σε πορεία έπρεπε να το κουβαλάνε μονάχα ειδικά καθορισμένοι από Θεού άνθρωποι και έπρεπε να το αντιμετωπίζουν σαν άγιο σκεύος, γιατί συμβόλιζε την οντότητα του Θεού! Οι Ιουδαίοι και οι Χριστιανοί βλέπουν πολύ καθαρά τον πνευματικό συμβολισμό όλων αυτών γιατί τα αντικείμενα που είχαν τοποθετηθεί μέσα ήσαν πνευματικής και ιστορικής σημασίας: οι πλάκες του Νόμου, μια στάμνα με μάννα από την έρημο, η ράβδος του Ααρών που βλάστησε και που συμβόλιζε τη καινούργια ζωή με τον Θεό.

Ένα περιστατικό αναφέρεται στο βιβλίο Β' Σαμουήλ (κεφ. 60) για κάποιον που ονομαζόταν Ουζά, ο οποίος άγγιξε την κιβωτό και έπεσε νεκρός, όταν ο βασιλιάς Δαβίδ μετέφερε την Κιβωτό στην Ιερουσαλήμ. Ο Ουζά πλήρωσε το τίμημα της ιεροσυλίας.

Η Κιβωτός της Διαθήκης ήταν φορτισμένη ηλεκτρικά;

Ο Νταίνικεν προφανώς δεν αμφισβητεί τα όσα συνέβησαν αλλά τα εξηγεί: Όταν τα ζώα περπατώντας ταρακούντησαν την άμαξα και η Κιβωτός κινδύνευσε να αναποδογυριστεί, ο Ουζά όρμησε να την συγκρατήσει. Έπεσε νεκρός επί τόπου σαν να κτυπήθηκε από κεραυνό. Αναμφίβολα η Κιβωτός ήταν ηλεκτρικά φορτισμένη! (σελ. 59)

Δυστυχώς αυτός ο τρόπος σκέψης χαρακτηρίζει όλο το έργο του Νταίνικεν. Παίρνει ένα ιστορικό γεγονός, αναγνωρίζει πως έλαβε χώρα κι όταν βρεθεί μπροστά σε μια προφανή δυσκολία να το εξηγήσει, κατασκευάζει μια ασυνήθιστη θεωρία σαν τη μόνη δυνατή διέξοδο. Σ' αυτή την περίπτωση, η Κιβωτός της Διαθήκης ήταν φορτισμένη με ηλεκτρισμό. Παραλογισμός.

Δεν είμαι ηλεκτρολόγος κι έτσι κάλεσα τον φίλο μου Τζεφ Πηρς (Jeff Peers) που ασχολείται με τα ηλεκτρονικά. Του πήρε καιρό να εξετάσει το δεδομένο και μου τηλεφώνησε μετά. Αυτά που είχε να μου πει επιβεβαίωσαν τις απόψεις μου. Η συζήτηση είχε κάπως έτσι:

ΟΥΙΛΣΩΝ (WILSON): (Συγγραφέας του βιβλίου)

Τζέφ, τι συμβαίνει με την αξίωση του Νταίνικεν, ότι η Κιβωτός της Διαθήκης πρέπει να ήταν ηλεκτρικά φορτισμένη, όταν ο Ουζά πηγαίνοντας να την αγγίξει έπεσε νεκρός; Χωρίς να είναι κανείς ειδικός τεχνικός, μπορεί να σκεφθεί ότι ήταν ηλεκτρικά φορτισμένη;

ΠΗΡΣ (PEERS): Συζήτησα τη θεωρία αυτή με μερικούς συναδέλφους και πρέπει να αναφέρουμε ένα αριθμό σημείων εδώ.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Εν τάξει, ας ξεκινήσουμε από την αξίωση του Νταίνικεν, ότι οι πλάκες χρυσού είχαν σχηματίσει πυκνωτή με ένα θετικό και ένα αρνητικό πόλο,

ΠΗΡΣ: Αν υπολογίσουμε ότι μια πηγή ισούται με 18 ίντσες (45,7 εκατοστόμετρα), η κιβωτός ήταν ένα κιβώτιο διαστάσεων σε μέτρα περίπου 1, 14Χ0,58Χ0,58 - Οι οδηγίες επί του προκειμένου, που δόθηκαν στον Μωυσή, είναι ξεκάθαρες [Εξόδος κ' 10-22"] - το ξύλο του κιβωτίου έπρεπε εντελώς να καλυφθεί από χρυσό. Οι χαλκιάδες στις γωνίες επίσης έπρεπε να σκεπαστούν από χρυσό, επίσης το ίδιο και τα κοντάρια με τα οποία μεταφέρονταν η Κιβωτός.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Δηλαδή θες να πεις ότι στην πραγματικότητα υπήρχαν μονάχα πλάκες από το ίδιο μέταλλο, και έτσι δεν υπήρχε πιθανότητα η μια να είναι θετική και η άλλη αρνητική;

ΠΗΡΣ: Ακριβώς. Αν ήταν φορτισμένο ένα οποιοδήποτε μέρος θα ήταν στην πραγματικότητα μέρος του υπολοίπου, και οι προϋποθέσεις που απαιτούνται για την δημιουργία πυκνωτή, απλούστατα δεν υπάρχουν. Θα γινόταν αυτόματα ένα βραχυκύκλωμα.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Ποιες είναι οι απαιτήσεις για τη δημιουργία ενός πυκνωτή;

ΠΗΡΣ: Πρέπει να απαρτίζεται από δυο μέρη που να χωρίζονται με μονωτική ουσία. Θεωρητικά είναι δυνατό να υπάρχει και ένα μόνο μεταλλικό κομμάτι αλλά θα χρειαζόταν στη μέση ένα μονωτικό, για παράδειγμα ένα κομμάτι ξύλου - έτσι που για τους όρους του πυκνωτή, το μέταλλο να ενεργεί σαν να ήταν δυο κομμάτια μετάλλου χωρισμένα από το ξύλο. Ο επιστημονικός όρος τους ξύλινου αυτού κομματιού είναι «διηλεκτρικό».

ΟΥΙΛΣΩΝ: Συμπεραίνω, πως όλα τούτα δεν ήταν δυνατά, γιατί η Κιβωτός ήταν εντελώς καλυμμένη από χρυσό. Δεν υπήρχε μονωτικό υλικό ώστε να υπάρχει δυνατότητα αρνητικής και θετικής πλάκας.

ΠΗΡΣ: Σωστά. Και το περισσότερο είναι ότι στο πάνω μέρος της Κιβωτού ήταν τοποθετημένο το Ιλαστήριο καμωμένο από καθαρό χρυσάφι. Ήταν ακριβώς του ίδιου μήκους και του ίδιου πλάτους με την Κιβωτό κι έτσι κάλυπτε ολόκληρο το πάνω μέρος. Ακόμη και αν ο Νταίνικεν ισχυριζόταν κατά κάποιο τρόπο ότι υπήρχε εσωτερικά κενό διάστημα (που δεν αναφέρεται μεσ' στη Βίβλο), τούτο το κενό θα είχε καλυφθεί από το Ιλαστήριο που ήταν από πάνω.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Έτσι κανείς δεν μπορούσε να βάλει το χέρι του μέσα και να έρθει σ' επαφή με τις δυο πλάκες;

ΠΗΡΣ: Ακριβώς, έτσι ακόμη κι αν δεχθούμε την υπόθεση του Νταίνικεν, παρά το γεγονός ότι αντιτίθεται στη οδηγίες που δόθηκαν στον Μωυσή, ακόμα και τότε δεν θα μπορούσε να υπάρξει πυκνωτής.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Έτσι, όταν ο Ουζά άγγιξε την Κιβωτό, δεν σκοτώθηκε από ηλεκτρικό φορτίο, που δόθηκε από πυκνωτή;

ΠΗΡΣ: Περίμενε. Δεν τελειώνουμε εδώ. Ο πυκνωτής πρέπει να είχε φορτιστεί και μια καθαρά τίμια ερώτηση είναι: Από που ήρθε ο ηλεκτρισμός να φορτίσει τον πυκνωτή; Ο πυκνωτής είναι απλά μια αποθηκευτική θέση του ηλεκτρισμού. Σε ποια πριζα λοιπόν αρχικά ο Μωυσής τον έβαλε για να πάρει ρεύμα;

Στατικός Ηλεκτρισμός;

ΟΥΙΛΣΩΝ: Συγχώρεσέ με για την ανόητη ερώτηση, αλλά τι γίνεται με τον στατικό ηλεκτρισμό; Μερικές φορές μπορεί να νοιώσεις μια εκφόρτιση καθώς βγαίνεις από ένα αυτοκίνητο, όταν βγαίνεις από την μόνωση των λαστιχένιων τροχών κλπ.

ΠΗΡΣ: Δεν είναι ανόητη η ερώτηση, αλλά κι αυτή δεν μπορεί να εξηγήσει το θάνατο του Ουζά. Μια παρόμοια κατάσταση μ' αυτή τον αυτοκινήτου θα ήταν για όλη τη κιβωτό να γίνει η μια πλάκα και η γη να γίνει η άλλη. Το μονωτικό μεταξύ τους θα 'ταν το παρεμβалλόμενο στρώμα αέρος. Αλλά όσο πιο μεγάλο το στρώμα αέρος, τόσο μικρότερη η ηλεκτρική φόρτιση, κι ακόμη στο αυτοκίνητο δεν παθαίνει κανείς θανατηφόρο σοκ. Συνήθως είναι μονάχα λίγα βολτ. Για να πάθει μοιραίο σοκ χρειάζονται αρκετά βολτ και αρκετά αμπέρ επίσης. Όταν αγγίζεις τον σπινθήρα της μηχανής του αυτοκινήτου μπορεί να έρθεις σ' επαφή με 15.000 βολτ αλλά δεν επενεργούν μοιραία γιατί δεν υπάρχει αρκετή ένταση. Από την άλλη πλευρά δεν θα σκοτωθείς αν βάλεις το δάκτυλό σου στον ακροδέκτη της ηλεκτρικής στήλης του αυτοκινήτου γιατί αν και μπορεί να υπάρχουν 100 αμπέρ υπάρχουν μονάχα 12 βολτ - πρέπει δηλαδή να υπάρξουν και τα δύο, αμπέρ και βόλτ, για να είναι ικανά να σκοτώσουν άνθρωπο.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Συμπεραίνω πως απορρίπτεις την όλη ιδέα του στατικού ηλεκτρισμού σχετικά με την Κιβωτό. Εν τούτοις, αν Πρέπει να λάβεις υπ' όψη όλους τους παράγοντες, ποια θα ήταν η ποσότητα στατικού ηλεκτρισμού που θα μπορούσε να παραχθεί, για να έχει μοιραία αποτελέσματα;

ΠΗΡΣ: Εν πάση περιπτώσει αν επιμένει κανείς πως ήταν δυνατό να αναπτύχθηκε στατικός ηλεκτρισμός (κάτι που υπογραμμίζω ότι δεν αποδέχομαι) θα ήταν τόσο ανεπαίσθητος ώστε να είναι ακίνδυνος. Οποιαδήποτε υποθετική ποσότητα στατικού ηλεκτρισμού, αν αναπτυσσόταν στην Κιβωτό, θα έπρεπε να είναι μικρότερη συγκριτικά μ' εκείνη του αυτοκινήτου. Ακόμη κάθε φορά που ξεκουράζονταν - καθώς θα 'πρεπε σ' ένα τόσο μακρινό ταξίδι - και ακουμπούσαν την Κιβωτό στο έδαφος θα έπρεπε να δημιουργείται μια άμεση ηλεκτρική εκκένωση. Επομένως η μόνη στατική φόρτιση, που μπορούσε να δημιουργηθεί στη Κιβωτό, θα ήταν ενώ βρισκόταν σε κίνηση. Ακόμη, η φόρτιση δεν μπορούσε να δημιουργηθεί γιατί υπήρχε διαρκής εκκένωση, όσο κι αν ήταν ελάχιστη, μέσω των κονταριών, και των ιερών προς τη γη. Τούτη η υπόθεση

του στατικού ηλεκτρισμού δεν θα μπορούσε να ανέβει σε υψηλότερα επίπεδα, καθώς παρατηρήσαμε, γιατί δεν θα μπορούσαν να βαστάζουν τη Κιβωτό για μακριές αποστάσεις δίχως σταμάτημα.

Γιατί μονάχα ένας άνθρωπος σκοτώθηκε;

ΟΥΙΛΣΩΝ: Αν ο Ουζά σκοτώθηκε από ηλεκτρική εκκίνηση, δεν θα 'πρεπε να σκοτωθούν και οι ιερείς;

ΠΗΡΣ: Αυτό είναι άλλο ζήτημα. Έκανα μια προσεκτική έρευνα στα κείμενα της Αγ. Γραφής, και δεν αναφέρεται τίποτε για τους ιερείς ότι είχαν προστατευτικά ενδύματα ή ειδικά παπούτσια. Αν ένας άνθρωπος όπως ο Ουζά ερχόμενος σ' επαφή με την υποτιθέμενη «γείωση» μπορούσε να σκοτωθεί «συνδέοντας» έτσι τις πλάκες, δηλ. τη γη και την κιβωτό, είναι σωστό και οι ιερείς να σκοτώνονταν κάθε φορά που άγγιζαν το έδαφος ή άγγιζαν κάτι ή κάποιον που θα βρισκόταν σε επαφή με το έδαφος. Μετέφεραν την κιβωτό κατά καιρούς, όπως όταν την τοποθέτησαν σε μια άμαξα και αργότερα όταν την μετέφεραν στο σπίτι ενός ανθρώπου.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Έτσι αν η υπόθεση του Νταίνικεν ήταν σωστή θα έπρεπε επίσης να σκοτωθούν και οι ιερείς;

ΠΗΡΣ: Ασφαλώς. Ακόμη και τα κοντάρια τους ήταν καλυμμένα απόλυτα με χρυσό ώστε αυτόματα ερχόντουσαν σ' επαφή μ' αυτό που ο Νταίνικεν αναφέρει σαν μεταλλικές πλάκες.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Ο Νταίνικεν βέβαια δημιουργεί θέμα με το ότι στον Μωσέ δόθηκαν εξειδικευμένες οδηγίες ως εκ της ιδιαίτερης φύσης του αντικειμένου σαν μέσου επικοινωνίας. Έχεις καμιά παρατήρηση γι' αυτό;

ΠΗΡΣ: Το μελέτησα κι αυτό επίσης. Γεγονός είναι ότι ο Θεός έδωσε εξειδικευμένες οδηγίες για ΟΛΑ όσα συνδέονταν με τη Σκηνή Του, κι αυτό γιατί συμβόλιζε την Παρουσία Του ανάμεσα στο λαό Του. Καθημερινά πράγματα σαν τα πιάτα και τα πικρόνια συμπεριλήφθηκαν, αλλά γι' αυτά δεν λέει τίποτε ο Νταίνικεν. Του έχει διαφύγει η όλη σημασία των οδηγιών γιατί καθώς αυτά τα πράγματα ξεχωρίζονταν, θύμιζαν στους Ισραηλίτες αυτές τις πνευματικές αξίες που άγγιζαν όλες τις εκδηλώσεις της ζωής. Αυτό δεν ήταν κάποια μαγική συνταγή, ή μια νέα επιστημονική ανακάλυψη όπως το ηλεκτρικό ρεύμα.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Ώστε δεν νομίζεις πως ο Ουζά πέθανε από ηλεκτροπληξία;

ΠΗΡΣ: Δεν υπάρχει τέτοια αναφορά στη Βίβλο. Ο Νταίνικεν λέγει ότι πέθανε «σαν να χτυπήθηκε από νεραούν. Αναμφίβολα η Κιβωτός ήταν ηλεκτρικά φορτισμένη». Απλούστατα δεν υπάρχει βάση για τούτη την εκδοχή, δεν είναι τίποτε άλλο εκτός από ένα αβάσιμο συμπέρασμα. Στην πραγματικότητα αν πάμε στο βιβλίο των Αριθμών, κεφ 4, εδάφ. 15, βρίσκουμε την προειδοποίηση που είχε δοθεί, ότι αν κάποιος άγγιζε οποιοδήποτε από τα άγια πράγματα, αυτός θα πέθανε. Η ίδια προειδοποίηση δόθηκε στον Μωσέ όταν έλαβε τον Νόμο στο όρος Σινά: οι Ισραηλίτες δεν τολμούσαν να πλησιάσουν το βουνό.

Το χερουβείμ σαν μικρόφωνο.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Ας προχωρήσουμε στην αξίωση του Νταίνικεν ότι ένα από τα χερουβείμ πάνω από την Κιβωτό μπορεί να χρησιμοποιούταν σαν μικρόφωνο. Έχεις καμιά παρατήρηση;

ΠΗΡΣ: Η Βίβλος το ξεκαθαρίζει, ότι απλούστατα δεν υπήρχε, τέτοια περίπτωση. Στην Έξοδο (κε':22) λέει ότι ο Θεός θα επικοινωνούσε με τον Μωσέ «κι του μέσου των δύο χερουβείμ και επάνωθεν του Ιλαστηρίου» Ο Νταίνικεν αναφέρει ότι ο Θεός «θα του μιλούσε από το Ιλαστήριο» και συμπεραίνει ότι «το ένα από τα δυο χερουβείμ του Ιλαστηρίου ενεργούσε σαν μαγνήτης μεγάλου...» Και οι δυο του αυτές απόψεις βρίσκονται στη σελίδα 58 του βιβλίου του. Το εδάφιο που μόλις παραθέσαμε ξεκαθαρίζει ότι ο Νταίνικεν έχει λάθος και στους δύο ισχυρισμούς του, υπό τον όρον ότι παίρνουμε τη Βίβλο κατά γράμμα, καθώς ο ίδιος ο Νταίνικεν κάνει σε τούτο το σημείο.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Τι νομίζεις γενικά για την ιδέα περί μαγνήτου και μεγαφώνου; Θα μπορούσε τεχνικά να είναι αυτό δυνατό σε σχέση με την Κιβωτό;

ΠΗΡΣ: Τούτο θα έπρεπε να είναι ένας πυκνωτής μικροφώνου βέβαια. Σ' ένα τέτοιο μικρόφωνο οι δυο πλάκες θα έπρεπε να κινούνται από τις δυο μεριές ενός διηλεκτρικού - δηλ. ένα μονωτικό κομμάτι ξύλου ανάμεσα στις δυο πλάκες. Είναι μονάχα μια μεταβλητή κίνηση και το βολτάζ ποικίλλει ανάλογα με την απόσταση, όσο πιο μακριά είναι οι πλάκες, τόσο χαμηλότερο το βολτάζ. Ένα μικρόφωνο δουλεύει με παλμούς που κινούν τα μέρη που το αποτελούν, έτσι παράγονται διάφορες ηλεκτρικές φορτίσεις, όπως όταν η μεμβράνη ενός τηλεφώνου έλκεται πάνω κάτω καθώς προχωρεί η συνομιλία. Αυτό προκαλεί ένα ηλεκτρικό ρεύμα το οποίο ενισχύεται ή αδυνατίζει.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Θέλεις να πεις πως το Χερουβείμ μπορούσε να είχε χρησιμοποιηθεί καθώς υποθέτει ο Νταίνικεν;

ΠΗΡΣ: Όχι. Τεχνικός η Κιβωτός, καθώς περιγράφεται στη Βίβλο, δεν μπορούσε να γίνει κατά τρόπο που να ενεργεί σαν μικρόφωνο ή μεγάλου. Εν πάση περιπτώσει δεν μπορούσε να είναι δυνατό από πλευράς φυσικής, ακόμη κι αν οι οδηγίες προς τον Μωσέ αλλάχθηκαν και είχε κατασκευαστεί πυκνωτής. Το ύψος του βολτάζ που θα παρήγετο απ' ένα τέτοιο πυκνωτή θα έπρεπε να ανέρχεται μόλις κάπου μεταξύ 10 και πλην 6 χιλιοστά του Βολτ. Θα ήταν εντελώς αδύνατο να χρησιμοποιηθεί για να δώσει το μέγεθος του θορύβου που απαιτείται για να επικοινωνήσει κανείς μ' ένα διαστημόπλοιο, καθώς ο Νταίνικεν υποστηρίζει στη σελίδα 58. Το όλο ζήτημα παίρνει τις διαστάσεις του φαιδρού.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Μπορούμε να το χρησιμοποιήσουμε καθώς υποστηρίζει ο Νταίνικεν, τώρα που έχουμε σύγχρονη επιστημονική γνώση;

ΠΗΡΣ: Όχι. Το ύψος του βολτάζ θα ήταν παρά πολύ χαμηλό και χρειάζεται άλλη ηλεκτρονική συσκευή παράλληλα με τον πυκνωτή για να γίνει η επαφή. Ακόμα τα στοιχειώδη συρμάτινα πηνία δεν αναφέρονται στις λεπτομερείς οδηγίες που δόθηκαν στον Μωσέ. Τούτο το ιδιαίτερο είδος δεν ανακάλυφθηκε παρά το 1819 από κάποιον ονομαζόμενο Λίρστεδ (Oersted) πάνω από 3000 χρόνια μετά την εποχή του Μωσέ. Αυτός έδειξε τη σχέση μεταξύ μαγνητισμού και ηλεκτρισμού.

ΟΥΙΛΣΩΝ: Ανάφερεις τον «μαγνητισμό». Ο Νταίνικεν αναφέρεται στο μαγνήτη σε τούτο το κείμενο. Έχεις καμιά παρατήρηση;

ΠΗΡΣ: Η χρήση του μαγνήτη δεν είχε γίνει γνωστή παρά κατά την εποχή του Αρχαίου Ελληνικού Πολιτισμού πολλά χρόνια μετά τον Μωσέ. Τον ονόμαζαν «μαγνήτινο λίθο». Στις μέρες του Μωσέ δεν υπήρχε γνώση του γεγονότος, ότι οι

παλμικές κινήσεις μπορούν να παράγουν ηλεκτρισμό κι αφήνουμε κατά μέρος την ικανότητα που χρειάζεται για να υπερπηδηθούν όλες οι δυσκολίες που ανακύπτουν για την προφορική επικοινωνία μ'ένα διαστημόπλοιο. Η συνομιλία μας συνεχίστηκε για αριετή ώρα καθώς ο φίλος μου, μου εξήγησε τα τεχνικά σημεία. Αν δεν είχα πεισθεί πιο μπροστά ασφαλώς είχα πεισθεί τώρα. Η υπόθεση του Νταίνικεν απλώς δεν αντέχει σε σοβαρή έρευνα.

«Χωρίς στην πραγματικότητα, να συμβουλευθεί το βιβλίο της Εξόδο»

Τούτη η «ηλεκτρικά φορτισμένη» κριτική δεν τελειώνει εδώ. Στην ίδια παράγραφο που λέει «αναμφίβολα η Κιβωτός ήταν ηλεκτρικά φορτισμένη», ο Νταίνικεν λέει επίσης

«Χωρίς να ξανασυμβουλευθώ την Έξοδο, νομίζω πως θυμάμαι ότι η Κιβωτός συχνά περιτριγυριζόταν από αστραφτερούς σπινθήρες και ο Μωσής έκαμε χρήση αυτού του «πομπού» όταν χρειαζόταν βοήθεια και συμβουλή» (σελ. 58-59).

Τούτο μπορεί να λαμβάνεται σαν μαρτυρία σοβαρής έρευνας; Με τα ίδια του τα λόγια βρισκόμαστε να θέτει σ' εφαρμογή την αλλόκοτη θεωρία του «δίχως στην πραγματικότητα να συμβουλευθεί την Έξοδο».

Υπάρχουν πολλοί κριτικοί της Βίβλου που ξέρουν τα πάντα γύρω από τη Βίβλο και που σου λένε πως είναι γεμάτη λάθη κ.λ.π., αλλά δεν μπορούν να βάλουν το δάκτυλό τους και να βρουν ένα απ' αυτά όταν τους δίνεις μια Βίβλο. Ο Νταίνικεν κάνει πιο χειρότερη τη θέση του όταν προχωρεί και λέει, «Νομίζω πως θυμάμαι». Πόσο τρομερό είναι να στηριχτεί σε μια τόσο ασαφή προσέγγιση, όταν παρουσιάζει μια άποψη που θα αναστατώσει χιλιάδες Χριστιανούς και Ιουδαίους, καθώς θα τη διαβάσουν!

«Νομίζω πως το θυμάμαι», «δίχως στην πραγματικότητα να συμβουλευθώ την Έξοδο». Κρίμα που δεν συμβουλευτήκε την Έξοδο γιατί στη πραγματικότητα η μνήμη του τον εξέθεσε. Δεν υπάρχει αναφορά στην Έξοδο ή οπουδήποτε αλλού στην Αγ. Γραφή, ότι η Κιβωτός «περιτριγυριζόταν από αστραφτερούς σπινθήρες». Και τούτο δεν είναι το μόνο. Υπάρχει αριθμός περιπτώσεων αναφερόμενων στο βιβλίο της Εξόδο όπου ο Θεός μίλησε στον Μωσέ πριν κατασκευασθεί η Κιβωτός. Στην Έξοδο στο κεφάλαιο 6 αναφέρεται μια από τις πολλές αυτές περιπτώσεις. Ποιος «μεταδότης» χρησιμοποιήθηκε σ' αυτές τις προγενέστερες φορές πριν να κατασκευασθεί η Κιβωτός; Η Βίβλος ασφαλώς δεν βοηθάει τις ιδέες του Νταίνικεν σ' αυτό το σημείο.

Δυστυχώς οι «Αμαξες των θεών» βραχυκυκλώθηκαν ξανά, χάθηκαν στις φλόγες, όταν αντιμετώπισαν τη μαρτυρία από το παλιό βιβλίο, το οποίο ο Ψαλμωδός κάποτε ανέφερε σαν Φως «φως εις τας τρίβους μου». Ένας από τους συγγραφείς της Καινής Διαθήκης ανέφερε ότι αυτός ο ίδιος «ο Λόγος του Θεού» έχει δύναμη. «Ο Λόγος του Θεού είναι ζων και ενεργός» (Εβραίους 4:12) Αποκλήθηκε ο «Αδιαπέραστος βράχος της Αγίας Γραφής». Μέσα στους αιώνες υπήρξε ικανός να υπερασπίζει τον εαυτό του. Θα εξακολουθήσει να το κάνει παρά τις εξωφρενικές θεωρίες του Ερρίκου φον Νταίνικεν και την ερώτηση που θέτει στο εξώφυλλο του βιβλίου του «ήταν Ο Θεός αστροναύτης;»

[\[επιστροφή\]](#)

Κεφάλαιο 4

Ο Κατακλυσμός.

Μια ακόμη από τις παράξενες ιδέες του Ερρίκου Φον Νταίνικεν έχει σχέση με την ιστορία του μεγάλου Κατακλυσμού που περιγράφεται στην Αγία Γραφή. Μερικοί επιστήμονες θέτουν τέτοιες ερωτήσεις ως προς το αν ήταν «τοπικός» ο κατακλυσμός (περιορίστηκε στην Εύφορη Ημισέληνο) ή «παγκόσμιος», αλλά ο Νταίνικεν τους «ξεπερνάει» όλους! Θεωρεί ότι η αρχική εξιστόρηση προέρχεται από τη Νότια Αμερική! Η άποψή του στηρίζεται στο περιήρημα «Έπος του Γίλγαμές» στο οποίο περιλαμβάνεται και η ιστορία του κατακλυσμού.

Αρχαιολογικά, μπορεί να αποδειχθεί ότι ο συγγραφέας μεταχειρίζεται ένα επιχείρημα που θα έπρεπε να μη ληφθεί υπόψη εξετάζοντας τα γεγονότα. Ίσως πρέπει εισαγωγικά να ειπωθεί ότι τούτο το Έπος περιέχει τη Βαβυλωνιακή αφήγηση για τον κατακλυσμό, μια αφήγηση που είναι πανομοιότυπο της Ασσυριακής, γραμμένη σε μεταγενέστερη εποχή.

«Παράλληλα με τη Γένεση»

Ο Νταίνικεν κάνει τη δήλωση ότι «η κύρια υπόθεση του Έπους του Γίλγαμές είναι παράλληλη προς αυτή του βιβλίου της Γένεσης» (σελ. 64), ενώ στη πραγματικότητα η ομοιότητα αυτού του Έπους προς την Βιβλική διήγηση περιορίζεται μονάχα στην ιστορία του Κατακλυσμού! Η Βαβυλωνιακή ιστορία της Δημιουργίας είναι γνωστή σαν «Ενούμα Ελις» (από τις πρώτες λέξεις, εννοώντας «όταν από ψηλό...»), ενώ ένα πιο πρόσφατα μεταφρασμένο Έπος - το Έπος Αθραχάσις- ενώνει μέρη από τα άλλα δύο Έπη.

Εν τούτοις κανένα απ' αυτά δεν είναι προγενέστερο του Βιβλικού κειμένου. Η Βιβλική περιγραφή αναγνωρίζεται πια σαν παλιότερη όλων αυτών των σχετικών περιγραφών και φυσικά δεν αντέγραψε τη Βαβυλωνιακή έκδοση.

Ο Νταίνικεν ισχυρίζεται ότι η Βιβλική περιγραφή είναι από δεύτερο χέρι (σελ. 68), αλλά τα δεδομένα αντιτίθενται σε μια τέτοια υπόθεση. Καθώς ο καθηγητής Ωλμπράιτ σημειώνει στο «Ο Γεχωβά και οι θεοί της Χαναάν»* η Βιβλική αναφορά περιέχει αρχαϊκά γνωρίσματα που χρονολογούνται πριν τη Μεσοποταμιακή έκδοση που «διατηρήθηκε από πηγές σφηνοειδούς γραφής» (σελ. 86). Αυτές οι «πηγές σφηνοειδούς γραφής» περιλαμβάνουν το Έπος του Γίλγαμές και το Έπος Αθραχάσις.

Η Βιβλική περιγραφή δεν είναι από δεύτερο χέρι Μάλλον η Βαβυλωνιακή έκδοση, η Ασσυριακή, είναι μεταγενέστερες παραποιήσεις με πολλές διαφορές από τη Βιβλική περιγραφή. Η υπεροχή της Βιβλικής περιγραφής έχει γίνει γενικά παραδεκτή. Για να αποδειχθεί αυτό ας πλησιάσουμε τα γεγονότα. Πρώτα χρειάζεται σύντομα να συνοψίσουμε το Έπος του Γίλγαμές στο σημείο που αναφέρεται στο Κατακλυσμό.

Σε τι αναφέρεται το Έπος

Ο Ουτναπιστίμ ήταν ο Βαβυλωνιακός Νώε που μαζί με τον Πάγου - Αμούρρι, κυβερνήτη του σκάφους του, πέρασε επτά μέρες φοβερού κατακλυσμού. Ένας πολύ καλός φίλος του Γιλγαμές, ο Ενκιδού πέθανε κατ' εντολή των θεών και ο Γιλγαμές κατάλαβε πως κι αυτός κάποτε θα πεθάνει. Άκουσε για τον Ουτναπιστίμ που γλύτωσε από το θάνατο και ξεκίνησε να τον βρει για να μάθει από αυτόν το μυστικό της αθανασίας. Ο Γιλγαμές κάποτε βρήκε τον Ουτναπιστίμ τον μόνο άνθρωπο που κέρδισε ποτέ την αιώνια ζωή. Ο Γιλγαμές τον ρώτησε, πως βρήκε αυτό το μυστικό. Ο Ουτναπιστίμ τότε του είπε, πως ένας από τους θεούς τον συμβούλεψε να καταστρέψει το σπίτι του και να φτιάξει ένα πλοίο. Ο Ουτναπιστίμ υπάκουσε στη φωνή των θεών έφτιασε ένα μεγάλο σκάφος και κάποτε ήρθε ο αναμενόμενος κατακλυσμός.

* W.F. Albright. Yahweh and the Gods OF Canaan.

Θεοί φοβισμένοι όπως οι σκύλοι

Λίγο αργότερα οι ίδιοι οι θεοί φοβήθηκαν και διαβάζουμε: «Ακόμη και οι θεοί τρομοκρατήθηκαν με τον κατακλυσμό και διέφυγαν πηγαινόντας πάνω στον ουρανό του Άνου, και φοβισμένοι σαν σκύλοι κρύφτηκαν κάτω στα εξωτερικά οχυρά». Αυτό αποτελεί μια εντελώς διαφορετική αντίληψη περί θεού απ' αυτή που δίδεται στη Βίβλο αναφορικά με τον Κατακλυσμό. Ασφαλώς δεν μπορούμε να σκεφθούμε τον Θεό της Βίβλου φοβισμένο σαν σκύλο ή τρομαγμένο από τον κατακλυσμό.

Μιά άλλη μετάφραση του Έπους μας λέγει για τη θεά Ιστάρ που βρισκόταν σε μεγάλη στενοχώρια: Η Ιστάρ, φώναζε σαν γυναίκα που κοιλοπονούσε, θρηνούσε η βασίλισσα των θεών με την όμορφη φωνή της: - Αυτά τα δημιουργήματα έγιναν πλήρως από τότε που κάλεσα το κακό στη σύνοδο των θεών, γιατί εγώ επικαλέστηκα το κακό στη σύνοδο των θεών για την καταστροφή των ανθρώπων μου διέταξα μάχη. Εγώ γέννησα το λάο μου, όπως ο γόνος των ψαριών γεμίζει τη θάλασσα. «Οι θεοί μαζί με τον Άνουάκι έκλαιγαν μαζί της, οι θεοί προσκυνούσαν, κάθισαν καθώς έκλειναν τα χείλη τους, η σύνοδος τους ήταν βουβή...»

Ο χονδροειδής πολυθεϊσμός αυτού του Βαβυλωνιακού Έπους είναι καταφανώς φοβερά διαφορετικός από τη μεγαλειώδη και εν τούτοις απλή Βιβλική διήγηση.

Όταν ο Κατακλυσμός τέλειωσε και ο Ουτναπιστίμ βγήκε έξω, έκαμε μια θυσία στους θεούς, και το Έπος του Γιλγαμές συνεχίζει:

- «Και οι θεοί μύρισαν την οσμή, οι θεοί μύρισαν την ευωδία, οι θεοί μαζεύτηκαν σαν τις μύγες γύρω από τον ιερέα της θυσίας».

Τούτοι οι ταλαίπωροι θεοί είχαν μείνει νηστικοί - γιατί η ανθρωπότητα είχε καταστραφεί - κι έτσι μαζεύτηκαν σαν τις μύγες μόλις ο Ουτναπιστίμ θυμήθηκε την ανάγκη τους και έκαμε κάτι γι' αυτούς.

Ο θεός που αποκαλύπτεται στη Βίβλο δεν χρειάζεται τις προσφορές του ανθρώπου για να ικανοποιήσει την πείνα Του, ούτε μπορούμε ποτέ να φαντασθούμε να λέγεται για τον αληθινό Θεό του Ουρανού ότι έσπευσε σαν τη μύγα πάνω από μια θυσία.

Ύστερα από αυτό οι θεοί θύμωσαν, μάλωσαν μεταξύ τους κι άρχισαν να κατηγορούν ο ένας τον άλλο για την ανοησία τους να επιφέρουν αυτό τον κατακλυσμό πάνω στους ανθρώπους. Είναι όλα τόσο διαφορετικά από τη βιβλική εικόνα ότι ο Θεός περίμενε υπομονετικό για 120 χρόνια ενώ ένα ευαγγέλιο ελέους κηρυσσόταν. Ο αληθινός Θεός επέφερε κρίση, μόνο όταν ο άνθρωπος εξακολούθησε ν' απορρίπτει τους δρόμους Του.

Ομοιότητες και Διαφορές

Συγγραφείς, πέραν από τον Ντάνιελ, έδειξαν ομοιότητες με τη Βιβλική αφήγηση: σε κάθε αφήγηση υποτίθεται ότι υπάρχει μια τελική προειδοποίηση στον ήρωα του κατακλυσμού, για την πλημμύρα που έρχεται, ο κατακλυσμός παραμένει άγνωστος σε κάθε άλλον. Εν τούτοις στη Βιβλική ιστορία αναφέρεται ότι ειπώθηκε στον Νώε να ειδοποιήσει τους άλλους ώστε κι αυτοί να δεχθούν τον τρόπο της σωτηρίας που αποκάλυψε ο θεός, αν το θελήσουν φυσικό.

Σε κάθε περίπτωση ο ήρωας κατασκευάζει ένα σκάφος που αλείφεται μέσα και έξω με πίσσα. Η Βίβλος και οι άλλες διηγήσεις περιγράφουν τον Κατακλυσμό κατά τον οποίο όλοι οι άλλοι καταστράφηκαν και λένε για το μεγάλο πλοίο ότι ακούμπησε πάνω σ' ένα βουνό όπως και για ορισμένα πουλιά που στάθηκαν έξω από την κιβωτό. Όλες οι περιγραφές συμφωνούν πως ο ήρωας αποβιβάσθηκε και πρόσφερε θυσία κι ακόμα ότι μια όμοια πλημμύρα δεν θα χτυπήσει ξανά τον άνθρωπο.

Εν τούτοις οι ανομοιότητες είναι ακόμη πιο σημαντικές από τις ομοιότητες, και δείχνουν ολοκάθαρα ότι η Βαβυλωνιακή αφήγηση αποτελεί μια παραποιημένη έκδοση του Βιβλικού αρχέτυπου. Καθώς είδαμε η Βιβλική περιγραφή είναι πολύ διαφορετική από τον Βαβυλωνιακό μύθο. Ο χονδροειδής πολυθεϊσμός της Βαβυλωνιακής ιστορίας, με τους θεούς να συνωθούνται φοβισμένοι και κατόπιν να μαζεύονται σαν πεινασμένες μύγες, πάνω από μια θυσία, είναι τελείως ξένος με την ανώτερη αντίληψη περί του Παντοδύναμου Θεού όπως εμφανίζεται στη Βιβλική αφήγηση.

Καθώς συγκρίνουμε τη Βαβυλωνιακή όπως και τις άλλες αρχαίες αφηγήσεις του Κατακλυσμού με την αφήγηση της Βίβλου, φαίνεται καθαρό πως η περιγραφή της Βίβλου είναι άπειρα ανώτερη. Δεν έχει τα στοιχεία του χονδροειδούς, τη προκατάληψη ή τη μαγεία. Η ανάπτυξη του θέματος είναι παραστατική αλλά τέλεια αποδεκτή από εκείνον που είναι έτοιμος να δεχθεί τη δυνατή αντίληψη για έναν Θεό, ο οποίος μπορεί και αποκαλύπτει τον Εαυτό Του.

Το Έπος το Γιλγαμές προέρχεται από τη Νότια Αμερική;

Το πιο πάνω υλικό είναι κατάλληλο και για πλαίσιο του Έπους του Γίλγαμές. Αυτό αποτελεί ένα άλλο σημείο για το οποίο Νταίνικεν προβάλλει την δική του υπόθεση. Διατείνεται ότι οι απόγονοι του Γίλγαμές μπορεί να έφεραν το Έπος μαζί τους από τη Νότια Αμερική, εξηγώντας έτσι τις ομοιότητες που υπάρχουν ανάμεσα στους δυο πολιτισμούς, ομοιότητες που αλλιώς θα ήσαν - καθώς λέει - ανεξήγητες. Επί πλέον υποστηρίζει τη δυνατότητα, το Έπος, να βρήκε δρόμο για τη βασιλική βιβλιοθήκη της Αιγυπτιακής αυλής όπου ο Μωυσής θα μπορούσε να το έχει στη διάθεσή του. Και ο Νταίνικεν συγκεφαλαιώνει:

«Αν κάνουμε την υπόθεση ότι το Έπος του Γίλγαμές ήρθε στην Αίγυπτο από τους Σουμέριους μέσω των Ασσυρίων και Βαβυλωνίων, και ότι ο νεαρός Μωυσής το βρήκε εκεί, χρησιμοποιώντας το για τους δικούς του σκοπούς, τότε η Σουμεριακή εξιστόρηση του Κατακλυσμού και όχι η Βιβλική θα είναι η γνήσια αφήγηση» (σελ, 69).

Το δρόμο που ακολουθεί η λογική του Νταίνικεν είναι δύσκολο να τον ακολουθήσουμε. Άλλα τρία σημεία πρέπει να εντοπισθούν: Πρώτα, ήδη είδαμε ότι οι επιστήμονες παραδέχονται ότι η Βιβλική περιγραφή περιλείπει αρχαϊσμούς που δείχνουν ότι προοιωνίστηκε της Βαβυλωνιακής και Ασσυριακής εκδοχής για τον Κατακλυσμό.

Δεύτερο, ένα απόσπασμα από το Έπος βρέθηκε στην αρχαία Βιβλική πόλη της Μειδδώ στο σημερινό Ισραήλ και είναι αρχαιότερο από το αντίγραφο του Ασσυρίου βασιλιά Ασουρβανιπόλ κατά πολλές εκατονταετίες. Αυτό το απόσπασμα ανήκει στην εποχή πριν από τον Μωυσή, αλλά όχι και πριν τον Αβραάμ.

Μια πολύ πιο ρεαλιστική αντίληψη που δεν θα αντέφρασε στις γνωστές σχετικές μαρτυρίες, είναι ακριβώς, ότι όπως τούτο το Έπος του Γίλγαμές φέρθηκε στα μέσα της Γονίμου Ημισελήνου από τη Μεσοποταμία στην Παλαιστίνη, το ίδιο θα μπορούσε μια παρόμοια διαδρομή να είναι πραγματική και για τον Βιβλικό κατακλυσμό καθώς άλλωστε αναφέρεται στα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης. Ίσως ο Αβραάμ δηλαδή ο φίλος του Θεού, να έφερε τη διήγηση μαζί του από τον ίδιο δρόμο, όταν μετανάστευσε από την Ουρ στη γη Χαναάν. Κατ' αυτό τον τρόπο θα ήταν μοιραίο κάποτε να φθάσουν οι διηγήσεις στα χέρια του Μωυσή, έχοντας έρθει στην Αίγυπτο από τους απογόνους του Αβραάμ και του Ιακώβ,

Τρίτο, παραδόσεις για κατακλυσμό είναι γνωστές παντού και συχνά βρίσκονται αξιοσημείωτα κοντά στην αφήγηση της Βίβλου. Ο Μπόυντ (Robert Boyd) κάνει τούτη τη παραστατική περιλήψη:

«Η Βιβλική περιγραφή του μεγάλου Κατακλυσμού είναι η μόνη γνωστή περιγραφή; Υπάρχουν σχετικά όχι λιγότερες από τριάντα τρεις ξέχωρες περιγραφές ανάμεσα σε διάφορους λαούς και φυλές που ζουν σήμερα. Απ' αυτόν τον αριθμό μόνο η Αιγυπτιακή και η Σκανδιναβική περιγραφή δεν φαίνεται να συμπίπτει απόλυτα με την περιγραφή του Μωυσή. Διαφέρουν ότι στην περιγραφή τους απονέμουν μια μερική καταστροφή από τη βροχή και την υπόλοιπη από «απ' ευθείας ενέργειες» πολλών θεών, Η ελληνική περιγραφή αναφέρει μια προειδοποίηση από τους θεούς ότι μεγάλος κατακλυσμός θα ερχόταν στη γη εξ αιτίας της κακίας των ανθρώπων, ότι μια κιβωτός κατασκευάσθηκε, ότι παρέμενε σ' ένα ψηλό βουνό και ότι ένα περιστερίο εστάλη έξω δυο φορές. Ο «Φάχα», που οι Κινέζοι λένε ότι είναι ο γενάρχης τους, παρουσιάζεται σαν να σώθηκε με τη γυναικία του τους τρεις γιους του και τρεις κόρες του από τον κατακλυσμό που έγινε «γιατί ο άνθρωπος αποστάτησε από τον ουρανό». Οι Άγγλοι, οι Ινδοί οι Αζτέκοι του Μεξικού, οι Ίνκας του Περού. Οι κάτοικοι των Νησιών Φίτζι και ακόμη οι Αμερικανοί έχουν τις παραδοσιακές τους ιστορίες για τον Κατακλυσμό. (Γέλλς, Τάφοι και θησαυρός).[TElls, Tombs and Treasure, P, 71]

Είδαμε ότι ο Ερρίκος φον Νταίνικεν υποστηρίζει ότι το Έπος μπορεί να κατάγεται από την Νότια Αμερική - από την περιοχή Τιουανάνκο (Tiahuanaco) της Βολιβίας - και αναφερθήκαμε στο απόσπασμα που βρέθηκε στη Μειδδώ. Το κείμενο έγινε γνωστό στο Περού περίπου το 500 μ.Χ, αν και ο πολιτισμός τους υπήρχε χίλια χρόνια ενωρίτερα, Ακόμη κι αν αμέσως έγραψαν τις αφηγήσεις τους σε τούτες τις παλαιές χρονολογίες, θα ήταν περίπου χίλια χρόνια αργότερα από τότε που το Έπος του Γίλγαμές εφεύρησε μέσα από την Εύφορη Ημισέληνο για να πάρει το δρόμο της Μειδδώ, όπου και έμεινε μέχρι την ανασκαφή της στη δική μας τη γενιά.

Η υπόθεση ότι το Έπος του Γίλγαμές - η Βαβυλωνιακή αφήγηση για τον Κατακλυσμό - μπορεί να έχει προέλθει από τη Νότια Αμερική και κατόπιν να έφθασε στην Αιγυπτιακή αυλή όπου ο Μωυσής μπόρεσε να το βρει, είναι αστήρικτη. Ήταν γνωστό πολύ πριν την ίδρυση των Νοτιοαμερικανικών «εγκαταστάσεων» στις οποίες ο Νταίνικεν αναφέρεται.

Το βιβλίο της Εξόδου και το Έπος του Γίλγαμές

Πολύ περισσότερο μπορεί να ληφθούν για τις θεωρίες του Νταίνικεν και τις υποθέσεις που κάνει σχετικά με το Έπος του Γίλγαμές, από μια άλλη άποψη που είναι πολύ οικεία στον μελετητή της Βίβλου. Είδαμε ήδη ότι ο Νταίνικεν ισχυρίζεται πως το κύριο θέμα του Γίλγαμές βαδίζει παράλληλα μ' αυτό της Γένεσης, Πρέπει ακόμη να αναφερθεί μια άποψη τουλάχιστον πιο δύσκολο να γίνει πιστευτή- και που βρίσκεται στη σελίδα 59 του βιβλίου: «Μήπως η όλη περιγραφή στην Έξοδο προέρχεται από το Έπος του Γίλγαμές; Ακόμη κι αυτό είναι δυνατό». Μια τέτοια άποψη καταντάει απαράδεκτη.

Στο πρώτο κεφάλαιο της Εξόδου, πληροφορούμαστε για τη γέννηση του Μωυσή, και το ίδιο τούτο το βιβλίο είναι μια ιστορική αφήγηση περί του Ισραήλ για το πως έγινε έθνος. Ασφαλώς αυτό δεν μπορεί να προήλθε από το Βαβυλωνιακό Έπος Γίλγαμές.

Στο «Τα Διαστημόπλοια συντρίβονται στα όρη της Αρχαιότητας», είπαμε ότι το Βαβυλωνιακό Έπος του Γίλγαμές εγγίζει την ιστορία του Κατακλυσμού και ότι ο Νταίνικεν κάνει ένα ακόμη λάθος όσον αφορά τον κατάλογο στον οποίο αναγράφονται τα ονόματα των δέκα βασιλιάδων που έζησαν «προ του Κατακλυσμού». Λογάριασε το σύνολο των βασιλείων και το βρήκε να ανέρχεται σε 456.000 χρόνια και λέει:

«Περίοδοι χρόνων που είναι αδιανόητοι στο δικό μας τρόπο σκέψης αν και τα ονόματα όλων των μοναρχών αυτών βρίσκονται σε κατάλογο που διατηρήθηκε στους αιώνες ξεκάθαρα πάνω σε σφραγίδες και νομίσματα» (σελ. 41).

Πρόκειται για τον «Σουμεριακό βασιλικό Κατάλογο». Δεν θα συζητήσουμε πάνω στον αριθμό των 456.000 χρόνων αν και συγκρίνοντας δυο διαφορετικές πηγές βρίσκουμε τον αριθμό να είναι 432.000. Σ' αυτό που αντιτιθέμεθα είναι, ότι τα ονόματα αυτών των βασιλιάδων «διατηρήθηκαν ξεκάθαρα σε σφραγίδες και νομίσματα». Ο αρχικός κατάλογος περιείχε στην πραγματικότητα οκτώ βασιλιάδες. Ο Βαβυλώνιος ιερέας Βηρωσός τους έκαμε δέκα. Στα 1923 δημοσιεύθηκε μια σχεδόν πλήρης μετάφραση του Σουμεριακού πρωτότυπου. Κι είναι βέβαιο πως δεν προήλθε από «σφραγίδες και νομίσματα» αλλά από πήλινες πινακίδες. Κυλινδρικές σφραγίδες χρησιμοποιούνται από τους βασιλιάδες και άλλους αξιωματούχους σαν σύμβολο που φανέρωνε το αξίωμά τους, αλλά ο κατάλογος προερχόταν από πήλινες πινακίδες όπου

διατηρήθηκαν οι Σουμεριακές αφηγήσεις. Νομίσματα δεν κόπηκαν παρά μονάχα γύρω στο 600 π.Χ – κάνοντας έτσι τον Νταίνικεν να πέσει έξω στους υπολογισμούς του κατά 2.000 ή και περισσότερα χρόνια. Συμπτωματικά τούτο είναι μια ακόμα απόδειξη πως η υπόθεση του Νταίνικεν ότι το Έπος ήλθε στη Σουμερία από τη Νότια Αμερική είναι τελικώς απαράδεκτη. Η χρονολογία του απλούστατα είναι προγενέστερη κατά πολύ, αυτής που ο Νταίνικεν νομίζει.

Εν πάση περιπτώσει ο Νταίνικεν δέχεται την Κιβωτό να καθίζει στο όρος Αραράτ στην Τουρκική

Αρμενία (το οποίο εν παρόδω είναι άλλο από αυτό του Έπους του Γίλγαμές, αφού το όρος Αραράτ είναι η τοποθεσία που μνημονεύεται στην Αγία Γραφή, ενώ το Έπος του Γίλγαμές αναφέρεται στο όρος Νισίρ). Για να θεωρηθεί σοβαρή η θεωρία του θα έπρεπε η Κιβωτός να είχε καθίσει κάπου στη Νότια Αμερική! Τούτο αποτελεί μια ακόμη καταφανή αντίθεση.

Περισσότερα θα μπορούσαν να λεχθούν για την υπόθεση του Νταίνικεν σχετικά με το Έπος του Γίλγαμές, αλλά ο σκοπός μας νομίζουμε πως επετεύχθη. Ακόμη ένα διαστημικό Όχημα συντρίφθηκε πάνω στα υψώματα της αρχαίας Μεγιδδώ εκεί που βρέθηκε το απόσπασμα από το Έπος του Γίλγαμές. Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι η Μεγιδδώ ήταν η πόλις του Βιβλικού Αρμαγεδώνα, γιατί απλούστατα το «Αρ Μεγιδδώ» είναι το όρος Μεγιδδώ.

Ο Νταίνικεν δεν είναι ο πρώτος ούτε ο τελευταίος που συντρίβεται, όταν αποφάσισε να προσβάλλει αυτό που αποκαλείται ο απόρθητος Βράχος της Αγίας Γραφής.

[\[επιστροφή\]](#)

Κεφάλαιο 5

Η «Ατομική έκρηξη» στα Σόδομα

Ένα από τα παράξενα που εντοπίζονται στο βιβλίο «οχήματα των θεών», είναι ότι ο Νταίνικεν παραδέχεται διάφορους συγγραφείς και τις θεωρίες τους σαν αυθεντικές όταν ταιριάζουν στις απόψεις του, αλλά τους απορρίπτει όταν δεν εναρμονίζονται με κάποια συγκεκριμένη άποψή του.

Αυτό ισχύει και με τη Βίβλο που την χρησιμοποιεί όπως και τα άλλα βιβλία. Ένα όμορφο παράδειγμα βρίσκεται στη σελίδα 52 της δεύτερης αυστραλιανής έκδοσης από την οποία και λαμβάνονται τα αποσπάσματα για τούτο το βιβλίο. Εκεί ο Νταίνικεν αναφέρεται στους γίγαντες που μνημονεύονται στη Γένεση κεφ. 6. Σ' αυτό το σημείο φαίνεται ν' αποδέχεται τη Βίβλο, σαν αυθεντική πηγή, αλλά κατόπιν προχωρεί και σχολιάζει τα γεγονότα που αναφέρονται, στην καταστροφή των πόλεων Σοδόμων και Γομόρρων όπως αναφέρονται στη Γένεση κεφ. 19/1-28. Εδώ ο Νταίνικεν κάνει τις δικές του υποθέσεις πάνω στο βιβλικό κείμενο προσθέτοντας στην αφήγηση στοιχεία τελείως ανυπόστατα.

Για να κατανοήσει κάποιος τη κριτική μας είναι αναγκαίο να δείξουμε ότι αυτή η ιστορία αποτελεί ένα γεγονός και μπορεί να γίνει αποδεκτή από επιστήμονες και χριστιανούς ερευνητές, που πλησιάζουν τις περιγραφές με αντικειμενικότητα.

Έχω το προνόμιο να είμαι ο Διευθύνων Σύμβουλος στο «Βίβλος και Σκαπάνη» (Bible and Spade), ένα τριμηνιαίο περιοδικό Βιβλικής Αρχαιολογίας που εκδίδεται από την «Παρουσίαση Λόγου Αλήθειας».[Word OI Truth Productions (P.o. Box 2 Burnt Hills, New York, 12027)]

Μια πρόσφατη έκδοσή της έχει ένα επιμελημένο άρθρο με το τίτλο «Βρέθηκαν τα Σόδομα και η Γομόρρα»,* [Have Sodom and Gomorra been found?] από τον συνάδελφό μου Μπράϊαντ Γούντ (Bryant Wood M.A.). Με τη σύμφωνη γνώμη του παίρνω την ακόλουθη περίληψη και αποσπάσματα που δίνουν μια αποφασιστική απάντηση στις αθεμελιώτες αξιώσεις του Νταίνικεν για την υποτιθεμένη πυρηνική έκρηξη στα Σόδομα:

Ερευνες που άρχισαν πριν πενήντα χρόνια

Το 1924 ο καθηγητής Ωλμπράϊτ (N.F. Albright) και ο αιδέσιμος Κάλυλ (Kytle) ερευνήσαν τις περιοχές που περιβάλλουν το νότιο άκρο της Νεκρής θάλασσας και συμπέραναν ότι πέντε βιβλικές «πόλεις της περιχώρου» (Γεν. 13/12) βρίσκονται θαμμένες κάτω από το σχετικά αβαθές στρώμα νερού. Το βόρειο ήμισυ της Νεκρής θάλασσας είναι πολύ βαθύτερο. Το νότιο τμήμα είναι σχετικά πιο σύγχρονης προέλευσης. Πολλοί επιστήμονες αποδέχθηκαν ότι η «Κοιλιά Σιδδίμ» (Γένεση 14/3) είναι θαμμένη κάτω από τούτη τη νότια περιοχή, ειδικά καθώς αυτό το εδάφιο έχει μια παρατήρηση του εκδότη του που αφορά την κοιλάδα «ήτις είναι η αλμυρά θάλασσα» (τούτο το σημείο στο Γένεση 14/3 δείχνει ότι η κοιλάδα είχε γίνει θάλασσα). Ο Ωλμπράϊτ δεν βρήκε πόλεις που να χρονολογούνται από την εποχή του Αβραάμ στην αμέσως γειτονική περιοχή και συμπέρανε ότι οι πόλεις της περιχώρου (συμπεριλαμβανομένων των Σοδόμων και της Γομόρρας) είναι θαμμένες κάτω από τη Νεκρή θάλασσα.

Ο Ωλμπράϊτ και ο Κάλυλ εντόπισαν μια πόλη γνωστή σαν Μπάμ - εντ - Ντρά στους γειτονικούς λόφους του Μωάβ στην Ιορδανία, και θεώρησαν ότι εκεί ήταν ένα ύψωμα που τακτικά επισκέπτονταν οι κάτοικοι των Σοδόμων, της Γομόρρας και των άλλων πόλεων της Κοιλιάδας. Πίστευαν ότι όταν οι πόλεις καταστράφηκαν, το ύψωμα αυτό εγκαταλείφθηκε για μερικές εκατονταετίες.

Τούτη η αντίληψη έγινε πλατειά δεκτή από επιστήμονες, καθώς αναφέρει ο Μπ. Γούντ:

Η θεωρία του Ωλμπράϊτ, εν τούτοις, δεν στέκει μπροστά στα στοιχεία που ο ίδιος ανακάλυψε. Πρώτα απ' όλα, η τοποθεσία ήταν πολύ οχυρωμένη κάτι που δεν θα ήταν απαραίτητο αν η θέση αυτή χρησιμοποιείτο για κάποιο ετήσιο προσκύνημα. Δεύτερο, τα διάφορα σκεύη που βρέθηκαν εκεί γύρω έδειχναν μακροχρόνια παραμονή - αντικείμενα οικιακής χρήσης, εξαρτήματα αργαλειών και αδράχτια για γνέσιμο καθώς και μυλόπετρες για το άλεσμα του σταριού. Τούτο πέραν των άλλων στοιχείων δείχνει ότι η Μπάμ - εντ - Ντρά ήταν κάτι περισσότερο από ένας τόπος προσκυνήματος. Ήταν μια κοινότητα κι ακόμα περισσότερο φαίνεται πως ήταν μια από τις πόλεις της περιχώρου.

Ανασκαφές στην Μπάμ - εντ - Ντρά

Η Μπάντ - εντ - Ντρά ανασκάφθηκε μεταξύ των ετών 1965 και 1967 από την Αμερικανική Σχολή Ανατολικών Ερευνών που διευθυντής ήταν ο εκλιπών Παύλος Λάπ (Paul Iapp) και ο Γουντ (Bryant Wood) γράφει πιο κάτω:

«Το συνολικό μέγεθος του νεκροταφείου στη Μπάμπ - εντ - Ντρά σε προβληματίζει από αρχαιολογικής σκοπιάς. Εξωτερικά η έκτασή του είναι πάνω από ένα χιλιόμετρο σε μήκος και τουλάχιστον το μισό απ' αυτό σε πλάτος. Ο Λάπ πίστευε ότι το νεκροταφείο ήταν πιο εκτεταμένο αλλά είχε περιορισμούς ανασκαφής στην περιοχή αυτή εξ αιτίας στρατιωτικών απαγορεύσεων. Ακόμη πιο απίστευτη από το μέγεθός του, είναι η χρήση του. Ο αρχαιολόγος υπελόγησε ότι αν το υπόλοιπο του νεκροταφείου είναι όμοιο με την περιοχή που ερεύνησε θα πρέπει να περιλαμβάνει τουλάχιστο 20.000 τάφους.

Μετριοπαθείς εκτιμήσεις ανεβάζουν τον αριθμό των νεκρών που τοποθετήθηκαν σ' αυτούς τους τάφους πάνω από μισό εκατομμύριο και τον αριθμό των αγγείων σε δύο εκατομμύρια.

Ο Γούντ ξεκθαριάζει την εικόνα καθώς μας λέει: «Εξ αιτίας του πρόωρου θανάτου του Λάπ, το 1970, το έργο της δημοσίευσης του υλικού του Μπαντ - εντ - Ντρά, έπεσε στον Θωμά Σώμπ (Schaub), καθηγητή θεολογίας και αρχαιολογίας στο Πολιτειακό πανεπιστήμιο της Πενσυλβανίας στη Μιντλτάουν (Middletown) και τον Ράστ (Walter E. Rast) του Πανεπιστημίου του Βαλπαράισο (Valparaiso) στην Ινδιάνα (ΗΠΑ). Καθώς επεξεργάζονταν το υλικό τους, έγινε φανερό ότι υπήρχαν μερικά βασικά ερωτήματα γύρω από την περιοχή, που έμεναν αναπάντητα. Πώς μπορούσε να εξηγηθεί η μεγάλη αυτή πόλη και το εκτεταμένο νεκροταφείο που της ανήκε; Ερχόντουσαν άνθρωποι από μακριά και χρησιμοποιούσαν την περιοχή μερικές εποχές του έτους, καθώς υπεστήριζε ο Ωλμπράϊτ; Έφερναν τους νεκρούς τους για ταφή σ' αυτόν τον τόπο εξ αιτίας ειδικών αντιλήψεων, όπως ιεροτελεσιών; Ή ήταν η Μπάντ - εντ Ντρά μέρος του μεγαλύτερου οικισμού συστήματος των Πρώτων Ορειχάλκινων πόλεων αυτής της περιοχής, που οι άλλες ίσως να είχαν κατακλυσθεί από τα νερά της Νεκρής Θάλασσας καθώς ο Ωλμπράϊτ και άλλοι συνέπεραν;

Για να δώσουν απαντήσεις σ' αυτά τα ερωτήματα οι Σώμπ και Ράστ ανέλαβαν την επιθεώρηση της πεδιάδας βόρεια από την Μπάντ - εντ - Ντρά (την «Γιορ» ή «Κοιλιάδα»). Είχαν κάποτε ενδείξεις πως ήταν πιθανό να υπήρχαν εγκαταστάσεις της Πρώιμης Ορειχάλκινης Εποχής σ' αυτό τον τόπο. Ένας Γερμανός επιστήμονας που εξερεύνησε την περιοχή, ο Φ. Φράνκ (F. Frank), δημοσίευσε φωτογραφίες των τάφων που βρέθηκαν στις τοποθεσίες Σάφι και Φέϊφα, και που έμοιαζαν πολύ μ' αυτούς της Μπάμπ - εντ - Ντρά. Επιπρόσθετα όταν επισκέφθηκαν ένα μικρό μουσείο στο Κεράκι της Ιορδανίας, το 1972, οι Σωμπ (Schaub) και Ράστ (Rast) εξέτασαν μερικά αγγεία από τη Φέϊφα που είχαν καταπληκτική ομοιότητα με τα αγγεία από την Μπάντ - εντ- Ντρά. Μ' αυτά τα στοιχεία, οι δύο αρχαιολόγοι ξεκίνησαν στα τέλη Μαΐου 1973 ανύψοι για την εντυπωσιακή ανακάλυψη που επρόκειτο να κάμουν. Οι δύο αρχαιολόγοι βρήκαν ένα αριθμό θέσεων με τάφους, υπόγειες αίθουσες της Πρώιμης Ορειχάλκινης Εποχής και οχυρωματικά τείχη, εγκατεστημένες όλες κοντά σε πηγές που θα έδιδαν αρκετό νερό στους κατοίκους των θέσεων αυτών.

Στη Φέϊφα, τη Νουμείρα, τη Σάφι και την Καναζιρ βρήκαν όμοια ευρήματα. Ήταν ξεκάθαρο ότι τούτες οι τοποθεσίες μαζί με την Μπάντ - εντ - Ντρά περιελάμβαναν ένα σύνολο πόλεων που είχαν κατοικηθεί περίπου την εποχή του Αβραάμ. Σ' όλες τις πόλεις βρέθηκαν αγγεία της Πρώιμης Ορειχάλκινης Εποχής,

δηλ. της αμέσως πριν τον Αβραάμ περιόδου. Υπάρχει βέβαια ένας κάποιος βαθμός χρονικού κενού μεταξύ της Μέσης και της Πρώιμης Ορειχάλκινης Εποχής, καθώς και με άλλους πολιτισμούς που επηκολούθησαν, αλλά τούτο ειδικά συμβαίνει σε περιοχές που είναι κάπως μακριά από τους συνηθισμένους εμπορικούς δρόμους, όπως θα ήταν η περίπτωση αυτών των ειδικών πόλεων που ήταν κτισμένες ανατολικά της Νεκρής θαλάσσης.

Αποδείξεις μεγάλου πληθυσμού

Οι δύο πάρα πάνω αρχαιολόγοι δεν βρήκαν άλλους πολιτισμούς της Πρώιμης Ορειχάλκινης Εποχής σ' αυτή τη περιοχή, παρά την εντατική τους έρευνα. Εξέτασαν κάθε ποταμάκι και λοφίσκο που θα μπορούσε να παρουσιάσει ενδείξεις πιθανής κατοίκησης.

Ολοφάνερα, αυτή η νότια περιοχή της Κοιλιάδας Γιορ διέτρεφε ένα τεράστιο πληθυσμό. Οι διαστάσεις των τριών νεκροταφείων το διαβεβαίωναν. Το συμπέρασμα του Ωλμπράϊτ για κέντρο προσκυνήματος πρέπει να απορριφθεί. Αυτές οι πόλεις κατά μήκος της Νεκρής Θάλασσας «προφανώς είχαν ενωθεί μ' ένα ενιαίο σύστημα οργάνωσης και ελέγχου της κυρίας απασχόλησης που κράταγε την οικονομία της περιοχής, την καλλιέργεια». Μια έρευνα της Βιβλικής, αρχαιολογικής, γεωγραφικής και γεωλογικής μαρτυρίας, δείχνει ότι οι πέντε πόλεις που αναγνωρίστηκαν από τους Σωμπ και Ράστ είναι πιθανώς οι πέντε πόλεις της Κοιλιάδας που μνημονεύονται στη Γένεση 14!

Ο Λωτ διαλέγει τα Σόδομα

Η Βίβλος λέγει για τον Λωτ, ότι διάλεξε τη περιοχή Σοδόμων, όταν αυτός και ο Αβραάμ χωρίστηκαν και στη Γένεση(13/10-13) περιγράφεται η περιοχή ότι «εποτίζετο» και ότι ήταν «ως παράδεισος του Κυρίου». Ο Μπράϊαντ Γούντ (Bryant wOod) αναφέρει:

«Οι εβραϊκές λέξεις που μεταφράζονται απλώς με το «εποτίζετο» είναι το «κουλλάχ», ένας εμφαντικός τύπος του ρήματος που σημαίνει «είναι τέλει», και «μασιέ», από το ρήμα που σημαίνει «δίνω να πιει» ή «ποτιζώ». Το «κουλλάχ μασιέ» σημαίνει ότι είναι «απόλυτα και τέλεια ποτισμένο».

Η άρδευση του Γωρ, σε συνδυασμό με το θερμό κλίμα κατέληξε σέ ένα βοσκότοπο με πλούσια βλάστηση, που μπορούσε να συγκριθεί με τον Παράδεισο της Εδέμ και την εύφορη κοιλάδα του Νείλου στην Αίγυπτο. Χρειάστηκε μια γερή και ικανή οργάνωση, βέβαια, για να πραγματοποιηθεί και να συντηρείται τούτο το αρδευτικό σύστημα. Αυτή ήταν η ειδική εργασία των πέντε πόλεων της Κοιλιάδας. Αναφέρονται σαν ενιαίο συγκρότημα στη Βίβλο και ήσαν στην πραγματικότητα μια ενωμένη ομοσπονδία, μια «πεντάπολη».

Προστατεύοντας τη Γραμμή της Ζωής

Ο Γουντ επεξεργάζεται συστηματικότερα τα στοιχεία: (Πηγή του νερού για το σύστημα άρδευσης στην Πρώιμη

Ορειχάλκινη Εποχή στην κοιλάδα, αποτελούσε το δροσερό νερό των χειμάρρων που έρεε από τους ανατολικούς λόφους. Και ακριβώς σε τούτο το σημείο όπου αυτοί οι χειμάρροι μπαίνουν στην Κοιλάδα, κτίστηκαν οι πόλεις της Κοιλάδας. Έτσι κάθε πόλη μπορούσε να ελέγχει και κατευθύνει την ροή του νερού στη περιοχή της ευθύνης της και επίσης να προστατεύει την πηγή του νερού, αυτή την πολύτιμη «γραμμή της ζωής».

Ο Γούντ συνεχίζοντας σημειώνει ότι ο εβραϊκός όρος που χρησιμοποιείται για τις «Πόλεις της Κοιλάδας», στη πραγματικότητα σημαίνει ότι οι πόλεις είχαν κάποια σύνδεση με την κοιλάδα αλλά δεν ήταν πραγματικά μέσα στην πεδιάδα, ούτε ότι η κοιλάδες αποτελούσαν τμήμα της πόλης. Τούτο είναι ένα ενδιαφέρον σημείο που ταιριάζει με τα γεγονότα των ανακαλύψεων των δύο αρχαιολόγων Σάμπ και Ράστ.

Σε τούτη τη σειρά των πόλεων, όπου η κάθε μια βρίσκεται κοντά σε ξεχωριστές δεξαμενές, όλες είναι κτισμένες πάνω στη κορυφογραμμή στο άκρο του χειμάρρου έχοντας έτσι φυσική Προστασία που καλύπτει την όλη περιοχή. Επίσης, ήταν τοποθετημένες σε πραγματικά ίσες εκτάσεις, παρέχοντας έτσι μια γραμμή προστασίας εναντίον οποιασδήποτε επίθεσης από τα ανατολικά υψίπεδα. Ούτε τούτα μπορούσαν να εξηγηθούν γιατί υπήρχε ένας δρόμος γνωστός ακόμη και στη ρωμαϊκή εποχή, που και τώρα φαίνεται από φωτογραφίες παρμένες από τον αέρα. εκτείνεται από την άκρη της Νεκρής θάλασσας στη δυτική

πλευρά και συνεχίζει στην ανατολική πλευρά. Προφανώς το πέρασμα προς αυτές τις πόλεις ήταν πολύ ευκολότερο στις μέρες του Αβραάμ πριν η «Κοιλάδα Σιδδίμ» γίνει η «Αλμυρό θάλασσα».

Και η γεωλογική και η αρχαιολογική μαρτυρία επιτρέπουν την αναγνώριση αυτών των πέντε πόλεων σαν τις «πόλεις της κοιλάδας». Συνήθως γίνεται δεκτό, ότι η καταστροφή προκλήθηκε από σεισμό που έκαμε τελικό τα εύφλεκτα υλικά να ξεπετάγονται από την επιφάνεια της γης. Οι πέντε πόλεις που αναγνωρίστηκαν κίτωναται στην άκρη της Γωρ, ακριβώς κατά μήκος της ανατολικής ελικοειδούς γραμμής, πέρα από τη νότια περιοχή της Νεκρής θάλασσας.

Οι αρχαιολόγοι Σάμπ και Ράστ βρήκαν μαρτυρία ότι τουλάχιστον δύο από τις πόλεις (η Νουμείρα και η Φείφα) είχαν και αφού «ήταν δυνατόν να φτυαρίσουν κάρβουνο αμέσως από την επιφάνεια και των δυο πόλεων».

Έτσι η υπάρχουσα μαρτυρία δείχνει πως αυτές οι πέντε πόλεις της πρώιμης ορειχάλκινης εποχής είναι οι βιβλικές πόλεις της κοιλάδας. Η Αγ. Γραφή ακόμη δίνει μερικές νύξεις από τις οποίες οι πόλεις αυτές μπορούν να αναγνωρισθούν. Ο Γούντ παρατηρεί: «Θα ξεινήσουμε με την Σηγώρ (Γεν. 14:28) (Εβρ. Τσοάο), αφού αυτή ήταν η μόνη από τις πέντε πόλεις που επέζησε της καταστροφής. Επειδή ο Λωτ ζήτησε να καταφύγει στη Σηγώρ μάλλον παρά στο βουνό, ο Κύριος υποσχέθηκε «να μη καταστρέψει τη πόλη» (Γένεση 19:21)». Τούτο αποδεικνύεται ακόμα κι από το ότι στο Δευτερονόμιο (29:23) η Σηγώρ απουσιάζει από τον κατάλογο των πόλεων της κοιλάδας που καταστράφηκαν.

Από τις πέντε πόλεις, η Σηγώρ είναι η μόνη που αναφέρεται αργότερα στη Βίβλο ως υπάρχουσα ακόμη (Δευτερονόμιο 33:3. Ησαΐας 15:5 και Ιερεμίας 48:34). Μεταγενέστεροι ιστορικοί μίλησαν κατά καιρούς για τη Σηγώρ και το όνομα επέζησε μέχρι σήμερα σε σχέση με τα υπολείμματα σειράς πόλεων γύρω από το στόμιο του Χειμάρρου Εσα. Κοντά σε τούτα τα ερείπια βρέθηκε η πόλη της πρώιμης ορειχάλκινης εποχής, από τους Σάμπ και Ράστ. Μπορούμε να είμαστε αρκετά σίγουροι λοιπόν, ότι η παλιά πόλη Σάρι ήταν η αρχαία Σηγώρ.

Μια άλλη νύξη αποτελεί το γεγονός ότι οι τέσσαρες κατεστραμμένες πόλεις πάντα αναφέρονται κατά ζεύγη. Στο Δευτερονόμιο (29:23) τα ονόματα των Σοδόμων και της Γομόρρας συνδέονται με τον εβραϊκό σύνδεσμο «βαύ» καθώς και τα ονόματα Αδαμά και Σεβωίμ. Τα Σόδομα και η Γομόρρα εμφανίζονται σαν ζεύγος σε πολλά μέρη της Αγίας Γραφής. Οι Αδαμό και Σεβωίμ παρουσιάζονται μαζί ξανά στον Ωσηέ (11 :8). Θα φαινόταν λογικό, λοιπόν ότι τα Σόδομα ήταν κτισμένα κοντά στη Γομόρρα και η Αδαμό κοντά στη Σεβωίμ. Αφού η Σηγώρ μάλλον πέφτει στο κέντρο των πέντε πόλεων, δύο ονόματα θα ήταν για τις δύο πόλεις προς βορρά της Σηγώρ, και άλλα δύο ονόματα για τις προς νότο της Σηγώρ. Αλλά ποιες ήταν σε κάθε περίπτωση;

Μια τρίτη νύξη στην αναγνώριση των πόλεων αποτελεί η περιγραφή των ορίων των Χαναναίων που δίδεται στη Γένεση (10:19). «Και ήταν τα όρια των Χαναναίων από Σιδώνως καθώς υπάγει τις εις Γέραρα, έως Γάζης, και καθώς υπάγει τις εις Σόδομα και Γόμορρα, και Αδαμό, και Σεβωείμ, έως Λασό». Αρχίζοντας από τη Σιδώνα στη βόρεια μεσογειακή ακτή τα όρια προχωρούν προς Νότο, στη Γάζα, και από εκεί, ανατολικά στα Σόδομα. Αν συμπεράνουμε ότι από τα Σόδομα τα όρια ανεβαίνουν προς βορράν και ότι οι πόλεις ονομάζονται με τη σειρά από τα νότια προς τα βόρεια, έχουμε τα στοιχεία ταυτότητας της κάθε πόλης.

Τα όρια προχωρούν από τα Σόδομα στη Γομόρρα, στην Αδαμά, στη Σεβωίμ. Από τη Σεβωίμ η γραμμή των ορίων πηγαίνει στη Λασό. Η ακριβής θέση της Λασό δεν είναι βεβαία. Μπορεί να συμπίπτει με τη Λεσέμ στον Ιησού του Ναυή (19:47) ή με τη Λαϊσό στους Κριτές (18:29) και μπορεί έτσι να είναι η ίδια με την Δαν στο βόρειο Ισραήλ. Εν πάση περιπτώσει για να γίνει πλήρης η αποτύπωση της περιοχής των Χαναναίων, τα όρια πρέπει να προχωρήσουν βόρεια της Σεβωίμ.

Η τοποθέτηση των πόλεων κατά σειρά, από νότο προς βορρά, Σόδομα, Γομόρρα, Αδαμά και Σεβωίμ ταιριάζει και στο σημείο που προωτέρω παρατηρήσαμε των πόλεων κατά ζεύγη Σόδομα - Γομόρρα, Αδαμό - Σεβωείμ. Πρόσθετα, στα Σόδομα φαίνεται να δίνεται το προβάδισμα ανάμεσα στις άλλες πόλεις καθώς τούτη αναφέρεται πιο συχνά στη Βίβλο, Τούτο ταιριάζει και με τη προαίθεσια από μας αναγνώριση, πως σαν νοτιότερη "πόλη, θα έπρεπε να είναι καλά οχυρωμένη και καλά φρουρημένη για να προστατεύει το νότιο όριο της κοιλάδας,

Η πρότασή μας σχετικά με την αναγνώριση των πέντε πόλεων της πρώιμης ορειχάλκινης εποχής, πρέπει να είναι: Χαναζίρ Σόδομα, Φείφα - Γομόρρα, Σάφι - Σηγώρ, Νουμείρα - Αδαμά, και Μπάντ - εντ - Ντρά - Σεβωίμ.

Το τελικό σημείο που πρέπει να ερευνηθεί για την αναγνώρισή μας είναι ο χρόνος που χρειάστηκε ο Λωτ για να διαφύγει από τα Σόδομα στη Σηγώρ. Την αυγή οι άγγελοι έβιασαν τον Λωτ και την οικογένειά του να βγουν από τα Σόδομα (Γεν. 19:15). Όταν έφθασαν στην Σηγώρ, ο ήλιος είχε ανατείλει πάνω στη γη (Γένεσις 19:23). Έτσι μπορούμε να υπολογίσουμε ότι το ταξίδι ήταν ζήτημα λίγων ωρών. Η απόσταση από την Χαναζίρ στη Φείφα είναι περίπου 6 χιλιόμετρα, και από τη Φείφα στη Σάφι είναι περίπου 10 χιλιόμετρα. Για ανθρώπους που έφευγαν κυνηγημένοι από μια καταστροφή δεν ήταν δύσκολο να καλύψουν 16 χιλιόμετρα σε λίγες ώρες (εκτός κάποιου που δεν θα ήταν πρόθυμος να φύγει, όπως η γυναίκα του Λωτ). Μπορούμε λοιπόν να πούμε, συγκεκριαλιώνοντας, ότι όλη η μαρτυρία που έχουμε στα χέρια μας μέχρι τώρα τείνει στην αναγνώριση των πόλεων της αρχαίας ορειχάλκινης εποχής που ανακαλύφθηκαν από τους Σάμπ και Ράστ, των Σοδόμων και της Γομόρρας, καθώς και των πόλεων της Κοιλάδας. Οι μελετητές αν και είναι επιφυλακτικοί στο να

αναγνωρίζουν τα ερείπια σαν ης πόλεις της Κοιλιάδας, φαίνεται όμως να αισθάνονται ότι το συμπέρασμα αυτό είναι αναπόφευκτο. «Γούτες είναι οι μόνες υποψήφιες που έχουμε» είπε ο Σάμπ σε μια του συνέντευξη.

Ο καθηγητής Ράϊτ (G. Ernest Wright) του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ που είναι και ο Πρόεδρος της Αμερικανικής Σχολής Ανατολικών Ερευνών συμφωνεί. «Καθώς γυρνάτε γύρω από την Νεκρά θάλασσα και παρατηρείτε για το που τοποθετούνται ιστορικά οι αναφορές της Γένεσης 14 και 19 τούτη είναι η μόνη περιοχή που θα μπορούσε να ήταν αυτή που αναφέρεται» είπε.

Ο Μπράντντ Γούντ προχωρεί στη συζήτηση γύρω από τη ζωή των πόλεων της Κοιλιάδας. Η μαρτυρία αποδεικνύει ότι οι κοινότητες διέθεταν οργάνωση για τη συντήρηση του πολύπλοκου αρθρικού συστήματος. Πιθανώς να μη ήταν η οικογενειακή ζωή όπως την ξέρουμε. Ίσως μια κοινοβιακή ζωή να ίσχυε και οι άνθρωποι να ευημερούσαν. Κατά κανόνα είχαν αγροτικά ενδιαφέροντα αλλά είχαν και δευτερεύουσες απασχολήσεις όπως τη λάξευση μνημείων και υψηλής κλάσης αγειοπλαστική. Ειδικό προσωπικό απασχολείτο με τις θρησκευτικές ιεροτελεστίες και οι θρησκευτικές τους δραστηριότητες είχαν ομοιότητα με όσα γνωρίζουμε για τις θρησκευτικές εκδηλώσεις των άλλων λαών του καιρού εκείνου.

Συμπέρασμα

Φαίνεται ότι οι πέντε «Πόλεις της Περιχώρου» βρέθηκαν. Στο άρθρο του «Η βίβλος και η Σιαπάνη» ο Γούντ δείχνει ακόμη και μια φωτογραφία ενός σωρού από πέτρες, που μπορεί να ήταν η πύλη των Σοδόμων εκεί που καθόταν ο Λωτ.

Είναι ενδιαφέρον να προσέξουμε ότι η αποδοχή τούτης της άποψης σημαίνει ακόμη, ότι ο ίδιος ο συγγραφέας Ουίλσον (Clifford Wilson) αναγκαστικά απόρριψε την προγενέστερή του αντίληψη. Στις πρώτες εκδόσεις του «Συντρίφθηκαν τα Διαστημικά Οχήματα» είχε γίνει αποδεκτή η θεωρία ότι οι πόλεις Σόδομα και Γομόρρα είχαν θαφτεί κάτω από το νότιο τμήμα της Νεκράς Θάλασσας, αλλά τούτο τώρα φαίνεται απίθανο. Οι νέες εξακριβώσεις δείχνουν πως η παλιά θεωρία πρέπει να παραμεριστεί. Αυτό είναι πολύ σημαντικό, όσον αφορά τη Βιβλική ακρίβεια και το πλαίσιο της. Καθώς ο Γούντ καταδεικνύει η Βιβλική αφήγηση δίνει μερικές νύξεις όσον αφορά τη γεωγραφική θέση τούτων των πόλεων, ενώ μερικές νύξεις είναι κρυμμένες μέσα στη φραστική δομή του κειμένου.

Είναι απαραίτητο να σημειώσουμε ότι η απόρριψη προγενέστερων θεωριών πρέπει να γίνεται κατά περίπτωση και δεν είναι κτισμένο κολλημένο, καθώς ισχυρίζεται ο Νταίνικεν, προκειμένου για τις αρχαιολογικές θεωρίες. Οι αρχαιολόγοι ήταν προετοιμασμένοι να ξανασκεφτούν θέματα όπως οι σταύλοι του Σολομώντα στη Μεγιδδώ (πρέπει χρονολογικά να τους τοποθετήσουμε αργότερα) και η θέση των τειχών των Ιερουσολύμων στις μέρες του Δαβίδ. Γεγονός είναι ότι οι αρχαιολόγοι είναι έτοιμοι να μεταβάλουν τα συμπεράσματά τους κι ακόμη να τα παραμερίσουν, αν πραγματικά στοιχεία δείξουν ότι οι παλιότερες θέσεις δεν μπορούν να υποστηριχθούν πια. Αρκετά ενδιαφέρον και σχετικό είναι το να πούμε ότι η Βίβλος δεν λέει ότι οι πόλεις των Σοδόμων και της Γομόρρας ήσαν κάτω από τα νερά του νότιου μέρους της Νεκράς θάλασσας. Η θεωρία ήταν ενδιαφέρουσα αλλά αποτελούσε απλώς μια εξήγηση. Η Βιβλική περιγραφή αυτή καθ' εαυτή συνεχίζει να στέκεται καθώς οι θεωρίες παρέρχονται. Για τούτο το λόγο η ιστορική αξία της Βίβλου δεν πρέπει απλώς να σταθεί σαν μια οποιαδήποτε μαρτυρία της αρχαιολογίας. Οι αρχαιολόγοι μπορεί να κάμουν λάθη και αυτό κατά καιρούς συνέβη. Το αξιοθαύμαστο όμως είναι ότι παρά τις αλλαγές των θεωριών, η Βίβλος επαληθεύεται πάντοτε.

Οπωσδήποτε όχι ατομική έκρηξη

Πολλά απ' αυτά που είπαμε έρχονται σε άμεση αντίθεση με τη θεωρία του Ερρίκου φον Νταίνικεν ότι οι πόλεις της Κοιλιάδας καταστράφηκαν από ατομική έκρηξη. Πρώτине μια ομάδα από βουτηχτές να ερευνησει τη Νεκρά θάλασσα «για ίχνη ραδιενέργειας σαν συνέπεια μίας ατομικής έκρηξης στα Σόδομα και Γόμορρα» (σελίς 45).

Αυτό σημαίνει αποδοχή της θεωρίας ότι οι πόλεις των Σοδόμων και της Γομόρρας είναι θαμμένες κάτω από τη νότια πλευρά της Νεκράς θάλασσας. Στη πραγματικότητα δύτες ήδη έψαξαν για ερείπια των πόλεων κάτω από τα νερά, αλλά δεν βρήκαν. Τούτο θα έπρεπε να ανεμένετο αν η νέα αντίληψη, που αναφέρθηκε στο προηγούμενο κεφάλαιο, παρουσιάζει τη πραγματικότητα καθώς φαίνεται και να είναι.

Ο Νταίνικεν αναπτύσσει την υπόθεσή του σε μάκρος με τους αγγέλους που χρειάστηκε να βιάσουν την οικογένεια του Λωτ να βγει από την καταδικασμένη πόλη γιατί η αντίστροφη μέτρηση είχε αρχίσει κιόλας (σελ. 53), και με τη γυναίκα του Λωτ που αμέσως μετά σκοτώθηκε από τη ραδιενέργεια καθώς κοίταξε πίσω. Σύμφωνα με τον Νταίνικεν «η γυναίκα του Λωτ γύρισε πίσω και κοίταξε κατ' ευθείαν τον ατομικό ήλιο. Σήμερα κανείς δεν ξαφνιάζεται ότι έπεσε νεκρή επί τόπου». (σελίς 54).

Πολλά σημεία μπορούν ν' αντιταχθούν στις υποθέσεις του Νταίνικεν. Το απλό γεγονός ότι τούτη η συρροή νεκροταφείων βρέθηκε δεμένη με πέντε πόλεις, δείχνει, ότι οι άνθρωποι έθαψαν τους νεκρούς τους. Αν οι πόλεις καταστράφηκαν από ατομική έκρηξη, ποιος βρέθηκε να κάμει τη ταφή της τελευταίας γενιάς των πολιτών; Οι ταφές υποδηλώνουν ένα πολιτισμό που υπήρχε προ πολλού.

Αντίθετα προς το επιχείρημα του Νταίνικεν ότι η αντίστροφη μέτρηση είχε ήδη αρχίσει (σελίς 53) και ότι οι άγγελοι τους βίασαν να βγουν, η Βιβλική αφήγηση λέγει στη πραγματικότητα ότι η καταστροφή δεν θα γινόταν μέχρις ότου διαφύγει ο Λωτ. Ο Λωτ και η οικογένειά του είχαν τελικά την ευκαιρία να φύγουν από μια κατάσταση με την οποία φαίνεται ότι - από πνευματικής πλευράς - δεν θα έπρεπε να είχαν ανακατευτεί. Ο Λωτ εγωιστικά διάλεξε το «καλύτερο» όταν οι άνθρωποι του φιλονίκησαν με τους ανθρώπους του Αβραάμ και αυτός «έστησε τη σηνή του προς τα Σόδομα». Στη συνέχεια κάθισε και στην πύλη, σαν πολύ σεβαστό μέλος της κοινωνίας των Σοδόμων, μιας πόλης που ξεκάθαρα χαρακτηρίζονταν για την εξαχρείωσή της (τόσο που το όνομα «Σόδομα» έχει καταντήσει παροιμία δια μέσου των αιώνων).

Όσον αφορά τη θεωρία του Νταίνικεν για τη γυναίκα του Λωτ που στράφηκε πίσω και κοίταξε κατ' ευθείαν τον ατομικό ήλιο (σελίς 57) ο εβραϊκός όρος δείχνει πως τούτο δεν ήταν μια στιγμιαία ματιά αλλά ένα σταθερό κοίταγμα. Η καρδιά της ήταν δεμένη πάντα με τα Σόδομα, ακόμη και τότε σε εκείνη την ύστατη ώρα για διάσωση. Ο Νταίνικεν διατείνεται ότι εμείς είμαστε λιγότερο εύπιστοι από τους πατέρες μας κι «έτσι» δεν μπορούμε να φαντασθούμε έναν Παντοδύναμο, Πανταχύ Παρόντα, Πανάγαθο Θεό που στέκει υπεράνω κάθε αντίληψης χρόνου και που εν τούτοις δεν ξέρει τι πρόκειται να συμβεί» (σελίς 54). Τίποτε στο Βιβλικό κείμενο, το σχετικό με την καταστροφή των πόλεων Σοδόμων και Γομόρρας,

δεν δείχνει πως ο Θεός δεν ήξερε τι επρόκειτο να συμβεί. Ο Θεός δεν δημιούργησε τον άνθρωπο για να είναι ρομπότ, γιατί ο άνθρωπος είναι δημιουργημα με ελεύθερη βούληση. Ο Λωτ ήταν ελεύθερος να διαφύγει ή όχι και τούτο ισχύει ακριβώς όμοια και για τη γυναίκα του. Η γυναίκα του Λωτ έκανε τα πρώτα δισταχτικά βήματα αλλά δεν συνέχισε. Πλήρωσε την τιμή της ανοησίας της.

Μιλάει ο γεωλόγος

Είναι πιθανόν να υπάρχει φυσική εξήγηση της μεγάλης καταστροφής που συνέβηκε τότε, πάντα, μέσα στην εξουσιαστική δύναμη του Θεού. Οι γεωλόγοι μας λένε, ότι ακόμη υπάρχουν αποθέματα από αλάτι, θείο και ορυκτή άσφαλτο στην περιοχή της Νεκρής θάλασσας και ότι επίσης οι φυσαλίδες φυσικού αερίου που διαφεύγουν δείχνουν αποθέματα πετρελαίου.

Ολόκληρη η περιοχή βρίσκεται στη Μεγάλη Ρηξιγενή Κοιλιάδα που εκτείνεται από το όρος Ερμών προς τα βόρεια και περνάει στο σύστημα των Λιμνών στην Αφρική. Στη νοτιότερη περιοχή της Νεκρής θάλασσας τούτο το ρήγμα φτάνει περίπου στα 474 μέτρα κάτω από την επιφάνεια της Μεσογείου. Το βορειότερο μέρος της Νεκρής θάλασσας είναι άλλο τόσο βαθύτερο. Δεν είναι 'ν' απορεί κανείς γιατί τούτο το ρήγμα αποκαλείται: «η Μεγάλη Ρηξιγενής Κοιλιάδα».

Κατά μήκος της Νεκρής θάλασσας υπάρχουν μεγάλα χάσματα και συχνά συμβαίνουν εκεί σεισμοί.

Κατά μήκος του νότιου μέρους της Νεκρής Θάλασσας είναι ένα βουνό που το ονομάζουν αραβικά Τζεμπέλ ουνοτούμ είναι το όρος Σόδομα. Το αλάτι στους πρόποδες του φθάνει τα 45 μέτρα πάχος για μια απόσταση μερικών χιλιομέτρων. Ψηλά σ' αυτό το βουνό υπάρχουν ολοκάθαρα σημάδια μιας βίαιης έκρηξης, γιατί τα διάφορα κοιτάσματα της επιφάνειας της γης βρίσκονται συγκολλημένα μεταξύ τους σαν ύστερα από υπερβολική θέρμανση. Φαίνεται πως το αλάτι, το θειάφι και η πίσσα εισφενδονίστηκαν στον αέρα όταν η μεγάλη πετρελαιοπηγή κάτω από το νότιο τμήμα της Νεκρής Θάλασσας διαταράχθηκε, προφανώς από σεισμό και φυσικά αέρια που ανεφλέγησαν αφού διέφυγαν στην ατμόσφαιρα.

Άσβεστο-άργιλος ψηλά πάνω στο όρος Σόδομα είναι μια ολοκάθαρα απόδειξη μιας βίαιης έκρηξης καθώς μεγάλα τμήματα επιφάνειας της γης εκτινάχτηκαν στις βουνοπλαγιές.

Ένα άλλο σημείο είναι η λέξη που μεταφράζεται «θείον» που στη πραγματικότητα σημαίνει «υλικό που περιέχει πίσσα».

Και, πράγματι, εξαιρετικά εύφλεκτη πίσσα είναι άφθονη στην περιοχή. Αυτό αναφέρεται και στη Βίβλο στη Γένεση 14:10.

Μια γεωλογική ανακατάταξη μπορούσε να περιλαμβάνει μια εκτεταμένη περιοχή, και είδαμε ότι τουλάχιστον η μια από τις πόλεις που αναγνωρίστηκαν σαν «πόλεις της Περιχώρου» παρέχει μαρτυρίες εκτεταμένης φωτιάς. Προγενέστερη απόδειξη υπήρχε από τις μελέτες στην επιφάνεια της γης που έγιναν από τον καθηγητή Νέλσον Γιλουκ (Gluck) στις πόλεις κατά μήκος της Νεκρής θάλασσας. Θεωρεί ότι η όλη περιοχή είχε κατοικηθεί sporadικά περίπου μέχρι τον 19ο αιώνα π.Χ., αλλά ότι δεν είχαν ξανά επανοικηθεί εκτεταμένα για αρκετούς αιώνες.

Τι συνέβη με την γυναίκα του Λωτ;

Μπορεί να εγερθεί το ερώτημα «τι έγινε με τη γυναίκα του Λωτ;». Αλήθεια πιστεύεις την ιστορία για τη στήλη άλατος; Η απάντηση, βέβαια είναι, «ναι». Αν οι άνθρωποι στην Πομπηία σιεπάστηκαν από την ηφαιστειακή λάβα, γιατί να μη μπορούσε να υποιώσει μια γυναίκα που έφευγε από τα Σόδομα, σιεπασμένη από όγκους αλατιού; Στήλες από αλάτι αφθονούν στην περιοχή και μια στήλη ύψους 12 μέτρων είναι γνωστή σαν «η γυναίκα του Λωτ».

Δεν ισχυριζόμαστε ότι αυτή η στήλη πραγματικά περιέκλεισε τη γυναίκα του Λωτ, αλλά υπάρχει μια παράδοση πως μια γυναίκα είναι κλεισμένη εκεί. Αποτελεί μια ένδειξη. Ασφαλώς μπορούσε να κλεισθεί γιατί το αλάτι ήταν 45 μέτρα βάθος σ' αυτή τη περιοχή και τούτο το μεγάλο στρώμα αλατιού έσπασε μαζί με τ' άλλα στρώματα της επιφάνειας της γης και εκτινάχτηκε στον αέρα.

Ο καπνός όχι η φωτιά

Ένα ενδιαφέρον και χαρακτηριστικό σημείο βρίσκεται στη Γένεση 19:28 που μας λέει ότι ο Αβραάμ κοίταζε και είδε το καπνό που ανέβαινε σαν καπνό καμινιού. Ο Αβραάμ ήταν στην Χεβρών και υπάρχουν βουνοσειρές μεταξύ της Χεβρών και των Σοδόμων. Δεν μπορούσε να δει τη φωτιά αλλά είδε το καπνό ψηλό στον ουρανό. Μας λέγεται ότι ο Αβραάμ είδε τον καπνό και δεν αναφέρεται ότι είδε τη φωτιά. Τούτη η φαινομενικά απλή διαπίστωση σημαίνει ότι υπήρχε ένας αυτόπτης μάρτυρας αυτής της περιγραφής.

Ένας συνοπτικός επιστημονικός ανασχηματισμός

Σε συντομία λοιπόν, φαίνεται ότι την εποχή αυτής της θείας κρίσης, ένας σεισμός έσπασε βράχους στην άκρη του γεωλογικού ρήγματος και φυσικά αέρια από υπόγεια πετρελαιοφόρα κοιτάσματα τινάζαν πολλούς απ' αυτούς τους βράχους μαζί με αλάτι, θειάφι και πίσσα ψηλό στον αέρα. Τα φυσικά αέρια αναφλέγησαν, και φωτιά και πίσσα έπεφταν από τον ουρανό κυριολεκτικά.

Η αρχαιολογική μαρτυρία, η γεωλογική μαρτυρία και άλλα στοιχεία έρχονται όλα μαζί να δείξουν ξεκάθαρα ότι η Βιβλική περιγραφή της καταστροφής των πόλεων Σοδόμων και Γομόρρας, μπορεί να δεχθεί μια ικανοποιητική αναπαράσταση. Με τούτο δεν θέλω να πω ότι δεν περιέχονται φραστικοί συμβολισμοί στο κείμενο. Η λαϊκή αντίληψη για τη φωτιά και το θειάφι που απλά έβρεχε ο ουρανός δεν υποστηρίζεται σ' αυτό το βιβλίο. Ο Θεός που ελέγχει το σύμπαν, ελέγχει επίσης και το χρόνο των φυσικών γεγονότων. Θευματουργικά, σ' αυτή την περίπτωση, έχουμε μια απότομη ανάφλεξη κάποιας πετρελαιοπηγής. Το γεγονός είναι ότι η Βίβλος δεν μιλάει για έκρηξη παρ' ότι ο Νταίνικεν έχει αρκετή φαντασία ώστε να ισχυρίζεται κάτι τέτοιο για τα Σόδομα.

Η αναπαράσταση που παρουσιάσαμε είναι τελειώς αποδεκτή «επιστημονικά» και συμβαδίζει με τη Βιβλική περιγραφή. Τα περί ατομικής έκρηξης είναι καθαρή φαντασία.

Άλλο ένα «διαστημικό όχημα» συντρίφθηκε βουτώντας σ' αυτούς τους λόφους του Μωάβ, πλάι στη Νειρά θάλασσα.

Κεφάλαιο 6

Εδώ, εκεί, παντού ένας αρχαίος χάρτης.

Η Αφροδίτη...Χρονολόγηση με Ράδιο-άνθρακα

Καθόντας που θα διαβάσει τα «Οχήματα των Θεών» θα καταλάβει αμέσως ότι ο συγγραφέας πηδαί από θέμα σε θέμα από πολιτισμό σε πολιτισμό, βγάζοντας παράλογα και αστήριχτα συμπεράσματα. Τα γραφτά του είναι κάτι σαν φιλολογικός λαβύρινθος. Έτσι, μια συστηματική ανάλυση της δουλειάς του είναι δύσκολο να περιορισθεί σε μερικά κεφάλαια. Σ' αυτό το κεφάλαιό επομένως θα ασχοληθούμε με μερικά μόνο θέματα, καθώς σε συντομία θα εξηγήσουμε, γιατί απορρίπτουμε σε κάθε συγκεκριμένο σημείο την υπόθεση που κάνει.

ο Πιρί Ρέις (Piri Reis) και ο Αρχαίος χάρτης του κόσμου

Ο συγγραφέας των «Οχημάτων» χρησιμοποιεί μερικούς αρχαίους χάρτες για να στηρίξει την υπόθεση για επισκέψεις θεών από το, διάστημα. Αυτοί οι χάρτες ανήκαν σε κάποιον Τούρκο αξιωματικό του Ναυτικού που ήταν γνωστός σαν Πιρί Ρέις (Reis σημαίνει ναύαρχος).

Ενας χάρτης ειδικά ξεχωριστός, γιατί υποτίθεται ότι αποτελούσε μέρος ενός χάρτη της γης, που πάρθηκε από μεγάλο ύψος (σελίς 30). Σύμφωνα με τον Νταίνικεν, αυτός ο χάρτης του 16ου αιώνα είναι στην πραγματικότητα απαράλλακτος σαν να πάρθηκε από διαστημόπλοιο που κινιόταν πάνω από το Κάιρο.

Για να στηρίξει την άποψή του ο Νταίνικεν, ο χάρτης καταχωρήθηκε στα «Οχήματα» μαζί μ' άλλες εικόνες στο κεντρικό μέρος του βιβλίου. Χρειάζεται προσπάθεια για να μπορέσεις να ταιριάζεις το χάρτη του Πιρί Ρέις με κάποιον που θα είχε παρθεί πάνω από το Κάιρο. Και καθώς ο ίδιος ο Νταίνικεν αναγνωρίζει, οι διάφορες χώρες πρέπει να..., μετακινηθούν για να τις κάμει να ταιριάζουν (σελίς 29), Εν τούτοις, έχοντας κάνει τούτη τη προκαταρκτική ταχυδακτυλουργία, αξιώνει ότι ο χάρτης είναι αφάνταστα ακριβής (σελίς 30), Και προχωράει ο συγγραφέας των «Οχημάτων» κάνοντας την υπόθεση ότι θα πρέπει τέτοιοι χάρτες να έχουν παρθεί από κάποιο αεροσκάφος που πετάει ψηλά ή από κάποιο διαστημόπλοιο (σελίς 31).

Ο Πιρί Ρέις ο ίδιος σημειώνει πάνω στον χάρτη για τον οποίο συζητάμε, ότι συμβουλευτήκε είκοσι διαφορετικούς παλιότερους χάρτες για να ετοιμάσει τη δική του δουλειά. Πρόκειται για χάρτες που ο πρώτος τους άρχισε να σχεδιάζεται περίπου δυο χιλιάδες χρόνια πριν.

Ενδιαφέρον παράδειγμα αποτελεί το ότι ο Αμαζόνιος ποταμός αποτυπώνεται δυο φορές στο χάρτη του Ναυάρχου, πράγμα που μπορεί προφανώς να εξηγηθεί από το γεγονός ότι ο χάρτης αυτός αποτελούσε συρραφή αριθμού χαρτών, μ' επιμέλεια μεν σχεδιασμένων, άλλα πάντως προερχόμενων από τελείως διαφορετικές πηγές.

Αν και ο χάρτης αποτελεί πραγματικά ένα αξιοσημείωτο επίτευγμα της περιόδου της Αναγέννησης, δεν είναι τόσο ακριβής όσο υποστηρίζει ο Νταίνικεν. Σχεδόν χίλια εξαικόσια χιλιόμετρα παραλίας λείπουν από τη Νότιο-ανατολική Αμερική και αυτό που διατείνεται ότι είναι η Ανταρκτική, είναι, μια μάζα ξηράς ενωμένη αμέσως με τη Νότιο Αμερική. Ο Ωκεανός ανάμεσά τους αγνοείται, Μια φωτογραφία από το διάστημα είναι βέβαιο πως δεν θα έδινε τέτοια εικόνα. Και είναι τουλάχιστον συζητήσιμο το να διατείνεται ότι μια αεροφωτογραφία παρμένη πάνω από το Κάιρο θα μπορούσε ποτέ να συμπεριλάβει την Ανταρκτική Ήπειρο. Ούτε θα μπορούσε ποτέ μια πραγματική φωτογραφία να κάμει το λάθος να δώσει περίπου πέντε τοις εκατόν μικρότερο το μέγεθος μιας ηπείρου.

Η δουλειά του Πιρί Ρέις είναι άξια μεγάλης εκτίμησης, επειδή αποτελεί μια επίπονη δουλειά διόρθωσης των γνωστών προσπαθειών των προ αυτού χαρτογράφων. Είναι σωστό να δεχόμαστε τη δική του δήλωση ότι συμβουλευτήκε είκοσι άλλους χάρτες για την ετοιμασία του καινούργιου αυτού χάρτη – αλλά δεν ταξίδεψε με διαστημόπλοιο!

Λάτρευαν τα «ζώα - θεούς» και τα έτρωγαν;

Ανεξάρτητα αν είναι ανόητο ή όχι, πάντως είναι γεγονός, ότι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι λάτρευαν τους ταύρους και άλλα ζώα καθώς και φαγώσιμα πουλιά και ψάρια που αποτελούσαν σύμβολα των διαφόρων θεών τους. Οι Χαναναίοι, οι Βαβυλώνιοι, οι Ασσύριοι λάτρευαν τους ταύρους, αλλά αυτό δεν τους εμπόδιζε να συμποσιάζουν με το κρέας τους,

Όλοι οι θεοί που είναι σχεδιασμένοι σε σπήλαια στη Νορβηγία και Σουηδία έχουν ομοιόμορφα ακαθόριστα κεφάλια. Οι αρχαιολόγοι λένε ότι είναι κεφάλια ζώων, Εν τούτοις δεν είναι μάλλον ανόητο να λατρεύεις ένα «θεό» τον οποίο επίσης σφάζεις και τρως. (σελίς 49).

Κάμιννοι με αεραγωγούς στην Εσιών - γάβερ

Ο Ερρίκος φον Νταίνικεν αναφέρεται στην παλιότερα επικρατούσα άποψη ότι, στην Εσιών - γάβερ της Ιορδανίας, μερικά από τα κτίσματα ήταν εγκαταστάσεις χωνευτηρίων «αποτελούμενα» από ένα υπερ - σύγχρονο καμίνι, μ' ένα σύστημα αεραγωγών και καμινάδων, και ανοίγματα για ειδικούς σιποούς (σελίς 62).

Οι αρχαιολόγοι, τους οποίους χαρακτηρίζει σαν άκαμπτους, έχουν προ πολλού αναγνωρίσει ότι τούτες οι «εγκαταστάσεις χωνευτηρίων» ήταν στην πραγματικότητα αποθήκες. Τήξη μετάλλων γινόταν στην περιοχή, αλλά η αντίληψη του ρυθμιζόμενου αεραγωγού που είχε πρωτοθεθεί απ τον καθηγητή Νέλσωνα Γκλουκ έχει ήδη παραμεριστεί. Ο συγγραφέας των «Οχημάτων» δεν συμβαδίζει με τις σύγχρονες αντιλήψεις σ' αυτό το σημείο, ούτε ακριβολογεί όταν λέει ότι: «Όλα τούτα τα ευρήματα υπολογίζονται ότι είναι τουλάχιστον ηλικίας 5.000 ετών». (σελίς 62).

Μερικά ανήκουν περίπου στο 1000 π.Χ. δηλ. περίπου 3000 χρόνια πριν από την εποχή μας. Ούτε από τον θεϊκό χαλκό παίρνουμε τον χαλκό, αλλά τον παίρνουμε από θειούχα μεταλλεύματα.

Ίσως οι επιβάτες των διαστημικών οχημάτων με την προηγμένη τεχνική τους να παρέλειψαν να το μάθουν αυτό!

Τούτο είναι ένα άλλο ξεκάθαρο παράδειγμα ότι οι αρχαιολόγοι είναι έτοιμοι να αντιμετωπίσουν τα γεγονότα και να μεταβάλλουν απόψεις εδραιωμένες, όπως η περίπτωση αυτή που είχε πάρει ευρεία δημοσιότητα, Η συνεπής και διαρκής προσαρμογή των αρχαιολόγων στα νέα δεδομένα δύσκολα ταιριάζει με την κυνική αντίληψη του Νταίνικεν γι' αυτούς.

Μια σφαίρα από φωτιά το 1500 π.Χ.

Μερικές φορές τα στοιχεία που ο Νταίνικεν επικαλείται είναι τόσο αδύνατα για να στηρίξουν το όποιο του επιχείρημα, που ένας οξυδερκής αναγνώστης, αισθάνεται την ανάγκη να πει «Και λοιπόν, τι μ' αυτό;» Μια τέτοια περίπτωση αποτελεί ένα κείμενο της εποχής του Αιγυπτίου Φαραώ Τούθμωση του Γ', που αναφέρει για μια μπάλα φωτιάς με άσχημη μυρουδιά, που ο Φαραώ και οι άνθρωποι του την παρατήρησαν μέχρι που σηκώθηκε και παίρνοντας νότια κατεύθυνση, εξαφανίστηκε, (σελίς 80),

Αρκετά μέλη της εκκλησίας που είμαι μέλος, στη Μάλβερν (Malvern) της Βικτωρίας στην Αυστραλία, υπήρξαν μάρτυρες μιας μπάλας από φωτιά που πέρασε το ταβάνι, σφύριξε μέσα στην αίθουσα και εξαφανίστηκε από το παράθυρο. Ήταν μήπως υπόλειμμα κάποιου διαστημικού οχήματος; Ασφαλώς όχι! Αλλά όταν η φαντασία αφήνεται αχαλίνωτη μπορεί να δημιουργήσει μια φανταστική ιστορία. Το θέμα είναι ότι μια αναφορά από κάποιο Αιγύπτιο για μια σφαίρα από φωτιά στο παρελθόν δεν είναι δυνατόν να αποτελεί ικανοποιητική μαρτυρία για να αποδείξει μια επίσκεψη αστροναύτη.

Πρέπει να υπογραμμίσουμε, ότι δεν συζητούμε τις πιθανότητες ύπαρξης των ΑΤΙΑ [Αγνώστου ταυτότητας Ιπτάμενα Αντικείμενα (Αγγλ. UFO)]. Με αφορμή ένα άλλο μεταγενέστερο βιβλίο του «Συντρίφθηκαν τα Διαστημικά Οχήματα» (Crash go the Chariots), βιβλίο μας, με τον τίτλο «Τα ΑΤΙΑ και η αποστολή τους, κάτι αδύνατο»(UFO and their Mission Impossible) ξεκαθαρίζουμε ότι τέτοια φαινόμενα πρέπει να εξετασθούν σοβαρά. Εκθέτουμε εκεί δυο βασικές εναλλακτικές λύσεις ή την «εισβολή» όντων από άλλο πλανήτη που μεταχειρίζονται μέσα πλοήγησης μη υποκείμενα στο νόμο έλξης και της βαρύτητας και κινούνται με μαγνητική δύναμη, ή ότι πρέπει να δοθεί μια μεταφυσική εξήγηση, που εκ πρώτης όψεως μπορεί να φανεί «ασυνήθιστη» αλλά η οποία βασικά υποστηρίζεται από τον εκλιπόντα Δρα Κόντον (E.K. Condon) του οποίου η έκθεση εκδόθηκε το 1969. Πολλοί διάσημοι επιστήμονες τη διάβασαν και την αποδέχθηκαν αλλά μετά απέφυγαν το ζήτημα, γιατί δεν ήθελαν να εμπλακούν σε μια εξήγηση που τοποθετούσε το θέμα των ΑΤΙΑ σε ένα χώρο παρόμοιο με τις πνευματιστικές συνεδριάσεις και τα όντα του κόσμου των πνευμάτων, Παρά ταύτα το όλο θέμα των ΑΤΙΑ είναι τέτοιας φύσης που πρέπει να αντιμετωπισθεί σοβαρά. Γι' αυτό και εκδόθηκε το βιβλίο «Τα ΑΤΙΑ και η αποστολή τους κάτι αδύνατο».

Τα Αρχαία Υδροαγωγεία

Στη σελίδα 36 του βιβλίου «Οχήματα των θεών» ο Νταίνικεν μας λέει για τις σήραγγες νερού Τιαουνάκο (Tiahunaco) που κατασκευάστηκαν με «τόση ακρίβεια που οι σύγχρονοι τιμεντένιοι αγωγοί μας φαίνονται, συγκριτικά, σαν δουλειά ανειδίκευτου τεχνίτη». Τούτη η δήλωση υποτίθεται ότι θα μας εντυπωσιάσει πως δηλ, μόνο τεχνικοί με γνώσεις συνδεδεμένες με επισκέπτες από το διάστημα, θα μπορούσαν να τις κατασκευάσουν. Αλλά και τούτο το επιχείρημα δεν είναι καθόλου πειστικό. Όποιος βάδισε μέσα από τον καταπληκτικό αγωγό του Εζεϊά κάτω από τα τείχη της αρχαίας Ιερουσαλήμ (όπως το 'κανα εγώ), θα πρέπει να αναγνωρίσει ότι μερικοί απ' αυτούς τους ανθρώπους της Αρχαιότητας είχαν εξαιρετική τεχνική γνώση στο να κατασκευάζουν εκτεταμένους αγωγούς. Τα ερείπια του αγωγού που έγινε από τον Ηρώδη τον Μέγα από το όρος Κόρμηλο μέχρι την θάλασσα είναι ακόμη πιο εκπληκτικά. Αυτός ο αγωγός ήταν «διπλός», δύο αγωγοί ο ένας πάνω στον άλλο. Τα υπολείμματα φθίνονται στην Καισάρεια. Εν τούτοις ούτε ο Ηρώδης ούτε ο Εζεϊάς μπορούν ασφαλώς να υποστηρίξουν πως δέχθηκαν βοήθεια από αστροναύτες για τη κατασκευή τούτων των θαυμάτων της αρχαιότητας.

Μήπως ο κόσμος πλέει πάνω σ' ένα ελέφαντα;

Ένα σκίτσο σχεδιασμένο στη σελίδα 97 του βιβλίου «Οχήματα των θεών», δείχνει έναν άνθρωπο μέσα σε κάποιο είδος σιάφους μ' άλλους απ' έξω, πιθανώς ρε στάση λατρείας. Το κατασκευάσμα αυτό βαστάζεται από δυο άνδρες που με τη σειρά τους είναι ανεβασμένοι πάνω σ' ένα ζώο που μοιάζει σαν μακρουλή γάτα. Δεν μας λέει τίποτε για τα σχήματα του σκίτσου αυτού του σκίτσου που απλώς συμπεριλαμβάνεται σε πολλά άλλα σχέδια από το Ναυο. «Πιθανώς υπάρχει πρόθεση να σχηματιστεί ιδέα ότι κάποιος επισκέπτης από το διάστημα ήρθε μ' ένα τέτοιο σιάφος, γιατί φαίνεται να το περιτριγυρίζουν κάτι σαν ακτίνες ήλιου, και δυο από τις άλλες εικόνες στην ίδια σελίδα δείχνουν ανθρώπους με διαστημικά ρούχα».

Μια ιστορία των Ινδών της Ασίας λέει πως ο κόσμος στηρίζεται στην πλάτη ενός τεράστιου ελέφαντα (ή μιας χελώνας κλπ). Αν τέτοιες απεικονίσεις, όπως αυτή που είναι απέναντι από τη σελ. 97, θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν σαν σοβαρά επιχειρήματα, είναι λογικό να υποθέσει κανείς, ότι και η ιστορία του ελέφαντα πρέπει επίσης να ληφθεί στα σοβαρά

Η Διδασκαλία μιας Απλής Γλώσσας

Στη σελίδα 26 διαβάζουμε για ανθρώπους που χρησιμοποιούσαν «την απλή γλώσσα» τους, για να δώσουν σε σαφή διατύπωση την επίσκεψη των θεών.

Δεν υπάρχει τέτοια απλή γλώσσα. Οι γλωσσολόγοι της γενεάς μας έχουν καταλήξει, ότι όλες οι γνωστές γλώσσες είναι εξαιρετικά πολύπλοκες. Οι παλιότερες γενιές είχαν σκεφθεί πως οι πρωτόγονοι άνθρωποι θα είχαν απλές γλώσσες. Αλλά τούτο αποδείχθηκε ανακριβές. Η ανθρώπινη γλώσσα είναι εξαιρετικά πολύπλοκη, είτε κανείς πραγματεύεται ένα θέμα με «μορφωμένους» ανθρώπους, είτε μ' αυτούς που ξέρουν ελάχιστα από σύγχρονο πολιτισμό.

Η γραπτή επικοινωνία εξελίχθηκε, από απλούς σε πολύπλοκους τύπους αλλά δεν συμβαίνει το ίδιο και με τον προφορικό λόγο, ομιλία. Εν τούτοις σύμφωνα με τον Νταίνικεν, αυτοί οι «πρωτόγονοι» άνθρωποι, ήταν ικανοί να μεταδώσουν λεπτομέρειες της επίσκεψης από το διάστημα (σελ. 82). Καταλάβαιναν τη γλώσσα των θεών και πίστευαν στην υπόσχεσή τους ότι θα επιστρέψουν (σελίς 103). Υποτίθεται ότι ε γνώριζαν πως τα κύτταρα του σώματος μπορούν να εξακολουθήσουν να ζουν με μια συνεχή επιβράδυνση φθοράς, κατά ένα δισεκατομμύριο φορές, ύστερα από ειδική επεξεργασία (σελίς 105). Τούτο βέβαια δεν δείχνει ότι ένας τέτοιος λαός είχε μια απλή γλώσσα, αλλά μάλλον μια εξαιρετικά πολύπλοκη και μοναδικά πλούσια γλώσσα και ακόμα ότι θα είχαν γνώσεις που εμείς μόλις τώρα αρχίζουμε να αποχτάμε. Είναι φανερό, ότι δεν μπορεί να ήταν οι απλοί άνθρωποι, που ο Νταίνικεν υποθέτει. Μάλλον φαίνεται πως οι άνθρωποι αυτοί έχουν μεταφερθεί στον 210 αιώνα μετά Χριστό, από κάποια μηχανή που τρέχει μέσα στον χρόνο.

Η Αφροδίτη και ο Νταίνικεν

Είναι γνωστό πως πολλοί ενθουσιώδεις νόμισαν πως μπορεί να υπάρχει ζωή στον πλανήτη Αφροδίτη αλλά καθώς ο ίδιος ο Νταίνικεν παραδέχεται (σελίς 151) τούτη η θεωρία δεν στέκει πια εξ αιτίας των υψηλών θερμοκρασιών που επικρατούν στην επιφάνειά της.

Εν τούτοις το ειδικό ενδιαφέρον μας για τη θεωρία του Νταίνικεν είναι ότι συζητάει την άποψη του Δρος Εμμανουήλ Βελικόφσκι στο βιβλίο του «Κόσμοι σε Σύγκρουση». Θα περιοριστώ μόνο, ως προς το βιβλίο αυτό, σε ότι είναι σχετικό μ' αυτή την άποψη. Ο Νταίνικεν αναφέρει ότι η θεωρία του συγγραφέως αυτού αναφορικά με τον σχηματισμό της Αφροδίτης επιβεβαιώνεται από τις παρατηρήσεις του διαστημολόγου Mariner II και αφού ο Βελικόφσκι συνδέει τη δημιουργία της Αφροδίτης με την ενέργεια που προκάλεσε τη διάνοιξη της Ερυθράς θάλασσας, όταν οι Ισραηλίτες την διέβησαν στις μέρες του Μωσή, αυτό σημαίνει ότι η Αφροδίτη δεν μπορούσε να είχε έρθει στην ύπαρξη παρά λιγότερο από τρία και μισό χιλιάδες χρόνια πριν.

Το περίεργο με τον Νταίνικεν είναι ότι αλλού ο ίδιος κάνει την ακόλουθη δήλωση:

Στην ορεινή ασιατική περιοχή του Κοχιστάν μια εικόνα σε σπῆλαιο αποδίδει την ακριβή θέση των αστερισμών καθώς ήταν στην πραγματικότητα πριν από 10.000 χρόνια.. Η Αφροδίτη και η Γη ενώνονται με γραμμές (σελίς 43). Ποιοί από τα δυο είναι αλήθεια; Αν η Αφροδίτη σχηματίστηκε πριν από 3 ή 4 χιλιάδες χρόνια, φυσικά δεν υπήρχε πριν 10.000 χρόνια. Τούτο αποτελεί ακόμη μια αντίφαση.

«Ποτέ δεν θα εκτεθούν σε Μουσείο»

Αναφερόμενος στους πελώριους κολοσσούς του Ολμεκς στο Μεξικό ο Νταίνικεν αναφέρει πως «δεν θα εκτεθούν ποτέ σε μουσεία» (σελίς 117). Και προχωρώντας αναφέρει πως «καμιά γέφυρα στη χώρα δεν μπορεί να σηκώσει το βάρος τους».

Ο Γ. Χουίτταϊκερ (Gordon Whittaker) στο «Κάποια πίστη στα Διαστημικά Οχήματα» (σελίς 51) σημειώνει ότι μερικά απ' αυτά τα γιγαντιαία κεφάλια βρίσκονται σε μουσεία και ότι τελευταία μεταφέρθηκε ένα χιλιάδες μίλια στο Μητροπολιτικό Μουσείο Τεχνών στη Νέα Υόρκη για μια ειδική έκθεση. Ο Χουίτταϊκερ είναι αυθεντία στον πολιτισμό των Ατζέκων. Φτάνει ως το να κάνει κόπιο ένα σωρό παραμύθια για τα «Διαστημικά Οχήματα». Άλλο ένα ενδιαφέρον παράδειγμα είναι αυτό με τους κρανοφόρους διαστημάνθρωπους του Νταίνικεν, στη πρωτεύουσα των Τολτέκων. Στην πραγματικότητα πρόκειται για στρατιώτες Τολτέκους που φοράνε περικεφαλαίες και προστατευτικούς θώρακες. Οι «συσσιεύς επικοινωνίας» τους δεν είναι τίποτε άλλο παρά εκτοξευτήρες των ακοντίων τους.

Το ύφασμα από το Χελουάν της Αιγύπτου

Μια άλλη «απόδειξη» του Νταίνικεν για επισκέπτες από το διάστημα είναι, ότι στο Χελουάν υπάρχει ένα κομμάτι ύφασμα τόσο λεπτούφασμένο, που μονάχα σήμερα θα μπορούσε να'χε υφανθεί «σε ειδικό εργοστάσιο που να διαθέτει μεγάλη τεχνική και πείρα» (σελ. 43).

Αλλά εξίσου εντυπωσιακά υφαντά, είναι γνωστά και που ανήκουν σε παλιότερες εποχές, καθώς προκύπτει από τα εγχειρίδια και τα μουσεία. Όχι μονάχα καλοφτιαγμένα υφάσματα έχουν περιέλθει σε μας υφασμένα πολλές εκατονταετίες παλιότερα από αυτό το ειδικό ύφασμα, αλλά επίσης και παλιοί αργαλειοί που λες και διατηρήθηκαν για τους μεταγενέστερους. Ο συναισθηματισμός του Νταίνικεν είναι και πάλι αδικαιολόγητος.

Η ονομαζόμενη «Ελεφαντίνη Νήσος» στον Νείλο

Μια κυρία που διάβασε την πρώτη έκδοση το βιβλίου «Συντρίφθηκαν τα Διαστημικά Οχήματα» παρατήρησε «Είναι πειστικό, αλλά θα' θελα να μάθω γι' αυτό το νησί που μοιάζει με ελέφαντα». Δεν το νόμισα ειδικά σημαντικό, αλλά επειδή και άλλοι μπορεί να ρωτήσουν ή να εντυπωσιαστούν πρέπει εδώ να γίνει μιά παρατήρηση.

Ο Νταίνικεν αναφέρει ότι ακόμη και σε παλιότερα κείμενα, αυτό το νησί στη μέση του Νείλου, ονομαζόταν «Ελεφαντίνη» γιατί πάντα έμοιαζε με ελέφαντα, και ρωτάει: «Αλλά πώς οι αρχαίοι Αιγύπτιοι το ήξεραν αφού αυτό το σχῆμα μπορεί να αναγνωρισθεί μόνο από αεροπλάνο ή από μεγάλο ύψος;». (σελ. 85).

Η ελληνική λέξη «ελεφάντινος» δεν σημαίνει «ελέφανς» αλλά «κατασκευασμένος από ελεφαντοστόν». Είναι μετάφραση της αιγυπτιακής λέξης «Γεμπ» και το νησί αυτό, που τότε το ονόμασαν «ελεφαντίνη», ήταν γνωστό πριν από τους ελληνιστικούς χρόνους.

Δεύτερο, το νησί δεν μοιάζει στο σχῆμα με ελέφαντα όπως τον ξέρουμε σήμερα, καθώς αφήνεται να υπονοηθεί στα «Οχήματα». Ακόμη κι αν έμοιαζε, πράγμα που οι χάρτες δεν το επιβεβαιώνουν, αυτό θα στρεφόταν ακόμη περισσότερο εναντίον της αξίωσης του Νταίνικεν, γιατί μικρά σχετικά νησιά στα ποτάμια μπορούν να αλλάξουν σχῆμα μέσα σε μακριά χρονικά διαστήματα.

Η πάλη του Δαβίδ με τον εξαδάκτυλο Γίγαντα

Ο Νταίνικεν υποστηρίζει ότι είναι ανάγκη να «διερωτηθούμε για τις χρονολογίες της Παλαιάς Διαθήκης» (σελ. 59), εξ αιτίας του περιστατικού που αναφέρεται στο Β' Σαμουήλ (κεφ. Κα')

όπου ο Δαβίδ παλεύει μ' ένα γίγαντα που είχε έξι δάκτυλα στα χέρια και στα πόδια. Δεν υπάρχει λόγος να διερωτηθούμε για τις χρονολογίες εξ αιτίας αυτού του περιστατικού, γιατί δεν συνδέεται με τους γίγαντες της αρχαιότητας. Ο γιγαντισμός ήταν γνωστός τόσο στην Αρχαιότητα όσο και στους σύγχρονους χρόνους. Ούτε υπάρχει πρόβλημα πραγματικό στο να πιστέψει κανείς ότι αυτός ο γίγαντας είχε έξι δάκτυλα στα χέρια και έξι στα πόδια. Παραθέτουμε από το «Ερμηνευτικό Σχόλια στην Αγία Γραφή» του Ουίλιφ, σελ. 304: «Εξ δάκτυλα χειρός... εξ δάκτυλα ποδός». Τούτο δεν ήταν μια ασυνήθιστη διαπλαστική ανωμαλία, στα παλιά χρόνια ούτε είναι και τώρα. Ο Πλίνιος αναφέρει μια τέτοια ιδιομορφία στη «Φυσική Ιστορία» του. Σύμφωνα με το Λευιτικό (25: 18), ένας με ένα τέτοιο ελάττωμα αποκλειόταν από την υπηρεσία στον Ναό.

Πριν από χρόνια δίνοντας διάλεξη πάνω σ' αυτό το μέρος της Παλαιάς Διαθήκης στο Βιβλικό Ινστιτούτο της Μελβούρνης της Αυστραλίας, προσεχτικά ερεμήνησα αυτό το περιστατικό και βρήκα σαν ένα ενδιαφέρον στοιχείο ότι ένας βασιλιάς της Αγγλίας είχε τούτη την ανωμαλία. Θα πρέπει να φάνηκε λιγάκι σε μερικούς από τη τάξη, σαν να υποστήριζε την περίπτωση γιατί ξαφνικά παρατήρησα -ένα χέρι να σηκώνεται ήταν μιας ευγενικής νέας. Ήταν πτυχιούχος αδελφή νοσοκόμα. Σταμάτησα και ρώτησα, τι ήθελε:

- «Η αδελφή μου γεννήθηκε με έξι δάκτυλα και στα δυο πόδια», μου είπε. Και το θέμα γύρισε έτσι που κι άλλοι είχαν κάτι να πουν για να γίνει φανερό ότι το φαινόμενο αυτό υπάρχει και σήμερα. Επομένως δεν υπάρχει πρόβλημα στο να παραδεχτούμε αυτό το γεγονός της βιβλικής ιστορίας, παρά την πρόταση του Νταίνικεν ούτε είναι ανάγκη να «διερωτώμεθα για τις χρονολογίες της Παλαιάς Διαθήκης».

Ποιές Τιτανικές δυνάμεις τον αναποδογύρισαν»

Ο Νταίνικεν αναφέρεται σ' ένα πελώριο ογκόλιθο στο Σακσαϋουμάν (Sacsayhuman) του Περού, και ρωτάει «Ποια τιτάνια δύναμη τον αναποδογύρισε;»

Μια πιθανή απάντηση είναι ότι τον αναποδογύρισε ένας σεισμός, επειδή η περιοχή βρίσκεται στη μεγάλη σεισμογενή αλυσίδα της Νότιας Αμερικής. Δεν χρειάζεται «τιτάνια δύναμη» για να επέλθει μια καταστροφή από σεισμό σήμερα και ασφαλώς δεν χρειάζεται να ζητάμε τις «τιτάνιες δυνάμεις» του Νταίνικεν για να εξηγήσουμε τέτοια συμβάντα στο παρελθόν. Ακόμη κι αν δεν βρισκόταν σε σεισμογενή περιοχή, όπως βρίσκεται, δεν θα χρειαζόντουσαν οι διαστημικοί θεοί του Νταίνικεν να αναποδογυρίσουν τον τεράστιο ογκόλιθο. Ο Ερρίκος Σ. Τόμσον στο βιβλίο του «Η Ανοδος και η πτώση του πολιτισμού των Μάγια» έχει μια ενδιαφέρουσα παρατήρηση που έμμεσα εξηγεί την περίπτωση. Φαίνεται πως μετά την ανατροπή των κυβερνήσεων του Τιγάλ (Tikal) στη Γουατεμάλα οι κτίστες χρησιμοποιήθηκαν από τους επαναστάτες και επιχειρήσαν σε ένα μέτρο να κάμουν αναστήλωση και:

«Στο Τιγάλ σπασμένες στήλες επαναποθετήθηκαν, ακόμη κι ανάποδα» (σελ. 106),

Αυτό δεν συνέβη στο Περού αλλά στα βόρεια της Κεντρικής Αμερικής. Δείχνει όμως πως πολλές φορές μνημεία επαναποθετούντο με ανθρωπίνες και όχι με δυνάμεις αστροναυτικές.

Τυχαιίνα να είναι ο βαρύτερος βράχος στο Σακσαϋουμάν, και υπολογίστηκε ότι ζυγίζει 200 τόνους, και δείχνεται σαν ο βαρύτερος απ' όλους όσους χρησιμοποιήσαν οι Ίνκας. Είναι συνηθισμένο οι άνθρωποι να φωτογραφίζονται δίπλα σε διάφορα αντικείμενα, και ο βράχος αυτός έχει περίπου 3 1/2 μέτρα ύψος. Ο Νταίνικεν κάνει λόγο για το βράχο του Σακσαϋουμάν, και λέει ότι είναι 20.000 τόνων, αλλά δηλώνει ότι βρίσκεται σε μυστικό μέρος περί το 1 1/2 χιλιόμετρα μακριά από το πολύ γνωστό οχυρό των Ίνκας. Όταν είχα μια συνέντευξη με τον Λιθόμοτο Μπόντ (Donald Bond), που ήταν ιεραπόστολος στο Περού για πάνω από 15 χρόνια, ανέφερε πως κι αυτός προσωπικά στάθηκε δίπλα σ' αυτόν τον περίφημο βράχο του Σακσαϋουμάν, αλλά στα 15 χρόνια του, σαν ιεραπόστολος στο Περού, ποτέ δεν άκουσε γι' αυτό το μυστικό Σακσαϋουμάν στο οποίο αναφέρεται ο Νταίνικεν. Συνέχισε, λέγοντας πως δεν υπάρχει μυστήριο για τον βράχο που ζυγίζει 200 τόνους, γιατί οι Ίνκας είχαν άφθονο ανθρώπινο δυναμικό και είναι βέβαιο πως δεν χρειάστηκαν μηχανές από το διάστημα τον παλιό εκείνο καιρό για να κινήσουν τους βράχους που εξορύχθηκαν περίπου 5 χιλιόμετρα μακριά από το οχυρό του Σακσαϋουμάν. Πρέπει απλώς να κυλιόταν πάνω σε μεγάλους ξύλινους κυλίνδρους με μια σχετική εύκολη διαδικασία.

Ίσως θα πρέπει να αναφερθεί πως υπάρχουν πελώριοι βράχοι ενσωματωμένοι σε διάφορες αρχαίες κατασκευές όπως ο Ναός - Νεκροφυλάκειο του Φαραώ Μυκερίνου και ο ναός του Σολομώντα. Τούτοι οι εντυπωσιακοί ογκόλιθοι απέδειξαν ότι, όχι μόνο πελώριοι λίθοι σηκώνονταν και μεταφέρονταν, αλλά και τοποθετούντο στις προκαθορισμένες θέσεις τους... δίχως αστροναύτες!

Επιπρόσθετα, ο Νταίνικεν αναφέρει ότι οι Ίνκας δεν γνώριζαν την υφαντική, υπαινισσόμενος πως την διδάχθηκαν από αστροναύτες. Εν τούτοις, η αλήθεια είναι πως οι Ίνκας ήσαν φημισμένοι για την υφαντική τους και χρησιμοποιούσαν λεπτά βαμβάκερα υφάσματα που τα βάρφανε όμορφα με ειδικά μελάνια και βαφές. Στην πράξη οι διαφορετικοί πολιτισμοί στις διάφορες περιοχές ξεχωρίζονται από τη διαφορά των υφασμάτων και από τα ξεχωριστά κατά περιοχή υφαντά σχέδια. Ένας από τους τρόπους που είναι δυνατό να κατατάξει κανείς την ηλικία ενός υφάσματος σε σχέση με κάποιον άλλο, είναι από το είδος της υφανσης και τα σχέδια του. Οι ειδικοί λένε πως μερικά από τα παλιά υφαντά του λαού των Ίνκας ήταν ιδιαίτερα ωραία και μερικά ανήκουν στα καλύτερα που βρέθηκαν στον κόσμο.

Η Ινδική στήλη που δεν σκουριάζει

Το βιβλίο του Νταίνικεν παρουσιάζει τη φωτογραφία μιας παλαιάς στήλης στην Κεντρική Ινδία. Η επεξήγηση της εικόνας γράφει ότι το σίδερο αυτής της στήλης δεν σκουριάζει και ότι η στήλη είναι εκατοντάδων ετών.

Αυτή η στήλη βρίσκεται στο Δελχί και η ιστορία των «ειδιών» ιδιοτήτων της είναι από παλιά γνωστή. Από πολλούς θεωρείται σαν τυχερό φυλαχτά και μερικοί επιστήμονες υποθέτουν πως το συνεχές ακούμπισμα ιδρωμένων χεριών στα πλευρά της βοηθάει στο να μη σκουριάζει. Εν τούτοις (παρά τη θέση που παίρνει ο Νταίνικεν στη σελ. 44), δεν είναι ανοξείδωτη γιατί περιέχει φωσφόρο και παρουσιάζει σημεία κάποιας οξειδωσης, αν και είναι αλήθεια ότι διατηρείται σε αξιοσημείωτα καλή κατάσταση. Το φαινόμενο δεν υποδηλώνει εν τούτοις κάποια ειδική τεχνική που εισήγαγαν διαστημικοί θεοί, αλλά την ύπαρξη μιας άλλης τεχνικής γνωστής στους αρχαίους που δικαιολογημένα έχει δημιουργήσει απορίες στους σύγχρονους μελετητές. Μετά από την δημοσίευση της αρχικής έκδοσης του βιβλίου «Συντρίφθηκαν τα Διαστημικά Οχήματα» συγκέντρωσα πληροφορίες που μου εστάλησαν, ότι ένα είδος σιδήρου του οποίου η εξόριξη γίνεται στη Νέα Ιερσέη είναι της ίδιας ποιότητας με αυτό της ινδικής στήλης του Δελχί. Εν τούτοις οι άνθρωποι της Ν. Ιερσέης δεν έχουν ιδέα για αστροναύτες που κάποτε κατευθύνανε τις εξορυκτικές εργασίες εκεί! Και πρέπει σχετικά μ' αυτό το σημείο, να λεχθεί, ότι υπάρχουν πολλές τεχνικές μέθοδοι, που ακόμη δεν τις καλογνωρίζουμε. Έτσι, όταν ήμουν στο Αυστραλιανό Ινστιτούτο Αρχαιολογίας αποχτήσαμε στη συλλογή μας ένα πρωτότυπο μπρούτζινο κορμό του θεού Βάαλ. Του έλειπε το ένα πόδι και εμείς του προσθέσαμε ένα καινούργιο. Οι μεταλλουργοί μας είπαν πως το πρωτότυπο προς εκπληξή τους ήταν σκληρότερο από εκείνο που αυτοί έκαμαν.

Από τότε που κυκλοφόρησε η πρώτη έκδοση του «Συντρίφθηκαν τα Διαστημικά Οχήματα», υπήρξε και ένα πρόσθετο στοιχείο σ αυτή την ιστορία. Συνάντησα τον ένα από τους μεταλλουργούς που έκαμαν το πόδι του θεού και μου είπε ότι κρατούσε τη λύση σ' αυτό το ειδικό πρόβλημα: Τα ιαπωνικά ξίφη των Σαμουράι ήταν της ίδιας παράξενης σκληρότητας. Αυτό κατορθώνεται με το να σφυροκοπούν τη λεπίδα μέχρι να γίνει λεπτή σαν χαρτί... και μετά την ξανασφυροκοπούν για να γίνει πάλι όπως πριν. Καθώς επαναλαμβάνεται αυτή η διαδικασία επέρχονται μεταβολές στη μοριακή δομή του ατσάλιου, με αποτέλεσμα μια ασυνήθιστη σκληρότητα. Με βεβαίωσε πως αυτή είναι η απάντηση στο πρόβλημα της παράξενης σκληρότητας του αγαλματιδίου του Βάαλ. Πολλά παραδείγματα προοδευμένης τεχνολογίας μπορούν ν' αναφερθούν που ήταν γνωστά στους ανθρώπους παλαιών εποχών όπως τα υπέροχα χρυσά αγγεία από την Ουρ, που χρονολογούνται περίπου 2.500 χρόνια π.Χ. Επίσης τα διώροφα σπίτια της Ουρ ξάφνιασαν εκείνους που κάνανε τις ανασκαφές. Αλλά αυτό με κανένα τρόπο δεν υποδηλώνει κάποια επίσκεψη από το διάστημα, αλλά απλώς δείχνει ότι η τεχνική γνώση τότε ήταν πιο προχωρημένη απ' ότι εμείς στον 20ο αιώνα μπορούμε να φανταστούμε. Η περίφημη σιδερένια στήλη στην οποία αναφέρεται ο Νταίνικεν, ανήκει σ' αυτή την κατηγορία.

Οι Μάγια της Κεντρικής Αμερικής

Ένας άλλος ανθρώπινος πληθυσμός στον οποίο ο Νταίνικεν αναφέρεται είναι γνωστός σαν οι Μάγια της Κεντρικής Αμερικής. Υποθέτει ότι έκαναν υπολογισμούς με ηλεκτρονικό εγκέφαλο (σελ. 76). Τούτη η άποψη δεν γίνεται γενικά αποδεκτή από τους αρχαιολόγους. Άλλα ήδη δείξαμε πως αυτό δεν ενδιαφέρει ειδικά τον Νταίνικεν, ο οποίος θέλει να θεωρεί τον εαυτό του αυθεντία και να τον βάλει πάνω από γενικά αποδεκτές επιστημονικές γνώσεις.

Παρ' όλα αυτά, θα πρέπει να λεχθεί ότι οι αρχαιολόγοι δεν αναγνωρίζουν σε τούτους τους αρχαίους Κεντροαμερικανούς ένα καθορισμένο είδος γραφής, τουλάχιστον μέχρι περίπου την 5η εκατονταετία προ Χριστού. Αλλά ακόμη κι αν η γραφή τους ήταν γνωστή και πιο πριν, όταν ο πολιτισμός τους καθώς πιστεύεται άρχισε περίπου χίλια χρόνια ενωρίτερα και πάλι δεν φαίνεται εύλογο ότι τούτος ο πληθυσμός θα είχε γνώσεις αστρονομικών λεπτομερειών που θα μπορούσαν να χρονολογηθούν ακριβώς πριν από 27.000 χρόνια.

Αυτό το «θαύμα», ο Νεφρίτης λίθος από την Κίνα

Όσο διαβάει κανείς γι' αυτές τις απίθανες Λατινοαμερικανικές πόλεις, όλο και κάτι πιο καταπληκτικό βρίσκει, εξ αιτίας της φαινομενικά καινούργιας γνώσης που έχουμε χάρις στον Νταίνικεν. Έτσι, στις σελίδες 116-117 μαθαίνουμε για κάποιο άλλο γεγονός στον πολιτισμό των Μάγια. Το περίφημο, σε πέντε σειρές περιδέραιο από πράσινο νεφρίτη που βρίσκεται στην Ταφική πυραμίδα του Τιγάλ στη Γουατεμάλα και που αποτελεί ένα θαύμα, γιατί ο νεφρίτης «έρχεται από την Κίνα». Πράγματι θα αποτελούσε ένα θαύμα αυτό το περιδέραιο ακόμη και με τα επιχειρήματα του Νταίνικεν. Αν το βαβυλωνιακό «Επος του Γύλαμέφ»_ μπορεί να προέρχεται από τη Νότια Αμερική – καθώς υποθέτει (σελίς 69)- γιατί να μη μπορεί ο νεφρίτης να έχει εισαχθεί από την Κίνα; Αλλά που βρίσκεται το θαύμα;

Το γεγονός είναι πως ο νεφρίτης... είναι αφθονότατος στις κοίτες των ποταμών και στα βουνά της Λατινικής Αμερικής.

Παραθέτουμε δυο σύντομα αποσπάσματα από το βιβλίο του Θ. Γκάν «Οι πόλεις των Μάγια» (Thomas Gann, Maya Cities).

«Γύρω από τον σκελετό (ενός παιδιού) ήταν σιρόπια μια μεγάλη χούφτα κομμάτια από νεφρίτη, μερικά ακατέργαστα και αγνάλιστα, άλλα επεξεργασμένα μερικώς και άλλα καταφανώς κομμάτια από σπασμένα κοσμήματα». (σελ. 89 και 195).

«Μαζί με το κρανίο (ενός νέου) στον βορειότερο ναό, βρέθηκαν κι ένα μικρό περιδέραιο με πολύ λεπτές χάνδρες από νεφρίτη» (σελ. 198).

Ο Νταίνικεν γράφει ότι ο νεφρίτης χρησιμοποιούταν για ωτασπίδες (σελ. 242) και για το σφράγισμα των δοντιών (σελ. 243). Δεν έχει κανείς παρά να συμβουλευθεί όσα αναφέρονται για τον «νεφρίτη» στο βιβλίο του Τόμσον «Άνοδος και Πτώση του πολιτισμού των Μάγια», για να καταλάβει πως ήταν σχετικά άφθονος. Το παρακάτω απόσπασμα είναι από αυτή την πηγή:

Εξ ίσου πολύτιμος ήταν ο νεφρίτης. Ορυχεία αρχαίας εξόρυξης του ορυκτού αυτού βρέθηκαν στην Οροσειρά Ορυχείου(Sierra de las Minas) στα βόρεια - ανατολικά υψίπεδα και αναμφίβολα θα εντοπισθούν και άλλα. Ο νεφρίτης ήταν σύμβολο πλούτου αλλά είχε και θρησκευτικές προεκτάσεις.

Για παράδειγμα μια χάνδρα από νεφρίτη συχνά τοποθετείτο στο στόμα ενός νεκρού ανώτερης κοινωνικής τάξης. Νεφρίτης προσφερόταν σε θυσίες και χρησιμοποιείτο στις μαντείες». (σελ. 20-21).

«Ένας αρχηγός βρέθηκε με ένα εξαιρετικό προσώπιο που αποτελείται από διακόσια κομμάτια νεφρίτη τοποθετημένα γύρω στο πρόσωπο και μ' ένα δακτυλίδι από νεφρίτη. Σε κάθε δάκτυλο υπήρχαν επίσης δακτυλίδια σαν περιδέραια και βραχιόλια. Συνολικά τα κομμάτια του νεφρίτη σ' αυτό το μνήμα έφθαναν τα 978» (σελ. 79).

Βέβαια ο Ερρίκος Τόμπσον γράφει σαν αρχαιολόγος και έχουμε δει τη γνώμη του Νταίνικεν για τους αρχαιολόγους. Πόσα «αιεζικά θαύματα» πρέπει να υπήρχαν εκεί ανάμεσα σ' αυτούς τους αρχαίους Μάγια; Η μήπως κάποιο άλλο διαστημικό όχημα τσακίστηκε στα βουνά και τα ποτάμια της Λατινικής Αμερικής;

Χρονολογήσεις με Ραδιοάνθρακα

Ένα θέμα που σε συντομία θίγεται από τον Νταίνικεν είναι η χρονολόγηση με ραδιοάνθρακα. Τούτη η θεωρία δεν είναι σήμερα τόσο διαδεδομένη όπως παλιότερα. Η διακρίβωση χρονολογιών μ' αυτή και άλλες παρόμοιες μεθόδους ήδη προκαλεί δυσπιστία. Όταν για πρώτη φορά ανακοινώθηκε το 1949 από τον Δρα Λίμπυ (Ubbly), πίστεψαν πως αποτελούσε την οριστική λύση, αλλά αυτήν την πρώτη εμπιστοσύνη διαδέχτηκε μια επιφυλακτική στάση.

Η Μέθοδος με άνθρακα στη χρονολόγηση, μπορεί να αποδειχθεί σχετικά ακριβής για μια περίοδο ίση με τον χρόνο υποδιπλασιασμού του ραδιοάνθρακα, δηλ. πεντέμισυ χιλιάδες χρόνια, και τούτο γιατί υπάρχουν κείμενα που μπορούν να παραβληθούν ως προς τις ευρισκόμενες χρονολογίες γι' αυτό το διάστημα. Πέρα απ' αυτή τη χρονική περίοδο, η χρονολόγηση με ραδιοάνθρακα είναι συζητήσιμη γιατί απλούστατα δεν υπάρχουν συγκεκριμένα γεγονότα που να δίνουν χρονολογίες οι οποίες να μπορούν να ορισθούν με ακρίβεια.

Ανακύπτουν μεγάλα προβλήματα ακόμη και με χρονολογίες μέσα στον χρόνο υποδιπλασιασμού του ραδιοάνθρακα και τούτο όχι μόνο με μετρήσεις που έγιναν με αυτό το ισότοπο του άνθρακα αλλά και με άλλα συστήματα περιλαμβανομένων και των ραδιομετρικών μεθόδων. Ένα παράδειγμα είναι τα χιλιάδες χρόνια που αποδόθηκαν στους ηφαιστειακούς βράχους της Χαβάης ενώ είναι γνωστό πως είναι νεώτεροι των 200 χρόνων.

Εν τούτοις, μερικές απ' αυτές τις χρονολογήσεις διάνοιξαν καινούργιες περιοχές για σημαντικές έρευνες. Οι χρονολογήσεις με τη μέθοδο του Άνθρακα 14 μπορούν να χρησιμοποιηθούν για υποθέσεις πετρελαίου και ακόμη για κοιτάσματα άνθρακα;

Με τις συνήθεις μεθόδους προσδιορισμού πρέπει και το πετρέλαιο και ο άνθρακας να είναι τόσο παλιά που η μέθοδος χρονολόγησης του Άνθρακα - 14 (που σύμφωνα με τους ειδικούς πρέπει να ληφθεί μονάχα έως 60.000 για να είναι παραδεκτή), να είναι εκτός συζήτησης. Εν τούτοις έχουν γίνει μέχρι τώρα τόσες πολλές χρονολογήσεις με βάση τον ραδιοάνθρακα, ώστε αυτές οι παραδοσιακά μεγάλες χρονολογήσεις να αρχίζουν να υφίστανται επικρίσεις. Σήμερα υποστηρίζεται σοβαρά ότι η γη δεν είναι τόσο παλαιά όσο οι «παραδοσιακοί» γεωλόγοι είχαν πιστεύσει. Αλλά αυτό το θέμα το αντιπαρερχόμαστε. Αυτό που σημειώνουμε είναι ότι ο Νταίνικεν αποδέχεται την παραπάνω μέθοδο, μόνο όταν του ταιριάζει. Στη Σελίδα 110 π.χ. αναφέρεται στο «παντοδύναμο ισότοπο C -14», και παραδέχεται τη χρονολόγηση με τη μέθοδο του άνθρακα σαν ακριβή, γιατί την χρησιμοποιεί για να κάνει σύγκριση με μια χρονολογία αναφορικά με την Αίγυπτο. Στη πραγματικότητα η σύγκρισή του αυτή μπορεί εύκολα να αποδειχθεί λανθασμένη, γιατί οι αριθμοί που παραθέτει και λέει πως συμφωνούν «ακριετιά καλά» μ' αυτά που δίδονται από αρχαίους αιγυπτίους ιερείς, πρέπει να είναι πάνω από 3.000 χρόνια περισσότερο από τα 10.400 που αναφέρει. Τα μαθηματικά, του δηλ. μπορούν να αμφισβητηθούν. Αλλά αυτό που σημειώνουμε είναι ότι αποδέχεται τον Άνθρακα - 14 σαν μέθοδο χρονολόγησης εκεί που θέλει να «στερεώσει» την άποψή του.

Ας πάμε στη σελίδα 112 όπου πιο πολύ μπερδευόμαστε από τη αντιφατικές του δηλώσεις. Παραθέτουμε:

«Οι ήδη υπάρχουσες μέθοδοι χρονολόγησης συμπεριλαμβανομένης και της περιφημής μεθόδου του ισότοπου του άνθρακος C -14 που τους κάνει όλους να είναι ικανοποιημένοι άφησαν μεγάλα κενά για χρονολογίες παλαιότερες από 45.600 χρόνια».

« Όλοι ικανοποιημένοι»

Σημειώσαμε πως δεν υπάρχουν μέθοδοι για μια απόλυτα σωστή χρονολόγηση πέρα από περίπου πεντέμισυ χιλιάδες χρόνια. Εν τούτοις διαβάζουμε ότι ο Νταίνικεν λέει πως αυτή η μέθοδος χρονολόγησης ικανοποιεί όλους. Τι να πιστέψουμε λοιπόν; Στην ίδια σελίδα λέει «Ακόμη και ανεγνωρισμένο επιστήμονες μου είπαν ότι θεωρούν τη μέθοδο C - 14 μάλλον αναξιόπιστη...» και «Αυτά τα συμπεράσματα θα πρέπει να γίνουν αποδεκτά με επιφυλάξεις...»

Αναφέραμε ότι κι εμείς έχουμε επιφυλάξεις για τη μέθοδο χρονολόγησης με τον άνθρακα - όπως και τόσοι επιστήμονες και σ' αυτό συμφωνάμε με τον Νταίνικεν. Εν τούτοις, αποτελεί ικανοποιητική μέθοδο έρευνας όταν αποδέχεται τα συμπεράσματά της και την αξιοπιστία της μόνο όταν οι αριθμοί συμφωνούν με μια θεωρία σου, ενώ την απορρίπτεις σ' άλλα σημεία ή την δέχεσαι με περιορισμούς; Είναι λογικό να λες ότι ικανοποιεί όλους, και μετά αμέσως στην ίδια παράγραφο ν' αναφέρεις ότι «ανεγνωρισμένοι επιστήμονες» του είπαν ότι την θεωρούν αναξιόπιστη; Αυτό είναι μονάχα ένα σημείο από τα πολλά που ο Νταίνικεν επιλέγει για να προωθήσει τα επιχειρήματά του, και μια μέθοδος είναι αποδεκτή ή μη, σύμφωνα με το αν ταιριάζει στην προκαθορισμένη θεωρία του. Η επιστημονική έρευνα και οι μέθοδοι έρευνας της σύγχρονης επιστήμης απαιτούν τα δεδομένα να εξετάζονται αμερόληπτα. Μια μέθοδος δεν μπορεί να συνιστάται η να χρησιμοποιείται σ' ένα σημείο και κατόπιν ν' απορρίπτεται αν συμβαίνει να μη ταιριάζει με μια προκατασκευασμένη υπόθεση.

Το Διαστημικό Όχημα του Ιεζειήλ

Σύμφωνα με τον Νταίνικεν «η άμαξα» που ο Ιεζειήλ είδε ήταν ένα διαστημικό όχημα, και οι θεοί «τον πήραν μαζί τους στο όχημα» (σελ. 57). Ο Ιεζειήλ δεν μπορούσε να είχε έρθει σ' επαφή μ' ένα παντοδύναμο Θεό, σύμφωνα με την άποψη

του Νταίνικεν, γιατί «τούτο το είδος του μεταφορικού μέσου μου φαίνεται ασυμβίβαστο με την ιδέα ενός παντοδύναμου Θεού» (σελ. 57).

Αν πάρουμε τη βιβλική αφήγηση όπως είναι δεν θα βρούμε κανένα άλλο πρόβλημα. Στο πρώτο - πρώτο εδάφιο της προφητείας του ο Ιεζεκιήλ λέει ότι είδε «Οράματα του Θεού». Τα οράματα δεν είναι κατ' ανάγκην πραγματικά φαινόμενα, και στην πραγματικότητα οι περιγραφές που ακολουθούν δεν μπορεί όλες να εξηγηθούν κατά γράμμα σύμφωνα με τα φυσικά μας αισθητήρια. Ο Ιεζεκιήλ δείχνει ότι το «όχημα» κινείται προς όλες τις κατευθύνσεις σύγχρονα (κεφ- α' εδαφ- 17) και αντί τούτο να είναι ένα από τα «διαστημικά οχήματα» του Νταίνικεν, είναι στην πραγματικότητα ένας συμβολισμός, που θέλει να μας πει ότι βρίσκονταν σ' επαφή με τον Υπέροχον ο Οποίος δεν περιορίζεται από τον χώρο ή από τη βαρύτητα. Δεν περιορίστηκε σ' ένα «διαστημικό όχημα» ήταν υπεράνω αυτού (π.χ. κεφ. 10:25).

Η προφητεία του Ιεζεκιήλ περιέχει ένα πολύ συμβολικό δίδαγμα, Π.χ. η κοιλάδα με τα ξερά κοιλιά στο κεφάλαιο 37. Ακόμη και ο ίδιος ο Ιεζεκιήλ λέει, πως αυτός προσωπικά είναι ένα ζωντανό σύμβολο (Ιεζεκιήλ 12: 11) είναι ένα ζωντανό σημείο του γεγονότος ότι ο λαός θα πάει στην εξορία, μια προφητεία που εκπληρώθηκε κατά γράμμα.

Εν όψει λοιπόν των ξεκάθαρων δηλώσεων όσον αφορά τους συμβολισμούς και την παρουσίαση του οράματος αυτής της προφητείας, δεν υπάρχει λόγος να ασχοληθεί κανείς με τούτες τις απόψεις που δίνονται στο βιβλίο «Οχήματα» σχετικά με όσα είδε ο Ιεζεκιήλ. Η άμαξα του Ιεζεκιήλ σύμφωνα άλλωστε και με τον Νταίνικεν εξαφανίστηκε στην ομίχλη της υπόθεσης για όραμα.

Τα Χειρόγραφα της Νεκρής θάλασσας

Μια άλλη ανακρίβεια του Νταίνικεν προβάλλει στην αναφορά του στην «Μωυσέως Αποκάλυψη» (σελ. 60), που την τοποθετεί ανάμεσα στα «έως τώρα άγνωστα κείμενα», πριν από την ανακάλυψη των χειρογράφων της Νεκρής θάλασσας.

Εν τούτοις αυτό το ειδικό κείμενο ήταν πλατεία γνωστό από αρκετές εκατονταετίες. Είναι ένα τυπικό κείμενο Ιουδαίων συγγραφέων γραμμένο γύρω στην εποχή της Καινής Διαθήκης. Τέτοια «ψευδεπίγραφα» κείμενα παίρνουν το όνομα κάποιας διακεκριμένης προσωπικότητας για να κερδίσουν μεγαλύτερη εμπιστοσύνη. Οι μελετητές δεν θεωρούν την «Μωυσέως Αποκάλυψη» σαν σοβαρή ιστορία, ούτε την θεωρούν πως προέρχεται πράγματι από το χέρι του Μωυσή.

Στο ίδιο κείμενο ο Νταίνικεν συνδυάζει το κείμενο δυο παπύρων αν και μεταχειρίζεται το όνομα του ενός μόνο, αυτού που καλείται «ο Πάπυρος του Λάμεχ», που στην πραγματικότητα πρόκειται για έναν παραπαιστικό τίτλο που οι ειδικοί τον έχουν από καιρού απορρίψει χάριν της «Αποκρύφου Γενέσεως». Ο Νταίνικεν ενώνει μέρη τούτου του γραπτού και του ψευδεπίγραφου «βιβλίου του Ενώχ» και μιλάει για την «εκπληκτική... πληροφορία» (σελίς 61) που δόθηκε στους γονείς του Νώε για τον επερχόμενο κατακλυσμό. Εν τούτοις και τα δυο αυτά κείμενα είναι γνωστά σαν γραπτά περίπου της εποχής της Καινής Διαθήκης. Σημειώνουμε και πάλι πως πολλά απ' αυτά τα κείμενα αξιώνεται ότι προέρχονται από μεγάλους άνδρες του παρελθόντος και τούτο σε μια προσπάθεια να κερδίσουν περισσότερη εμπιστοσύνη. Βέβαια εδώ δεν έχουμε κάποια νέα «πληροφορία» που δόθηκε στον Νώε.

Από κανένα από τα χειρόγραφα της Νεκρής θάλασσας ο Νταίνικεν δεν μπόρεσε να παρουσιάσει μια πραγματικά νέα μαρτυρία. Συνεχίζει να συγχέει τα αποτελέσματα, ενώνοντας και διασταυρώνοντας γεγονότα καθώς προσπαθεί να υποβοηθήσει τις δικές του προκατασκευασμένες υποθέσεις. Μεγάλο μέρος από το υλικό στο οποίο αυτός αναφέρεται σε τούτο το σημείο είναι της ίδιας κατηγορίας και δεν συγκρίνεται με το Βιβλίο της Γένεσης, που περιλαμβάνει η Αγία Γραφή, ώστε να γίνει δεκτό σαν έγκυρο.

Ο Ενώχ σε μια Πύρινη Άμαξα

Μόλις πριν αναφερθήκαμε στο βιβλίο της Γένεσης με το οποίο αρχίζει η Αγία Γραφή. Ο Νταίνικεν αναφέρεται και σ' ένα άλλο περιστατικό που μνημονεύεται σ' αυτό το βιβλίο, τη «μετάθεση» του Ενώχ στον ουρανό. Η αφήγηση του Νταίνικεν επί λέξει «ο Ενώχ σύμφωνα με την παράδοση εξαφανίστηκε για πάντα μ' ένα πύρινο ουράνιο όχημα» (σελίς 61).

Αλλά αυτό προσθέτει πάρα πολλά και καινούργια στοιχεία στη Βιβλική αφήγηση που απλά λέει. «Και περιεπάτησε ο Ενώχ μετά του Θεού και δεν ευρίσκειτο πλέον διότι μετέθεσεν αυτόν ο Θεός» (Γεν. 5:24). Που είναι λοιπόν το πύρινο ουράνιο όχημα; Υπάρχει μια απόκρυφη μη βιβλική περιγραφή που ωραιοποιεί την ιστορία του Ενώχ. Η Αγία Γραφή μιλάει για τον Ηλία (όχι τον Ενώχ) που αρπάζεται στον ουρανό από κάποιον ανεμοστρόβιλο σαν άμαξα και άλλα πυρός που τον χώρισαν από τον σύντροφό του τον Ελισσαέ (Β' Βασ. 2:13). Ξεκάθαρα γίνεται και εδώ χρήσης συμβολικής γλώσσας.

Η Αγία Γραφή εντούτοις ούτε όχημα του Ενώχ αναφέρει ούτε και «αστραποβολητά» (δεν υπάρχουν!) που ο Νταίνικεν «φαίνεται πως θυμάται» ότι συχνά περιεκύκλωναν τη νιβωτό της Διαθήκης (σελ. 58-59) ούτε αστραπές ούτε όχημα αναφέρονται στη διήγηση για τον Ενώχ. Τούτο είναι μια ανησυχητική και λυπηρή άποψη για τα «Οχήματα των θεών». Ο συγγραφέας τους «φαίνεται πως θυμάται» και συχνά υιοθετεί φανταστικές θεωρίες σαν να ήταν πραγματικότητες. Κάνοντάς το αυτό, τα «Οχήματα» αντικρούουν τη Βίβλο που είναι το πολύτιμο απόκτημα και ο οδηγός ζωής για χιλιάδες χιλιάδων κόσμου μέσα σ' όλους τους πληθυσμούς του κόσμου.

[\[επιστροφή\]](#)

Κεφάλαιο 7

Αυτά τα καταπληκτικά μυαλά των Μάγια!

Ο Νταίνικεν παρουσιάζεται υπερβολικά εύπιστος όσον αφορά τα επιτεύγματα των Μάγια της Κεντρικής Αμερικής. Τα επιτεύγματά τους είναι πράγματι αξιοσημείωτα, αλλά όμως αυτός φανερά μπερδεύει τη λαϊκή παράδοση με την ιστορία.

Το Πόπολ - Βουχ των Μάγια

Αφού μας είπε για τους μύθους των Εσκιμώων, οι οποίοι υποστηρίζουν ότι θεοί με μπρούτζινα φτερά έφεραν τις πρώτες τους φυλές, κι αφού μας μίλησε για τους θρόλους των Ερυθροδέρμων, που αναφέρουν κάποιο «αστραποπούλ» [Μυθικό πουλί που κατά τις θρησκευτικές παραδόσεις των Αμερινδών προοικαλούσε την αστραπή και τις βροντές], που εισήγαγε τη φωτιά και τους καρπούς, ο Νταίνικεν συνεχίζει: «Τελευταία ο μύθος των Μάγια, το Πόπολ - Βούχ, μας λέγει ότι «οι θεοί» μπορούσαν ν' αναγνωρίσουν κάθε τι στο σύμπαν: τα τέσσερα σημεία της πυξίδας, κι ακόμη το στρογγυλό σχήμα της γης» (σελ. 75).

Ασφαλώς η υπάρχουσα έκδοση του Πόπολ - Βουχ περιέχει αρκετή λαϊκή παράδοση όπως αυτή για τον Ζιπάκνα, ο οποίος σκότωσε 400 αγόρια που μετράθηκαν σε Μότς, μια ομάδα αστεριών (σελ. 101). Λέγεται για τον Ζιπάκνα, ότι «κατά τη διάρκεια της μέρας έφαγνε για τροφή και το βράδυ μετέφερε τα βουνά στη ράχη του». (σελ. 102).

Του ταιριάζει του Νταίνικεν να δέχεται σαν αυθεντικό κείμενο το «Πόπολ - Βουχ» που παραδοσιακά γίνεται αποδεκτό από τους Μάγια της Κεντρικής Αμερικής σαν ιερό βιβλίο. Πιστεύεται ότι το «βιβλίο» γίνθηκε γνωστό μετά την κατάκτηση του Μεξικού από τον Ισπανό Κορτέζ (Cortez) και κατά συνέπεια δημοσιεύτηκε κατά τον Ισπανικό τρόπο. Το μοναδικό του αντίγραφο σήμερα είναι στα Λατινικά. Υπάρχει αντίληψη πως ίσως, το πρωτότυπο ήταν με εικονιστική γραφή που μοιάζει μ' αυτήν που απαντάται στα Μεξικανικά γραπτά, αν υπήρχε κάποιο κοινό πρωτότυπο βέβαια. Μερικοί ιστορικοί υποθετούν αυτή την άποψη (βλέπε «Ερά βιβλία ανά το Κόσμο» του Μπουκέ (Α. C. Bouquet) σελ. 82). Το πρωτότυπο μπορεί να καταστράφηκε κατά την περίοδο της Κατάκτησης αλλά θέλουμε να σημειώσουμε ότι δεν είναι σωστή μέθοδος να ελαμβάνεται ένα τέτοιο έργο σαν να είναι οριστικά αποδεκτό σαν πηγή πληροφοριών. Τούτο το άγραφο υλικό παρουσιάζεται σε ότι αφορά τους προϊστορικούς χρόνους, σαν να ήταν απόλυτα και γενικά αποδεκτό κείμενο.

Η Γη πάνω σ' ένα Κροκόδειλο

Σ' αυτό το σημείο ας εξετάσουμε τη θρησκεία των Μάγια. Δέχεται ο Νταίνικεν τη πεποίθηση των Μάγια -ότι η γη στέκει πάνω στη πλάτη ενός κροκόδειλου; (Παλιός και Νέος Πολιτισμός σελ. 597). Ο Νταίνικεν επιμένει - καθώς είδαμε πιο πάνω ότι αυτοί οι άνθρωποι ήξεραν πως η γη είναι στρογγυλή. Αλλά πως τότε ταιριάζει ο κροκόδειλος μ' αυτό; . Ίσως αρκετοί ότι αυτούς να μπορούσαν να βρουν τα τέσσερα σημεία του ορίζοντος. Ε! λοιπόν;

Στην πραγματικότητα η γνώση του ότι η γη είναι στρογγυλή

δεν περιοριζόταν στους Μάγια. Στη 2η εκατονταετία προ Χριστού ο Πτολεμαίος εικόνισε τη Γη σαν καμπυλωτή επιφάνεια. (Παλαιοί και Νέοι Πολιτισμοί σελ. 608). Στα ευαγγέλια βρίσκουμε ο Ιησούς να αναφέρεται στην επιστροφή Του στη γη κατά τέτοιο τρόπο που δείχνει πως η γη είναι στρογγυλή. Π.χ. δυο γυναίκες θα αλέθουν άλλοι θα δουλεύουν στα χωράφια, ενώ άλλοι θα κοιμούνται. Τούτες οι ενέργειες αναφέρονται σε ποικίλες ώρες της μέρας και της νύχτας κι επομένως απαιτούν μια γη στρογγυλή γιατί όλα συμβαίνουν σύγχρονα κατά τη διάρκεια κάποιου γεγονότος, του ερχομού Του.

Ενα άλλο υποτιθέμενο πειστικό γεγονός που αναφέρεται από τον Νταίνικεν είναι ότι «οι θρησκευτικοί μύθοι των προ των Ινκας λένε ότι τα άστρα εκατοικούντο και ότι οι «θεοί» κατέβηκαν από το αστρικό άθροισμα των Πλειάδων» (σελ. 76). Αποδεχόμαστε όμως και την πίστη τους ότι το καλαμπόκι ήταν η τροφή τούτων των θεών που επισκέφθηκαν την Κεντρική Αμερική; (Παλιό και Νέοι Πολιτισμοί σελ. 593).

Πρόσθετα σημεία που δεν στερούνται σημασίας δείχνουν, ότι υπάρχει σωρεία φανερά μυθολογικού υλικού στα γραπτά τούτων των ανθρώπων. Ο Νταίνικεν δέχεται εντούτοις κατά γράμμα μόνο ό,τι ταιριάζει στις βασικές του υποθέσεις.

Περιορισμένη γνώση για τους Μάγια

Παρά τις αξιοσημείωτες μελέτες που έγιναν για τους Μάγια με τους «απίστευτους υπολογισμούς» τους, και τις επιγραφές που «προφανώς πλησιάζουν τα 400 εκατομμύρια χρόνια» (σελ. 75) γεγονός παραμένει ότι:

Προφανώς ξέρουμε λιγότερα γι' αυτούς τους Νότιους και Κεντρικούς Αμερικανικούς λαούς απ' ότι για οποιονδήποτε μεγάλο πολιτισμό του Παλαιού Κόσμου. Το μεγαλύτερο μέρος της γνώσης μας προέρχεται από την αρχαιολογική έρευνα, από προφορικές παραδόσεις, περιγραφές των πρώτων Ισπανών στρατιωτών και ιερέων και τις εξαιρετικά λίγες εντόπιες μαρτυρίες όπως τρία βιβλία των Μάγια σε εικόνες, και ιδιαίτερα τα μερικώς αποκρυπτογραφηθέντα ιερογλυφικά (Παλαιοί και Νέοι Πολιτισμοί σελ. 595).

Αυτή η έγκυρη παραδοχή προέρχεται από ένα αξιόλογο βιβλίο γραμμένο από εξέχοντες Αμερικανούς επιστήμονες που συνδέονταν με Πανεπιστήμια όπως της Νότια Καλιφόρνιας και του Στάνφορντ. Οι εκδότες επίσης είναι σοβαροί και η χρονολογία εκδόσεως είναι το 1969 τον ίδιο χρόνο που το βιβλίο του Νταίνικεν κυκλοφόρησε. Εν τούτοις το γεγονός ότι η πλειονότητα των ειδικών και εγκύρων επιστημόνων αποδέχεται κάτι, δεν σημαίνει αναγκαία ότι ο Νταίνικεν έχει λάθος.

Είναι λογικό λοιπόν τα του ζητήσουμε να τεμηριώσει τα επιχειρήματά του παρέχοντας θετικά στοιχεία ως προς το που βασίζονται οι νέες πληροφορίες, να δικαιολογήσει χρονολογίες και να δώσει αποδείξεις στα σημεία που διαφέρουν από εκείνα που έχουν γίνει γενικά αποδεκτά. Δυστυχώς ο Νταίνικεν δεν συμμορφώνεται με τέτοιες αρχές αλλά κάνει πολλές «νέες» δηλώσεις που ο ίδιος καθόλου δεν μπορεί να τεμηριώσει.

Για να δείξουμε πόσο βασικά διαφωνεί με τις αποδεκτές απόψεις, δίνουμε μια ακόμη σύντομη παράγραφο από το «Παλιό και Νέοι Πολιτισμοί».

«Οι Μάγια ανέπτυξαν ένα αξιοσημείωτο σωστό ημερολόγιο, και ένα περισπούδαστο σύστημα γραφής βασισμένο σε ιερογλυφικά αλλά εκτός των χρονολογιών τίποτε άλλο δεν κατέστη δυνατό να αποκρυπτογραφηθεί...

Γύρω στο 900 μ.Χ. οι Μάγια της βόρειας Γουατεμάλας φαίνεται πως εγκατέλειψαν τους μεγαλοπρεπείς ναούς τους ή τις πόλεις τους - για «άγνωστους ακόμη λόγους» (σελ 596). Ο συγγραφέας προχωρώντας υποθέτει κάποια στρατιωτική εισβολή που πιθανώς θα έγινε από τους γύρω λαούς. Μια άλλη υπόθεση επίσης αναφέρεται εν παρόδω όταν γράφει πως «καταστρεπτικές ανομβρίες φαίνεται να σημάδευσαν την ιστορία των Μάγια».

Τούτοι οι συγγραφείς βέβαια δεν υποστηρίζουν επισκέψεις από το διάστημα που σαν αποτέλεσμα είχαν τις ερημωμένες πόλεις. Τέτοιου είδους εξήγηση αφέθηκε στον Ερρίκο φον Νταίνικεν και τη μέθοδό του, πως εμείς «ξέρουμε καλύτερα από τους επιστήμονες».

Ομοιότητες με άλλες θρησκείες

Λέξει να υπογραμμίσουμε ότι η θρησκεία των Μάγια είχε ενδιαφέρουσες ομοιότητες με τις θρησκείες των Βαβυλωνίων, Ασυρίων και Αιγυπτίων, καθώς και ο Νταίνικεν υποστηρίζει

(σελ. 76). Οι Μάγια είχαν μια παράδοση για κάποιο παγκόσμιο κατακλυσμό που κατέστρεψε την ανθρωπότητα είχαν θεούς του ουρανού, της γης και των υποχθονίων, επίσης ανθρωποθυσίες γινόντουσαν σ' αυτούς. Είχαν μια εκπληκτική γνώση αστρονομίας και ακόμη χρησιμοποιούσαν αστεροσκοπεία.

Ετσι παρουσιάζουν μεγάλες σ' αυτό το θέμα ομοιότητες με άλλους αρχαίους λαούς, αλλά τούτο δεν είναι πραγματικά εκπληκτικό. Δια μέσου των αιώνων οι άνθρωποι γοητεύθηκαν από τις κινήσεις των ουρανίων σωμάτων, και υπάρχουν πολλές γνωστές περιπτώσεις που έκαμαν προσεκτικούς υπολογισμούς βασισμένους σε παρατηρήσεις που διήρκεσαν πολύ.

Αποτελεί επίσης πρόκληση στη σκέψη να παρατηρήσει κανείς ότι αυτές οι πολλές παραδόσεις έχουν κάτι το παρόμοιο με αυτές των πρώτων κεφαλαίων της Βίβλου, μέχρι της συγχύσεως της γλώσσας των ανθρώπων στη Βαβέλ. Υπάρχουν αρχαία γραπτά γι' αυτό το παλιό περιστατικό και σήμερα δεν θεωρούνται απίστευτα. Αν οι άνθρωποι τότε σοροπίστηκαν καθώς διακηρύσσει η Βίβλος, είναι λογικό ότι πήραν μαζί τους τούτες τις πανάρχαιες ιστορίες - της δημιουργίας, του κατακλυσμού, της μακροζωίας και της σύγχυσης των γλωσσών, και περί αυτού πρόκειται.

Εν τούτοις είναι επίσης αλήθεια ότι αν και υπάρχουν ομοιότητες με τη Βιβλική αφήγηση υπάρχουν και μεγάλες διαφορές. Και τούτο, γιατί πολλές παραδόσεις παραμορφώθηκαν καθώς μεταφέρθηκαν προφορικά στους λαούς ενώ η Βιβλική αφήγηση είναι αξιοσημείωτα απαλλαγμένη παραφθοράς.

Υπολογισμός με ηλεκτρονικό εγκέφαλο;

Μια άλλη αστήρικτη πρόταση που κάνει ο Νταίνικεν για τους Μάγια, είναι ότι πιθανώς να έκαμαν υπολογισμούς μέσω ηλεκτρονικού εγκεφάλου (σελ. 76). Κάτι τέτοιο δεν γίνεται αποδεκτό από τους αρχαιολόγους, αλλά αυτό δεν ενδιαφέρει και τόσο τον Νταίνικεν. Ας υποθέσουμε ότι οι Αρχαιολόγοι δεν βεβαιώνουν πως τούτοι οι παλαιοί Κεντροαμερικανοί είχαν γραφή, παρά μετά τη 5η εκατονταετία μ.Χ. Ακόμη κι αν η γραφή ήταν γνωστή όταν υποτίθεται ότι άρχισε ο πολιτισμός τους περίπου χίλια χρόνια νωρίτερα, δεν μπορεί ούτε σκέψη να γίνει ότι αυτοί οι άνθρωποι είχαν αφάνταστες ικανότητες υπολογισμών και γνώση τέτοια που απαιτούν οι αστρονομικές λεπτομέρειες και που πρέπει να τοποθετηθούν χρονολογικά 27.000 χρόνια πριν - καθώς ο Νταίνικεν με ικανοποίηση ισχυρίζεται γι' αυτούς.

Πυραμίδες σαν νεκροταφεία.

Οπωσδήποτε ο Νταίνικεν μας δημιουργεί σύγχυση σ' αυτή την περίπτωση. Αλλού απορρίπτει γελοιοποιώντας την δυνατότητα μια πυραμίδα «να μην είναι τίποτε άλλο παρά ο τάφος ενός ιδιόρρυθμου βασιλιά και δικαιολογείται όποιος μπορεί να το πιστέψει».(σελ. 1 02-3). Αλλά πληροφορούμαστε για άλλες τεράστιες πυραμίδες ότι είναι οπωσδήποτε είναι τάφοι ανθρώπων. Τότε; Η μήπως είναι τόπος συγκεντρώσεως των θεών;(σελ. 120).

Το φτερωτό φίδι

Ο Νταίνικεν σωστά συνδέει το φτερωτό φίδι με τους Μάγια. Καθένας μπορεί να δει μια κάποια σύνδεση με το φίδι που λατρευόταν στην Αίγυπτο και στη Χαναάν, και τους φιδιοκέφαλους δράκοντες που πολλαπλά εμφανίζονται στην πύλη της Αστάρτης στην οδό που ακολουθούσαν σε λιτανείες στην Αρχαία Βαβυλώνα.

Υπάρχουν ενδιαφέρουσες θεωρίες για τους Μάγια και τους Λζτέκους, ότι έφεραν πρωτόγονες θρησκευτικές αντιλήψεις μαζί τους από τη Νοτιοανατολική Ασία, αλλά κανείς δεν ξέρει την πραγματικότητα. Οι ομοιότητες αυτές μπορούν να εξηγηθούν από την σ' όλο τον κόσμο και πάντοτε όμοια φύση του ανθρώπου, καθώς και από την προσπάθεια ψεύτικων θεών που θέλουν να δώσουν μια κάποια γνώση πνευματικών πραγματικότητων, όσο η πραγματική αλήθεια παρέμεινε κρυμμένη.

Εν τούτοις επισκέψεις θεών με διαστημικά οχήματα είναι κάτι διαφορετικό, είναι κάτι που απαιτεί μια γρήγη φαντασία είναι η τρέλα της ευπιστίας. Είναι σαν να πιστεύαμε για τον Αφρικανικό θρύλο για μια γυναίκα που κοπάνιζε γλυκοπατάτες, όταν ξαφνικά σήκωσε το κοντάρι της τόσο ψηλά που κτύπησε το θεό του ουρανού «Νιάσε» στο πρόσωπο. Θα το πίστευε κανείς αυτό; Στη πραγματικότητα πρόκειται για ένα πρωτόγονο αφρικανικό θρύλο και υπάρχουν πολλοί τέτοιοι...

«Ντραουνίκου» στα Νησιά Φίτζι

Θυμάμαι καλά μια νύκτα στα Νησιά Φίτζι που καθόμουν μαγεμένος κι άκουγα τους θρύλους και τις παραδόσεις τους. Άκουσα για το «ντραουνίκου» (ένας ιερέας θάβει ένα κομμάτι τριχάς ανθρώπου και αμέσως αυτός ο άνθρωπος πεθαίνει), και που μοιάζει με το «τρώπημα στο κόκαλο» των αυστραλών ιθαγενών. Είναι μια ενδιαφέρουσα ιστορία κάποιου που ξέχασε να ρίξει ένα ποτήρι «κάβα» (τοπικό ποτό) στο πλάι της βάριας του σαν προσφορά στον θεό των καρχαριών. Αργότερα γεννήθηκε το παιδί του και είχε την όψη καρχαρία.

. Ενδιαφέροντες... ελκυστικοί... κάποτε τρομακτικοί - αλλά είναι δυνατό ποτέ τούτοι οι θρύλοι να εκλαμβάνονται σαν γεγονότα; Το «ντραουνίκου» έχει μια κάποια πιθανότητα βέβαια, γιατί υπάρχουν ψυχολογικές επιδράσεις, άλλοι όμως θρύλοι δεν γίνονται δεκτοί από λογικούς ανθρώπους. Πάντως το παιδί - καρχαρία ποτέ δεν το είδαν. Οι παραδόσεις

τούτων των ανθρώπων δεν γράφτηκαν παρά όταν αυτοί «μορφώθηκαν» δηλ. πολύ χρόνο μετά από τα υποτιθέμενα περιστατικά έτσι που να μη μπορούν να επαληθευτούν...

Η εξαφάνιση του Πολιτισμού των Μάγια

Ας γυρίσουμε στο μυστήριο του πολιτισμού των Μάγια που εξαφανίστηκε - σύμφωνα με τον συγγραφέα των «Οχήματων» γύρω στα 600 μ.Χ. (σελ. 121). Βρέθηκα να παζαρεύω έργα τέχνης του πολιτισμού των Μάγια κατά ένα πρόσφατο ταξίδι μου στη Λατινική Αμερική και αυτή τη φορά έκανα μια περαιτέρω έρευνα. Οι ιστορικοί τοποθετούν χρονολογικά το πέρασμα αυτού του πολιτισμού 200 χρόνια αργότερα απ' τη χρονολογία που δίνει ο Ντάνιεν. Γίνεται μια εικασία στα «Οχήματα» ότι, επειδή ο πολιτισμός των Μάγια εξαφανίστηκε δίχως ίχνη, οι άνθρωποι θα πρέπει να μετανάστευσαν μακριά προς το βορρά. Εκεί δημιούργησαν ένα άλλο βασίλειο με ναούς και πυραμίδες που έγιναν σύμφωνα με τις ακριβείς οδηγίες των θεών - των θεών που απογοήτευσαν τον λαό εκεί χωρίς να γυρίσει στο παλιό του κέντρο καθώς περίμενε!

Ο Ντάνιεν να πως υποστηρίζει την εξαφάνιση αυτού του πολιτισμού:

«Θα ήθελα να προσθέσω μια καινούργια νότα στη συγχροδια απόψεων, μια θεωρία που δεν έχει αποδειχθεί περισσότερο από τις άλλες απόψεις. Αλλά άσχετα από τις πιθανότητες αλήθειας που έχουν οι άλλες απόψεις, τολμώ να διατυπώσω τη συμβολή άφοβα και με πειστικότητα». (σελ. 122).

Δεν θα είχαμε αντίρρηση να κάμει τούτη την ανεπιβεβαίωτη υπόθεση «άφοβα και πειστικότητα» αν δεν επρόκειτο να παρουσιάσει τις θεωρίες του σαν να ήταν γεγονότα. Έτσι παρουσιάζει ένα πέτρινο ανάγλυφο, που βρέθηκε στην περιοχή, σαν θεό και υποστηρίζει:

«Ο από το διάστημα ταξιδιώτης μας ξεκάθαρα απεικονίζεται σαν τέτοιος... Η μπροστινή θέση του αστροναύτη χωρίζεται με αντιστηρίγματα από το πίσω μέρος του οχήματος...» (σελ. 124).

Αναφέρει μια υπόθεση και μετά την δέχεται σαν γεγονός. Σύμφωνα με τις φιλοσοφικές αρχές, ο Ντάνιεν υποπίπτει σε πολλές ανακολουθίες. Κάνει άλματα με τα επιχειρήματά του που δεν δικαιώνονται από την μαρτυρία που παρουσιάζει. Πηδάει σε συμπεράσματα που απαιτούν αποδοχή παλαιότερων υποθέσεων του ενίοτε λίγο «ευαπόδεικτων» ως προς τη σχέση που πρέπει να υπάρχει μεταξύ επιχειρήματος και συμπεράσματος.

Ο Ερρίκος Φον Ντάνιεν παραδέχεται πως έχουν διατυπωθεί υποθέσεις για την εξήγηση του φαινομένου της ξαφνικής εγκατάλειψης του αρχαίου πολιτιστικού κέντρου, αλλά καμιά απ' αυτές δεν είναι πειστική. Εντούτοις αυτό μπορεί να λεχθεί, εξ ίσου και για άλλες πόλεις. Εμπορικοί δρόμοι μεταβάλλονται, σεισμοί σκοτώνουν χιλιάδες ανθρώπους ενώ χιλιάδες άλλοι φεύγουν από φόβο. Επίσης οι πόλεμοι γίνονται αφορμή για μετακινήσεις ομαδικές δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων (όπως συνέβηκε στην ιστορία του Ισραήλ και του Ιούδα), κι ακόμη κλιματολογικές μεταβολές μπορεί να υποδειχθούν σαν αιτίες μαζικών μετακινήσεων πληθυσμών. Δεν έχουμε πάντα την σωστή απάντηση, όπως με τη μυθική Ατλαντίδα. Σήμερα η Ατλαντίδα φαίνεται να είναι κάτι περισσότερο από θρύλος, και υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να βρίσκεται θαμμένη κάτω από τη θάλασσα. Ακόμη το μυστήριο του πολιτισμού της Μπαμπ-εντ Ντρα στους πρόποδες του λόφου του Μωάβ. Προφανώς κανείς δεν επισκέφθηκε αυτή την περιοχή για 600 χρόνια. Μπορούμε να πούμε ότι είναι πιθανόν ότι τούτο συνέβη γιατί οι κάτοικοι των Σοδόμων και της Γομόρας και των άλλων πόλεων της κοιλάδας εξαφανίστηκαν. Γενικό η μαρτυρία των ερειπίων μπορεί να συμφωνήσει με τη χρονολογία του περιστατικού που αναφέρει η Βίβλος.

Εδώ λοιπόν υπάρχουν δυο ενδεχόμενα που αφορούν τον χώρο όπου πρώτα υπήρχαν κάτοικοι. Κανένα δεν λύθηκε με τη θεωρία των θεών από το διάστημα, και ούτε ο Ντάνιεν πρόσφερε μια πειστική θεωρία για τον πολιτισμό των Μάγια που εξαφανίστηκε εξ αιτίας ενέργειας θεών του διαστήματος. Δεν γίνεται οι αστροναύτες άλλοτε να είναι η αιτία και άλλοτε όχι. Αυτή η προσφιλή εναλλακτική λύση - ακόμη και αν αποτελεί μια ενδιαφέρουσα εκδοχή - δεν στέκει...

Χάθηκε εντελώς ο Πολιτισμός;

Ο Ερρίκος Φον Ντάνιεν μεγαλοποιεί την υποτιθέμενη ξαφνική εξαφάνιση του πολιτισμού των Μάγια: τόσο ολοκληρωτικό ήταν αυτό «το εντελώς άπιστευτο γεγονός», ώστε «κανείς κάτοικος δεν ξαναγύρισε ποτέ εκεί» (σελ. 121). Εν τούτοις αυτό έρχεται σε μερική αντίθεση με τα γεγονότα. Εν πρώτοις είναι συζητήσιμο αν ο πολιτισμός εξαφανίστηκε εντελώς. Ο Τόμπσον (Eric S. Thompson) αναγνωρισμένος σαν αυθεντία στον τομέα αυτό, υποστηρίζει ότι συνέβη μια σειρά από «επαναστάσεις χωρικών» όπου οι κυβερνήτες θανατώθηκαν, αλλά ότι οι άνθρωποι επέστρεψαν από καιρού σε καιρό για θρησκευτικούς λόγους, ακόμη κι όταν τα κτίσματα είχαν γκρεμιστεί. Και παρουσιάζει πεισιτιότερες μαρτυρίες όπως την παρουσία συνόλων, σκευών καθημερινής χρήσης, όπως αγγεία και αδράχτια, και όλα αυτά ξεκάθαρα πάνω από τα ερείπια των πεσμένων αιθουσών (σελ. 106-107).

Ο Τόμπσον υποστηρίζει ότι «δεν είναι σωστό να υποθεθεί ότι τούτη η μεγάλη περιοχή είχε κενωθεί για εκατονταετίες» (σελ. 104). Αποδεικνύει την άποψη του, αναφέροντας ειδικές λεπτομέρειες ορισμένων περιοχών όπου οικισμοί ήταν γνωστό πως εξακολουθούσαν να υπάρχουν δια μέσου των αιώνων. Αναφέρει περιοδικές επισκέψεις στις παλιές θρησκευτικές πόλεις, κι ακόμη για σειρά -όχι με ολόκληρη την καρδιά- προσπάθειες των κτιστών να διατηρήσουν τις πόλεις «σε λειτουργικότητα» (σελ. 106). Όλα τούτα αντιτίθενται στην σαρωτική διαβεβαίωση του Ντάνιεν ότι «κανείς κάτοικος δεν γύρισε ξανά εκεί». Αρκετό ενδιαφέρον είναι ότι οι απόψεις του Τόμπσον αποτελούν μια εξαίρεση ως προς τις παλαιότερες αρχαιολογικές απόψεις πράγμα που δείχνει ότι οι αρχαιολόγοι είναι επιστήμονες έτοιμοι να αντιμετωπίσουν κάθε καινούργιο ενδεχόμενο όταν το απαιτεί η περίπτωση. Τούτο είναι αντίθετο από τον υποτιθέμενο δογματισμό των αρχαιολόγων στον οποίο αναφερθήκαμε, αντιγράφοντάς τον από τον Ντάνιεν.

Ο Αστροναύτης που περιμένει την Εκτόξευση

Στο κέντρο του βιβλίου «οχήματα των θεών» υπάρχει μια σειρά εικόνων που υποτίθεται ότι αναφέρονται στους αστροναύτες που επισκέφθηκαν τη γη σε παλιές εποχές. Μια από τις εικόνες είναι ένα σχέδιο που βρίσκεται σ' ένα ναό των Μάγια στο Παλένκε (Palenque) του Μεξικού, που ο Ντάνιεν τον παρομοιάζει με «σύγχρονο αστροναύτη στον πύραυλό του». Αυτή η εικόνα του σκυφτού ατόμου έχει προκαλέσει τρομερό ενδιαφέρον ανά τον κόσμο και καθώς τελειώνουμε το

κεφάλαιο για τους Μάγια, θέλουμε να επισύρουμε την προσοχή σε ένα σύνολο χαρακτηριστικών σημείων, τα οποία παρακάτω παραθέτουμε:

1. Ο αστροναύτης είναι ξυπόλητος και προφανώς ημίγυμνος.
 2. Φοράει τη συνηθισμένη κοντή περισκελίδα των Μάγια.
 3. Το κεφάλι του βγαίνει έξω από τον «πύραυλο».
 4. Η κεραία του δεν είναι παρόμοια με το συνηθισμένο χτένισμα των Μάγια.
 5. Υπάρχει ένα κετσόλ (quetzal), πουλί πουιάθεται στη κορυφή του πυραύλου, το εθνικό δηλ. πουλί της Γουατεμάλας.
 6. φίδια. Κι αυτό ταξιδιώτες του διαστήματος;
 7. Ο πύραυλος στην πραγματικότητα είναι ένας θρόνος, που εύκολα αναγνωρίζονται τα διάφορα μέρη του.
 8. Έτοιμοι θρόνοι χρησιμοποιούνταν από τους Μάγια και τους αξιωματούχους των γειτονικών χωρών, για να μετακινούνται μέσα στη χώρα από σιλάβους.
 9. Τούτοι οι επίσημοι καθόντουσαν στους θρόνους σε διάφορες γωνίες συχνά ξαπλωμένοι όπως φαίνεται με τούτο το άτομο, γιατί οι μετακινήσεις κρατούσαν ατέλειωτες ώρες.
 10. Η πλάκα αυτή μπορεί να τοποθετηθεί στο 692 μ.Χ. χρονολογία που δεν ταιριάζει την υποτιθέμενη μοναδική επίσκεψη αστροναυτών του Νταίνικεν, που τη τοποθετεί πολύ ενωρίτερα.
- Οι Μάγια είχαν ένα αξιοσημείωτο πολιτισμό, αλλά καθώς μελετάμε τα γεγονότα, δεν βρίσκουμε βάσεις για να πάρουμε στα σοβαρά τις υποθέσεις του Νταίνικεν για αστροναύτες που φάνηκαν σε μια τους επίσκεψη, Στην πραγματικότητα ένα ακόμη διαστημικό όχημα συντρίφηκε, Εν τούτοις λίγη ζημιά έγινε, Ο σκυφτός αξιωματούχος δεν κινείται με ταχύτητα μεγαλύτερη απ' οκτώ χιλιόμετρα την ώρα...

[\[επιστροφή\]](#)

Κεφάλαιο 8

Οι Θεοί των Εθνών και οι ενέργειές τους

Στο Κεφάλαιο 6 του βιβλίου «Οχήματα των θεών», γίνεται μια πραγματική παρέλαση θεοτήτων, καθώς μεταφερόμαστε γρήγορα από τη μυθολογία των Εσκιμώων και των Ερυθροδέρμων, στις μυθικές αφηγήσεις για τους Μάγια σαν προγόνους πολλών λαών της Λατινικής Αμερικής.

Κινέζικα, Αφρικανικά, Ελληνικά και Ρωμαϊκά κείμενα και θρησκευτικοί θησαυροί, όλα ανακατεύονται με τις σύγχρονες αντιθρησκευτικές εξορμήσεις στη Γερμανία και αλλού. Φυσικά όλα τα θέματα δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν σε τούτο το βιβλίο, αλλά ας σημειώσουμε λίγα που δείχνουν το συνεχές ιδεολογικό πλήθισμα των «Αμαζών».

Οι θεοί των Ινδουιστών και τα Διαστημικά Οχήματα

Έτσι, σ' αυτό το κεφάλαιο αναφέρεται στα Ινδουιστικά θρησκευτικά κείμενα. Μαθαίνουμε αναφορικά μ' αυτό «το αρχαίο ινδικό έπος την Μαχαβαράτα..., ακόμη και κατά συντηρητική εκτίμηση, ότι ο αρχικός του πυρήνας είναι τουλάχιστον 5.000 χρόνων ηλικίας» (σελ. 76-77).

Αυτό μπορεί να αρέσει σε μερικούς αναγνώστες αλλά είναι τελείως διαφορετικό βέβαια από αυτό που ο Μπουκέ (Bouquet) έχει να πει στο έργο του, που αναφέρθηκε και προγενέστερα:

«Το δεύτερο μεγάλο ινδικό έπος η «Μαχαβαράτα» μπορεί να συγκριθεί με την Ιλιάδα του Ομήρου. Πρόκειται για τη περιγραφή ενός πολέμου μεταξύ δυο ενόπλων συγκροτημάτων τους Παντάρους και τους Κουρούς» (σελ. 227).

Και προχωρεί για να πει, ότι το κύριο μέρος του είναι η περίφημη «Γιτά», ένα διδακτικό ποίημα, που αναφέρεται σε θρησκευτική διδασκαλία. Πρόκειται, για μια συγκριτικά μεταγενέστερη παρεμβολή, που από πλευράς χρονολογίας τοποθετείται από τον Ραντακρίσνα (Radha Krishnan) στην πέμπτη εκατονταετία προ Χριστού» (σελ 228).

Οι Λιούις και Σλέις θεωρούν ότι η περίφημη «Γιτά», που αποτελεί όπως είπαμε μέρος της Μαχαβαράτα, προφανώς ανήκει στη τρίτη ή τέταρτη εκατονταετία προ Χριστού» (στη σελ. 41 του βιβλίου «Μελέτη θρησκειών». Φαίνεται πως η «Γιτά» ολοκληρώθηκε σε μεταγενέστερους αιώνες και πιθανώς έχει - δεχτεί Βουδιστικές και Χριστιανικές επιδράσεις (σελ 228,232).

Εν πάση περιπτώσει ο Νταίνικεν λέει ότι το «παλαιότερο βιβλίο της ανθρωπότητας» προέρχεται από την Ουρ της Χαλδαίας, και υποστηρίζει ότι περίπου 2.000 χρόνια π.Χ. οι Σουμεριοί (Σουμεριανοί από την Ουρ) άρχισαν να καταγράφουν το έργο του παρελθόν του λαού τους» (σελ. 40).

Ο Νταίνικεν κάνει λάθος όταν μιλάει για Ινδουιστικά κείμενα «τουλάχιστον 5.000 χρόνων» ενώ έχει ήδη πει, ότι το παλαιότερο βιβλίο της ανθρωπότητας χρονολογείται το 2.000 π.Χ. Είναι τα Σανσκριτικά κείμενα παλιότερα από τα γραπτά της Ουρ; Ποιά χρονολογία από τις δυο να δεχθούμε;

Αν και οι πηγές πολλών Ινδουιστικών γραπτών χάνονται στην αρχαιότητα, οι επιστήμονες είναι προσεκτικοί όταν καλούνται να δώσουν χρονολογίες που ανήκουν βαθιά στο παρελθόν. Ένας πυρήνας «που είναι τουλάχιστον 5.000 ετών» καθώς αναφέρεται πιο πάνω από τον Νταίνικεν - είναι τουλάχιστον αμφισβητήσιμος

Εν παρόδω παρατηρώ ένα άλλο θρύλο για ένα πλοηγό στην ίδια την Γιτά. Διαβάζω:

«Το πως είναι ένα μεγάλο πεδίο μάχης στη Κουρεισέτρα, πολεμιστής είναι ο Αργιούνα και ο σύντροφος τον οποίο ρωτάει είναι ο θεός Κρίσνα, ο μεγάλος θεός Βισνού που ήρθε σε βοήθεια του Αργιούνα με ανθρώπινη μορφή σαν αμαξήλατης του (Μελέτη θρησκειών σελ. 36). Εδώ υπάρχει ένα όχημα των θεών, κι έτσι ο Νταίνικεν μιλάει για κάποιο άλλο ουράνιο πολεμικό όχημα..

Και όταν ο Αργιούτα βρήκε τους θεούς μετά από πολλούς κινδύνους, ο Ίντρα ο κύριος του ουρανού, με τη γυναίκα του Σάτι δίπλα του, του παραχωρεί μια αποκλειστική ακρόαση. Οι δυο τους δεν συναντούν, φυσικά τον γενναίο Αργιούνα σε

κάποιον συγκεκριμένο τόπο. Τον συναντούν ενώ βρίσκονται σε ένα ουράνιο πολεμικό όχημα και μάλιστα τον προσκαλούν να ταξιδέψει στον ουρανό μαζί τους! (σελ 78).

Το βρίσκω δύσκολο να πιστέψω ότι ο Νταίνικεν παίρνει στα σοβαρά τούτους τους μύθους και λαϊκούς θρύλους. Φαίνεται καθαρά πως πολλά απ' αυτά δεν είναι δυνατό να ληφθούν κατά γράμμα σαν γεγονότα υπό την έννοια που τα παίρνει ο Νταίνικεν και τα δέχεται στο βιβλίο του.

Ενα άλλο παράδειγμα γι' αυτή την ίδια τη «Γιγιά» της Μαχαβαράτα είναι εκεί, που ο Αργιούνα διακηρύσσει ότι ο Κρίσνα είναι ο θεός των θεών, και ο Κρίσνα απαντάει:

Είμαι ο Βισνού... είμαι ο Ιντρα... είμαι ο Σίβα, είμαι ο ωκεανός... είμαι ο ποταμός Γάγγης... Είμαι ο Νομοθέτης, με πρόσωπα προς όλες τις κατευθύνσεις... (Μελέτη θρησκειών, σε. 49).

Ο Αργιούνα έτσι παρέχει μια όραση αυτού του μεγάλου θεού που έχει πολλά στόματα, μάτια, χέρια, μηρούς, πόδια, κοιλιές και είναι «τρομερός με πολλούς χαυλιόδοντες». Σημαίνει τούτο για τον Νταίνικεν, ότι τούτη η υπέρτατη ινδουιστική θεότης είναι στην πραγματικότητα ελέφαντας;

Χειρόγραφα και Βιβλικές αφηγήσεις για τη σωτηρία του Μωϋσή όταν ήταν μωρό

Επίσης στο 60 κεφ. ο Νταίνικεν μιλάει για μια Ινδή που έβαλε το παιδί της «σ' ένα καλάθι και το τοποθέτησε στο ποτάμι» (σελ. 78). Συνεχίζει για να πει πως ένας αξιόλογος άνδρας ψάρεψε το παιδί από το ποτάμι και το μεγάλωσε, και ο Ερρίκοςφον Νταίνικεν παρατηρεί:

«Πράγματι μια ιστορία που δεν θ' άξιζε να αναφερθεί αν

δεν έμοιαζε τόσο με την ιστορία του Μωϋσή» (σελ. 78). Αν δεχθούμε τη χρονολογία του Νταίνικεν - εντελώς «συντηρητικά» - δηλ. 5.000 χρόνια για τη «Μαχαβαράτα» στην οποία περιέχεται τούτη η ιστορία - προκύπτει ότι το γεγονός συνέβη πολύ πριν από τον καιρό του Μωϋσή και επομένως θα δημιουργούσε αμφιβολίες ως προς την αξιοπιστία της Βιβλικής αφήγησης. Εντούτοις είδαμε ότι οι επιστήμονες δέχονται σαν χρονολογία την 3η εκατονταετία προ Χριστού για τον Ινδουιστικό αυτόν θρύλο δηλ. περίπου χίλια - χρόνια μετά τον Μωϋσή. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε ότι τούτος ο μύθος είναι δανεισμένος από τη Βίβλο και όχι το αντίστροφο.

ο Αιγυπτιακός θεός Φθα και το «αστραφτερό ουράνιο όχημα του»

Στο ίδιο κεφάλαιο ο Νταίνικεν αναφέρει διάφορους θεούς των Αιγυπτίων και γράφει: «Το Αιγυπτιακό πάνθεον είναι καταπληκτικό. Τα αρχαία κείμενα του λαού του Νείλου επίσης μας μιλούν για δυνατά όντα που διέσχισαν το στερέωμα με πλοία» (σελ. 84).

Αναφέρεται σ' ένα γνωστό κείμενο αφιερωμένο στον θεό ήλιο τον Ρα που σέρνει το πλοίο Ατεν (ηλιακός δίσκος) κατά μήκος του ουρανού. Αντιγράφει μια άλλη περιγραφή από τις Πυραμίδες που αναφέρει ότι ο Ρα «κατευθύνει το ηλιακό σκάφος επί εκατομμύρια χρόνια» (σελ. 84). Και αυτό υποθέτει ότι είναι διαστημικό όχημα των θεών.

Ο θεός Φθα απομονώνεται για να προκαλέσει ιδιαίτερη προσοχή, ο θεός Ρα ενεργά συνδέεται με την αρχαία πόλη των Φαραώ τη Μέμφιδα. Ξανά αντιγράφω:

«Πρέπει να πω ότι όταν ο θεός Φθα ήρθε να δώσει στον βασιλιά τα υποδείγματα, (γιορτάζοντας την επέτειο της βασιλείας του), παρουσιάσθηκε μ' ένα αστραφτερό ουράνιο όχημα και κατόπιν εξαφανίστηκε πέρα από τον ορίζοντα. Σήμερα αναπαραστάσεις του φτερωτού ήλιου και ιπταμένου γερακιού, που φέρνει το σήμα της αιωνιότητας και της αιώνιας ζωής, μπορεί ακόμη να βρεθούν στις πόρτες και σε ναούς στο Έδφου» (σελ.84).

Επίσης πληροφορούμαστε από την ίδια εξήγηση ότι η γιορτή της επετείου θα γινόταν «έξι φορές σε εκατό χιλιάδες χρόνια»

Η δημιουργία των Αιγυπτιακών θεών

Σύμφωνα με τη Μεφιτική θεολογία ο Φθα έφερε στην ύπαρξη τους άλλους θεούς με τη σκέψη του. Ένα άλλο αιγυπτιακό κείμενο αναφέρει πως ο Δημιουργός θεός - ήλιος ήρθε από τα ύδατα του χάους για μια εξέλιξη συνδεδεμένη με τη λειτουργία οκτώ παράδοξων θεών όπως το Σκοτάδι και ο Αρχέγονος Ωκεανός. Γιατί αυτοί είναι προγενέστεροι του Δημιουργού θεού δεν το εξηγεί.

Άλλοι μύθοι παρουσιάζουν τον βασιλιά να παίρνει μέρος στα ταξίδια του ήλιου. Ο Εντουαρτς (I.E.S. Edwards) γράφει: «Κάθε μέρα ο βασιλιάς συνόδευε τον θεό - ήλιο στο ουράνιο ταξίδι του. Άλλοτε περιγράφεται σαν κωπηλάτης του σκάφους. Άλλοτε έχει προωθηθεί στη θέση του πλοίαρχου του σκάφους» (σελ. 33).

Θα πιστεύαμε τούτο το είδος του μύθου και της λαϊκής θρησκευτικής παράδοσης, όσο θα μπορούσαμε να πιστέψουμε στην κατά γράμμα εκδοχή του Νταίνικεν για «το Αστραφτερό Όχημα» του Φθα, στο οποίο αναφερθήκαμε. Η άποψη ότι οι θεοί συνδέθηκαν με ουράνια σκάφη είναι φυσική εξήγηση του επαναλαμβανόμενου κύκλου της ημέρας και της νύχτας. Καθώς πέφτει το σκοτάδι, οι θεοί της ημέρας νικούνται από τους θεούς της νύχτας, αλλά οι θεοί της ημέρας θα αναστηθούν το επόμενο πρωί. Παρόμοιοι μύθοι είναι δεμένοι και με τους θεούς των Χαναναίων και άλλων λαών. Είναι εκπληκτικό να διαβάσεις για τέτοια «οχήματα» σαν. ενίσχυση του επιχειρήματος, ότι οι θεοί επισκέφθηκαν την ανθρωπότητα χρησιμοποιώντας οχήματα αυτού του τύπου.

Ο Νταίνικεν αναγνωρίζει ότι οι άνθρωποι «έγιναν» θεοί

Η πίστη των Αιγυπτίων, ότι άνθρωποι «έγιναν» θεοί είναι σχετική με την υπόθεση που κάνει ο Νταίνικεν. Αναγνωρίζει αυτό το αξίωμα όταν μιλάει για την προέλευση του Ιμ-χότεπ, του αιγυπτιακού θεού της Ιατρικής. Παραθέτω: «Το κυρίως σχέδιο (ενός κτίσματος υπερφυσικής προέλευσης) . είχε γίνει από το θεοποιημένο ον του Ιμχότεπ. Αυτός ο Ιμχότεπ ήταν μια πολύ μυστηριώδης και έξυπνη προσωπικότητα- ο Αϊνστάϊν (Einstein) του καιρού του. Ήταν ιερέας, ιστορικός, γραμματέας, γιατρός, αρχιτέκτων, και φιλόσοφος, όλα μαζί... Ο λαμπρός Ιμχότεπ έπαιξε τη κλιμακωτή πυραμίδα της Σακκάρας

για τον βασιλιά του που ονομαζόταν Ζοφέρ. Η κατασκευή ονομάστηκε «Οίκος της Αιωνιότητας» από τον Ιμχοτέπ. Αυτός ο ίδιος θάφτηκε σ' αυτή έτσι που να μπορέσουν οι θεοί να τον αναστήσουν κατά την επιστροφή τους. Οι θεοί επισκέφθηκαν τους ανθρώπους και ο Ιμχοτέπ περιμένει την επιστροφή τους...».

Αυτό μοιάζει με τους μύθους της Αρχαίας Ελλάδας και της Ρώμης, αλλά ο Νταίνικεν προβάλλει όσα ειδικά επιλέγει όπως «ότι οι θεοί θα τον ζυπνήσουν κατά την επιστροφή τους. Οι θεοί επισκέφθηκαν τους ανθρώπους και ο Ιμχοτέπ περιμένει την επιστροφή τους».

Ο Νταίνικεν μιλάει για ανάλογες δραστηριότητες των θεών της Ελλάδας και της Ρώμης ειδικά στο κεφάλαιο 11 του βιβλίου «Θεοί από το μακρινό διάστημα». Επίσης καταπιάνεται με αντιλήψεις αναφερόμενες στις σεξουαλικές σχέσεις μεταξύ των θεών και των ανθρώπων (π.Χ. στις σελίδες 147 του «Θεοί από το μακρινό Διάστημα»), ακόμη κι όταν μερικοί από τους θεούς ήταν μισοί ζώα (ο.π.π. σελ. 147).

Στη συνέχεια κάνει λόγο για τους αρχαιοελληνικούς και ρωμαϊκούς θεούς, πολλοί από τους οποίους αρχικά ήταν γνωστοί μεγάλοι άνδρες που στο τέλος θεοποιήθηκαν.

Άνθρωποι που έγιναν θεοί

Οι θεοί του Ολύμπου υποτίθεται πως ενδιαφερόντουσαν συστηματικά για την ανθρωπότητα, έτοιμοι να βοηθήσουν και να ενθαρρύνουν το καλό και να εξαφανίσουν το κακό. Καθώς είπα οι θεοί ήταν πρώτα άνθρωποι που είχαν τεράστια δύναμη και ενεργητικότητα αλλά όταν «έγιναν» θεοί φανερώθηκε πως ήταν ατελείς και πεπερασμένοι! Αν και κατείχαν μεγάλη δύναμη δεν ήταν παντοδύναμοι και αν και «αθάνατοι», δεν ήταν κατά την πλήρη έννοια αιώνιοι. Ήταν διαφορετικοί από τους αστρικούς θεούς όπως ο θεός Ήλιος, η θεά Σελήνη, που κινούνταν στην τροχιά τους. Αυτοί οι αστρικοί θεοί ήταν στη πραγματικότητα αδιάφοροι για τις υποθέσεις των ανθρώπων. Στην Ομηρική εποχή πίστευαν πως κάθε θεότητα είχε το δικό της ιδιαίτερο οίκημα θαυμάσια σχεδιασμένο και επιπλωμένο.

Εφόσον οι θεοί ερχόντουσαν σαν κεραυνοί από τον ουρανό, θα έπρεπε να υπάρχουν αντάξια γήινα κατοικητήρια γι' αυτούς έτσι ο Δίας είχε τον ναό του στην Ολυμπία, η Αθηνά είχε τον Παρθενώνα στην Αθήνα ενώ ο Απόλλων έμενε στους Δελφούς και ο καθένας τους είχε κι άλλα μικρότερα οικήματα σε διάφορα μέρη. Ο καλός θεός Ερμής και ο πολεμικός θεός Άρης είχαν μικρότερες κατοικίες γιατί υπετίθετο ότι διαρκώς βρισκόντουσαν σε κίνηση.

Ένας θεός που κατέτρωγε τα παιδιά του

Ο Δίας ήταν ο θεός του ουρανού και του καιρού. Γύρω στο 600 π.Χ., θεωρήθηκε από τους Έλληνες ότι ήταν ο ουρανός ο ίδιος ή κάποιο μεγάλο ον που ζούσε στον ουρανό κι έτσι ήταν υπεύθυνος για τον καιρό. Υποτίθετο πως ζούσε στην κορυφή του Ολύμπου στο ψηλότερο δηλ. σημείο της Ελλάδας. Αλλά από που ήρθε;

Οι Έλληνες εξηγούσαν με ποιο τρόπο ο «δημιουργός» θεός τους ήρθε στην ύπαρξη. Ο θεός Κρόνος καταβρόχθισε όλα του τα παιδιά που απόκτησε με τη θεά Ρέα (την αδελφή του), εκτός από το νεώτερο παιδί του τον Δία, γιατί έφαγε μια πέτρα αντί για το παιδί. Ο Δίας λοιπόν κρύφθηκε σε μια σπηλιά στη Κρήτη. Τον φύλαγαν ζώα και τον προστάτευαν οπλισμένα πνεύματα. Ο Δίας σύντομα εξανάγκασε τον Κρόνο να εξεμέσει τους αδελφούς και τις αδελφές του και «μια μεγάλη μάχη θεών και γιγάντων» έλαβε χώρα. Από κει άρχισαν οι επισκέψεις του Δία σε ανθρώπους, άνδρες και γυναίκες.

Πόσο διαφορετικά όλα αυτά από τη μεγαλειώδη αντίληψη περί του Θεού, του Θεού της Αγίας Γραφής, του οποίου ο χαρακτήρας παρουσιάζεται στα Ιουδαιοχριστιανικά κείμενα.

Η Ελληνική αντίληψη ήθελε να λατρεύεται ένας θεός μέσω του ομοιώματός του σε άγαλμα. Έτσι δοξάζονταν αυτός ο ίδιος ο θεός.

Κατά μια έννοια αυτό αποτελεί μια ανθρωπομορφική θρησκεία, όπου οι θεοί εμφανίζονται με ανθρωπινή μορφή. Οι Έλληνες είχαν την αντίληψη ότι οι αθλητές μεταξύ όλων των ανθρώπων, πλησίαζαν περισσότερο σε φυσική τελειότητα με τους θεούς κι έτσι ήταν και πλησιέστεροι στους θεούς αυτούς. Τούτο ήταν συνδεδεμένο με τον «ανθρωπισμό» τους, επειδή γι' αυτούς οι θεοί ήταν ιδεώδη ανθρώπινα όντα.

Έτσι, φαντάζονταν τον Δία σαν θείο αθλητή και σαν τέτοιος παριστάνετο γυμνός αφού συνηθιζόταν και οι αθλητές να αγωνίζονται γυμνοί. Ο Δίας ήταν το πρότυπο του ανθρώπου, δημιουργημένος σαν τέλεια εικόνα ανθρώπου. Έτσι ο ποιητής Όμηρος δεν έβλεπε τους ανθρώπους δημιουργημένους κατ' εικόνα του θεού, αλλά μάλλον έβλεπε τους θεούς καμωμένους όμοιους με ανθρώπους.

Το Ανθρώπινο σώμα «θεοποιείται»

Ο Δίας, σαν «δημιουργός» που αγαπούσε την ανθρωπότητα, έπρεπε να εικονίζεται σαν Ιδεώδης άνθρωπος και φυσικά τέλειος. Τούτη η «λατρεία» του ανθρώπινου σώματος φαίνεται κι από το τρόπο που οι Έλληνες ρύθμιζαν τις χρονολογίες. Οι χριστιανοί έφτιαξαν το ημερολόγιό τους από το «Έτος του Κυρίου μας» και οι Ρωμαίοι από κτίσεως Ρώμης, αλλά οι αρχαίοι Έλληνες χρησιμοποιούσαν σαν απαρχή τη πρώτη Ολυμπιάδα, το 776 π.Χ. Μια Ολυμπιάδα ήταν περίοδος τεσσάρων ετών μεταξύ μιας θρησκευτικο - αθλητικής γιορτής και της επόμενης, που γινόταν στην Ολυμπία.

Αναφερόμενος σε τούτη τη νέα προσέγγιση προς το αθλητικό ιδεώδες ο Κάρολος Σέλτμαν (Selman) γράφει:

«Ο θεσμός του οργανωμένου αθλητισμού σαν πράξη λατρείας προς τον Δία, προς το σώμα που γυμνάζεται και προς την τελειότητα σαν κάτι αφιερωμένο στον Θεό, ήταν μια νέα και πολύ εκπληκτική αντίληψη στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ήταν το αναγκαίο προελεύτιο για τη γέννηση του ουμανισμού» (Οι δώδεκα Ολύμπιοι, σελίς 40).

Θεοί που γεννούν άνθρωπο

Το πιο πάνω υλικό αποτελεί τη προϋπόθεση για μια άλλη υπόθεση του Νταίνικεν γύρω από τη σχέση μεταξύ θεών και ανθρωπότητας.

Μνημονεύσαμε τις αναφορές του στους διάφορους θεούς στο κεφάλαιο 6 του «Οχήματα των θεών». Σ' αυτό το κεφάλαιο (και σ' άλλα σημεία) αναφέρεται στη γονιμοποίηση ανθρώπων από θεούς: «Και βέβαια υπάρχει ακόμη μια άλλη αναφορά για γονιμοποίηση ανθρώπων από θεούς. Όπως ο Γιλγαμές, ο Αργιούνα ο ήρωας της Μαχαβαράτας αναλαμβάνει ένα μακρινό ταξίδι με σκοπό να βρει τους θεούς και να τους ζητήσει όπλα...» (σελ.78).

Εδώ έχουμε μια άλλη «ειδική» εκδοχή, μια συνύφανση γεγονότων και φαντασίας, προσώπων και συμβόλων. Όλα παρουσιάζονται μαζί σαν αυθεντικά, σαν να μη ήταν δυνατή καμιά άλλη εκδοχή. Αν δεν μεταχειριζόταν εικόνες από την Αγία Γραφή, θα αγνοούσαμε το επιχείρημα όπως άλλωστε κάνουμε και με άλλα σημεία των πραγματειών του. Εν τούτοις, οι Χριστιανοί, οι Ιουδαίοι και άλλοι αισθάνονται ενοχλημένοι ακόμη και ταραγμένοι από τη «μαρτυρία» που παρουσιάζει, γι' αυτό δίδουμε μια απάντηση. Αναφερόμαστε στην παρατήρηση του που αφορά «τη γονιμοποίηση ανθρώπων όντων από θεούς».

Μερικές από τις θέσεις του Νταίνικεν πάνω στο θέμα, αναφέρονται μαζί με τις παρατηρήσεις μας:

Οι θεοί του απώτερου παρελθόντος άφησαν αμέτρητα ίχνη τα οποία μπορούμε σήμερα να διαβάσουμε και να τα εξηγήσουμε για πρώτη φορά... Το ταξίδι στο διάστημα τόσο επίκαιρο σήμερα, δεν ήταν πρόβλημα αλλά πραγματικότητα για τους ανθρώπους χιλιάδες χρόνων πριν (σελ. 11).

Μια τρελή θεωρία γίνεται έτσι πραγματικότητα. Το «πρόβλημα» λύθηκε, «διαβάζουμε» τα σημάδια που αφήθηκαν από τους θεούς, και τα διαστημικά ταξίδια υπήρξαν «πραγματικότητα» για τους ανθρώπους χιλιάδες χρόνια πριν. Είναι λοιπόν όλα τόσο βέβαια; Ο Νταίνικεν συνεχίζει να μας δίνει τις όχι ικανοποιητικά στηριγμένες υποθέσεις του σαν γεγονότα και κατόπιν προχωρεί προς φαντασιώδη συμπεράσματα.

«Αν και δεν ξέρω ποιες είναι αυτές οι εξωγήινες διάνοιες κι από ποιόν πλανήτη ήρθαν, εν τούτοις υποστηρίζω, ότι τούτοι οι ξένοι εκμηδένισαν ένα μέρος της υπάρχουσας ανθρωπότητας του καιρού εκείνου και παρήγαγαν ένα νέο, ίσως τον πρώτο έμφρονα άνθρωπο» (σελ. 12).

Ο συγγραφέας παραδέχεται πως δεν γνωρίζει ποιοι ήταν ούτε από που ήρθαν - εν τούτοις αν έχουν αφήσει αυτό τα «αναρίθμητα ίχνη» τα οποία «μπορούμε να διαβάσουμε και να εξηγήσουμε σήμερα» γιατί να κάμει μια τέτοια παραδοχή;

Ακόμη κι όταν αντιμετωπίζει τη μεγάλη έλλειψη αποδείξεων ο Νταίνικεν δεν στερείται από ιδέες. Στη σελίδα 76 μας λέει ότι μερικοί από τους θεούς ήρθαν «από το αστρικό άθροισμα των Πλειάδων», ενώ στις σελίδες 154 και 155 πιθανολογεί επισκέπτες από τον Άρη.

Από πού ήθε ο Έμφρονα Άνθρωπος του Νταίνικεν

Είναι δύσκολο επίσης να καταλάβουμε κάτι γύρω από τους θεούς - ανθρώπους του Νταίνικεν, τους υποτιθέμενους πρώτους έμφρονες ανθρώπους. Στη σελίδα 155 προχωρεί ακόμη ένα βήμα παρά πέρα στην εικασία του καθώς προτείνει τη δυνατότητα, οι διαστημικοί επισκέπτες του πράγματι να ήρθαν από τον Άρη - ξανά παράγοντας τον έμφρονα άνθρωπο δια διασταυρώσεως «με τα ημι - έξυπνα όντα που ζούσαν εκεί».

Εδώ φθάνει ίσως στο πιο παράδοξο σημείο. Αυτοί οι κακούργοι άνθρωποι, αυτοί-οι γίγαντες που ήταν θεοί - άνθρωποι «τελικά πέθαναν» (σελ. 155). Ασφαλώς δεν μπορεί αυτή να ήταν η τύχη μιας τέτοιας υπέρ - φυλής. Θα περιμέναμε, να πεθάνουν οι πιο αδύνατοι γίγνοι θνητοί. Αλλά τότε θα έπρεπε σήμερα να βρίσκουμε αυτούς τους θεούς - ανθρώπους πράγματι που δεν είναι εύκολο. Ο Νταίνικεν θέλει επίσης αυτοί οι γίγαντες που ήρθαν από τ' άστρα «να μετακίνησαν τεράστιους βρόχους», αλλά εμείς ξέρουμε από γραπτές μαρτυρίες και άλλα δεδομένα, ότι οι Πυραμίδες και τα τεράστια αγάλματα στο Νησί του Πάσχα δεν χρειάστηκαν βοήθεια γιγάντων. Έτσι άλλο ένα διαστημικό όχημα πήρε φωτιά μαζί με τον γίγαντα αστροναύτη - γονιμοποιό - κατασκευαστή στην άβυσσο των μη τεκμηριωμένων θεωριών.

Το βιβλίο «Οχήματα των θεών» είναι ένα παράξενο βιβλίο. Στη σελίδα 58 έχουμε ραδιοφωνικά κείμενα που προέρχονται από νοήμονα όντα στο διάστημα. Σ' αυτό το μέρος ο Νταίνικεν λέει:

«Τούτη η διαπίστωση θα μπορούσε να ήταν ένα είδος χαρακτηριστικής βολής για την αναζήτηση άλλων ζώντων οργανισμών στο σύμπαν». Αλλά μας μίλησε για θεούς που μας επισκέφθηκαν από το διάστημα, και ότι τούτοι οι επισκέπτες διασταυρώθηκαν με τους ανθρώπους. Πού λοιπόν σταματούν οι αντιφάσεις του;

Προκαλώντας τη χριστιανική πίστη ο Νταίνικεν ρωτάει καν έστω και ένας χριστιανός θα ήταν διαθεσιμής να αναγνωρίσει τον θεό του προ-Ινδικού πολιτισμού, σαν τον γνήσιο θεό εξ αφορμής των ανασκαφών στο Περού» (σελ. 73). Πιστεύουμε πως η απάντηση είναι «ΟΧΙ», γιατί οι αποδείξεις που προσφέρει δεν εδραϊώνουν τέτοια δραστηκή μεταβολή. Εν τούτοις ως συνδέουμε και τούτο με τον Νταίνικεν και τη διακήρυξη του ότι οι θεοί ήρθαν στη γη και επηρέασαν τη μεταγενέστερη ζωή!

Οι θρησκευτικές παραδόσεις των προ -Ινδικών λαών λένε πως τ' άστρα κατοικούνταν και ότι οι «θεοί» κατέβηκαν σ' αυτούς από το αστρικό άθροισμα των Πλειάδων... και υποσχέθηκαν αθανασία στους ανθρώπους ατομικά... (σελ. 76).

Οι θεοί κάνουν μερικά πειράματα αναπαραγωγής με ανθρώπους

Τούτη η υπόσχεση περί αθανασίας συνδέεται με τη γονιμοποίηση από τους θεούς γιατί ο Νταίνικεν τη συνδέει με το Έπος του Γιλγαμές, που περιλαμβάνει τη βαβυλωνιακή ιστορία περί Κατακλιισμού:

«Πληροφορούμαστε ότι ο Γιλγαμές ήταν ένα μείγμα «θεού» και ανθρώπου - δυο τρίτα «θεός» ένα τρίτο άνθρωπος. Προσκυνητές που είχαν έρθει από την Ερεχ (βάρα) τον ατένιζαν με φόβο και τρόμο, γιατί δεν είχαν ποτέ δει τον όμοιό του σε ομορφιά και δύναμη. Μ' άλλα λόγια, η αρχή της διήγησης περιλαμβάνει πάλι την ιδέα της διασταύρωσης μεταξύ θεού και ανθρώπου» (σελ. 64). Σύμφωνα με τη θεωρία του Νταίνικεν επίσης, «χρειάστηκαν μερικά πειράματα πριν οι άνθρωποι γίνουν τελικά επιτυχημένοι τύποι, όπως ο θεός τους ήθελε» (σελ. 62).

Μια άλλη αντίφαση ακολουθεί, καθώς ο συγγραφέας αναφέρει: «μπορούμε να παραδεχθούμε, ότι σήμερα είμαστε παρόμοια δημιουργημένοι μ' αυτό τα μυθικά μη καθοριζόμενα όντα».

Εν τούτοις είχε πει ότι η φυλή αυτή «τελικά εξαλείφθηκε» (βλέπε πιο πάνω) αν και υπετίθετο ότι σ' αυτήν ανήκε ο έμφρονα άνθρωπος δηλ. ο σημερινός άνθρωπος.

Αυτές οι αντιφάσεις και συγχύσεις - που θα καταλήξουν; Το βιβλίο του Νταίνικεν έχει επιφέρει σύγχυση σε πολλούς ανθρώπους που το πήραν στα σοβαρά.

Όταν συζητούμε για την πίστη που δίνουν μερικοί στις θεωρίες του, είναι εύλογο να συζητήσουμε προηγουμένως την ερμηνεία του Νταϊνικεν σχετικά με τη Βίβλο. Τούτο το βιβλίο, που κρατάς στα χέρια σου και αντιπαραβάλλεται στα «Όχηματα», δεν προσορίζεται μόνο για χριστιανούς αναγνώστες.

Είναι δύσκολο να εξηγηθεί γιατί η Βίβλος δεν μπορεί να διαβαστεί και να γίνει κατανοητή από τον καθένα με τον τρόπο που ένα «συνηθισμένο» βιβλίο μπορεί να διαβαστεί. Πνευματικά κείμενα χρειάζονται πνευματική γλώσσα και πνευματική κατανόηση. Η Βίβλος είναι από μόνη της αυθεντική καθώς παρουσιάζει δογματική και θεολογία, αλλά τούτη η ενδογενής αυθεντία δεν είναι πάντα εύκολα καταφανής. Περίπου μια ίδια θέση μπορεί να ισχυριστεί κανείς και για άλλα «πνευματικά» κείμενα. Μόνο η εμβάθυνση στην ιδιαιτερότητα μιας θρησκείας ή φιλοσοφίας κάνει το κείμενο πιο κατανοητό.

Φαίνεται πως ο Θεός ζητάει κάποιο βαθμό πίστης, πριν κάποιος μπορέσει να εκτιμήσει τα θαυμάσια του βιβλίου Του. Πολλοί το πλησιάζουν με κυνισμό ή με υπεροπτική και κριτική διάθεση. Αυτό σημαίνει πως ο Θεός θα ήταν «τυχερός» να έβρισκε έναν που θα δείξει κάποιο ενδιαφέρον. Αν και σε τέτοιους ακόμα ανθρώπους οι θησαυροί του βιβλίου δεν αποκαλύπτονται, αφού τούτο το βιβλίο των πνευματικών αξιών απαιτεί και πνευματική κατανόηση. Στη πραγματικότητα χρειάζεται μια δεύτερη γέννηση εκ του Πνεύματος του Θεού ο Οποίος – σύμφωνα άλλωστε και με την ίδια τη Βίβλο - είναι ο συγγραφέας της Βίβλου.

Τι λέει η Αγία Γραφή για τους Υιούς του Θεού

Για τους χριστιανούς και τους Ιουδαίους η εκδοχή που παρουσιάζεται από τον Νταϊνικεν, ότι οι θεοί γονιμοποιήσαν ανθρώπινα όντα με θεών «σπέρμα» είναι προσβλητική και βασισμένη σε απαράδεκτη ερμηνεία. Στη σελίδα 51 ρωτάει «από που ήρθαν οι υιοί του Θεού» και συνεχίζει αναφερόμενος στη Γένεση (6:4) ότι υπήρξαν γίγαντες στη γη εκείνες τις μέρες. Και συνεχίζει:

«Άλλη μια φορά βλέπουμε τους υιούς του θεού να διασταυρώνονται με ανθρώπινα όντα. Εδώ, επίσης, έχουμε και την πρώτη νύξη για τους γίγαντες... Τι είδος όντων ήταν αυτοί οι «γίγαντες»; Ήσαν οι προπάτορές μας που έκτισαν τα γιγάντια κτίσματα και δίχως προσπάθεια μετακίνησαν τους μονόλιθους; Ήσαν τεχνικά αναπτυγμένοι ταξιδιώτες του διαστήματος που προέρχονταν από κάποιο άλλο άστρο;»

Ας εξετάσουμε σ' αυτό το σημείο, τι λέει η Βίβλος. Πρώτα τούτοι οι «γίγαντες» μας παρουσιάζονται στο κείμενο πολλά χρόνια μετά τον Αδάμ, που καθώς η Βίβλος αναφέρει, ήταν ο πρώτος άνθρωπος. Η λέξη «γίγας» χρησιμοποιείται ξανά σε απλές διηγήσεις της Βίβλου - ένα παράδειγμα στους Λαβιθμούς (13:13) όπου αναφέρεται σε κάποιο είδος ανθρώπων που δεν ήταν κατά μέρος θεοί και κατά μέρος... άνθρωποι.

Σύμφωνα με τη Βίβλο δύο κλάδοι αναπτύχθηκαν στην ανθρώπινη ιστορία μέχρι τους χρόνους τούτης της μνείας περί «των Υιών του θεού» στη Γένεση, κεφ. 6. Ο ένας ήταν ο θεοσεβής κλάδος του Σηθ και ο άλλος ο ασεβής του Κάιν που σκότωσε τον αδελφό του Αβελ και εξορίστηκε. Το πρώτο ανθρώπινο βρέφος σύμφωνα με τη Βίβλο έγινε δολοφόνος.

Πολλοί μελετητές της Αγίας Γραφής δέχονται, ότι «οι Υιοί του θεού» κατάγονταν από τον κλάδο του Σηθ και ότι σε κάποιο μέτρο κάποιοι «γάμοι» έλαβαν χώρα με τις «θυγατέρες των ανθρώπων» του κλάδου των μη θεοσεβών του Κάιν. Η πράξη ότι «υπήρχαν γίγαντες στη γη εκείνες τις μέρες» είναι απλώς μια παρουσίαση της υφιστάμενης πραγματικότητας, ένα παράδειγμα άλλων γεγονότων σε τούτη τη συνοπτική ιστορία των πρώτων ημερών της ανθρωπότητας.

Ήταν τούτοι οι γίγαντες «άγγελοι»; Ο Ιησούς είπε ότι οι άγγελοι δεν ανήκουν σε φύλα (Ματθαίος 22:30) και όταν οι άνθρωποι εισέρχονται στην αιωνιότητα ύστερα απ' αυτή τη ζωή, δεν παντρεύονται. Άλλοι μελετητές πιστεύουν ότι «οι υιοί του θεού» είναι ξεπεσμένοι άγγελοι που συγκατοίκησαν «με τις θυγατέρες των ανθρώπων» και ότι οι γίγαντες ήταν το αποτέλεσμα τούτης της ένωσης. Εν τούτοις «έλαβαν γυναίκα» ήταν η συνηθισμένη έκφραση για το γάμο και δεν αναφέρεται σε περιπτωσιακή γενετήσια σχέση. Επίσης ο όρος «γίγας» δεν χρησιμοποιείται κατά ειδικό τρόπο: μπορεί να σημαίνει «γίγας» όπως τον εννοούμε στους σύγχρονους καιρούς (οι γίγαντες ήταν σχετικά γνωστοί σ' όλους τους αιώνες). Η Εβραϊκή αφήγηση δεν υποδηλώνει μια περιπτωσιακή σχέση μεταξύ της γενετήσιας ένωσης και των γιγάντων, επομένως δεν υπάρχει πειστικό επιχείρημα που να δείχνει πως τούτη η σχέση συνδέεται με όσα αναφέρονται για τη γέννηση των γιγάντων. «Υπήρχαν γίγαντες επί της γης» στη Γένεση 6:4 είναι μια μεταγενέστερη αναφορά από εκείνη της γενετήσιας σχέσης του εδαφίου 2 και οι δύο αναφορές δεν συνδέουν αναγκαστικά τις δυο περιπτώσεις.

Εν πάση περιπτώσει η διδασκαλία της Βίβλου είναι διαφορετική απ' αυτήν του Νταϊνικεν, που επιμένει ότι ο έμφρων άνθρωπος πάθηκε σε κάποιον άλλο πλανήτη και υπέστη επανειλημμένα βιολογικά πειράματα με ανεπιτυχή αποτελέσματα (σελ. 7172). σύμφωνα με τη θεωρία του στην ίδια τη γη.

«Λίγες διαλεγμένες γυναίκες θα γονιμοποιούνται από τους αστροναύτες. Έτσι μια νέα φυλή θα γινόταν που θα ανέβαινε κατά μια βαθμίδα στη φυσική εξέλιξη» (σελ. 25).

Ο Ροβέρτος Γουϊφλω, καθηγητής της Μηχανικής στο Πολυτεχνείο της Βιργινίας των ΗΠΑ έγραψε ένα βιβλιαράκι που παρουσιάζει στοιχεία από 15.000 χρονολογήσεις ραδιοάνθρακα. (Αναφέρει στις σελίδες 3-4:

«Μ' αυτή τη μέθοδο που ανακαλύφθηκε από τον Δρα Λίμπυ (Libby) γύρω στο 1914 και για την οποία πήρε το βραβείο Νομπέλ, έγινε δυνατό μέσω της συνδυασμένης εργασίας περίπου 91 πανεπιστημίων και εργαστηρίων από πολλές χώρες, να συγκεντρωθούν πάνω από 15.000 χρονολογήσεις άλλοτε ζώντων οργανισμών, που μαζεύτηκαν απ' όλο το πρόσωπο της γης.

Πραγματικά, τίποτε δεν έμεινε έξω από τούτη τη μεγάλη προσπάθεια. Τούτη η μέθοδος, που ονομάζεται χρονολόγηση με ραδιοάνθρακα, μας δίνει μονάχα τη χρονολογία του θανάτου του άλλοτε ζωντανού οργανισμού. Επίσης, επειδή χρησιμοποιεί ένα ισότοπο που έχει μέσο όρο ζωής 5570 χρόνια, μπορεί να ανιχνεύσει χρονολογίες θανάτου που κυμαίνονται μεταξύ 6 ή 7 φορές την τιμή αυτή. Κάθε τι πιο παλιό θα φανεί σαν... μη χρονολογήσιμο δείγμα».

Εκατομμύρια ετών τελικά συμπύσσονται μέσα στους πρόσφατους χρόνους.

Το πρώτο καταπληκτικό πράγμα που προκύπτει από την παρατήρηση όλων αυτών των χρονολογιών, οι οποίες εν παρόδω είναι προσιτές για τον καθένα σας στην ετήσια έκδοση «Ραδιάνθρακα» (Radiocarbon), είναι ότι κάθε τι που συνέλεξαν, σχεδόν δίχως εξαίρεση, έχει αποδειχθεί χρονολογήσιμο.

Στο κατάλογο των δειγμάτων που χρονολόγησαν, βρίσκουμε πρακτικά όλα τα απολιθώματα και τους «προϊστορικούς» ανθρώπους, που υποτίθετο ότι ανήκαν σε εποχές πριν από εκατομμύρια χρόνια. Παραθέτω ένα ενδεικτικό κατάλογο που έχω καταρτίσει για πάνω από 220 δείγματα αναγνωρισμένα σαν απολιθώματα. Πρόκειται για 220 δείγματα από τα 15.000.

Για παράδειγμα: είναι ο Νεανδερτάλιος Ανθρωπος - 32.000 χρόνων, είναι η «τίγρις μαχαιρόδου» που ελήφθη από μια τεράστια συσώρευση απολιθωμένων ιστών στη Λαμπρέα - ταρπις (La Brea Tar PitS) στο Λος Αντζελες - 28.000 χρόνων, είναι άνθραξ υποτίθεται της λιθανθρακοφόρου περιόδου, που υπολογίστηκε σαν να υπήρξε πριν από 200 - 300 εκατομμύρια χρόνια και που χρονολογήθηκε σαν 1680 χρόνων. Είναι ένα απολιθωμένο δένδρο που χρονολογήθηκε στη Ρωσία - 11.700 χρόνων. Είναι ένας από τους υποτιθέμενους προϊστορικούς ανθρώπους: ο άνθρωπος της Ροδεσίας ή του «Μπρόουκεν - Χιλ» (Broken Hill) όπως ονομάστηκε 9.000 χρόνων. Είναι ένας άλλος Νεανδερτάλιος 40.000 χρόνων. Είναι ένα απολιθωμένο ξύλο - 10.000 χρόνων. Είναι μια ολόκληρη συλλογή από προϊστορικά -ήδη εξαλειφθέντα- ζώα, που βρέθηκαν κοντά στην Εβανσβίλλ (Evansville) της Ινδιάνας των ΗΠΑ - 9.400 χρόνων. Είναι οσταμαστόδοντος που βρέθηκαν στην Ταϊμσβίλλ (Thamesville) και στο Τσάταμ (Chatham) του Οντάριο (Ontario) του Καναδά - 8.900 ετών. Ακόμη και αργό πετρέλαιο που υποτίθεται ότι είναι της λιθανθρακοφόρου περιόδου χρονολογήθηκε στην Καλιφόρνια και φυσικό αέριο στο Μισσισιπί (Mississippi) των ΗΠΑ. Τελικά εν όψει της δημοσιότητας που δόθηκε στο έργο του Δρ. Λήκιν (Leakey) για ένα εύρημά του στο φαράγγι του Ολντουβάνι (Olduvai) στην Ανατολική Αφρική και κατά το οποίο ένα «ανθρωποειδές» κρανίο αναφερόταν ότι ήταν 2 έως 4 εκατομμυρίων ετών ηλικίας, κόκκιαλα θηλαστικών στην ίδια θέση και στο ίδιο βάθος, τώρα χρονολογήθηκαν και όπως δημοσιεύτηκε στην έκδοση τούτου του έτους, είναι 10.100 ετών. Ακόμη τα ευρήματα που αναφέρονται πιο πρόσφατα, στο τεύχος της 20ής Σεπτεμβρίου 1969 της έκδοσης «ΦΥΣΗ» (Nature) που είναι παλιότερα από τα ευρήματα του Λήκιν στην κοιλάδα Ομο της Αιθιοπίας, χρονολογήθηκαν τώρα με τη μέθοδο του ραδιενεργού άνθρακα στα 15500 χρόνια.

Κάτω από το φως τέτοιων μαρτυριών, μερικοί επιστήμονες αδιάστατα παραδέχονται, ότι θα πρέπει να υπάρξει μια σοβαρή επανεκτίμηση της όλης γεωλογικής κλίμακας χρονολόγησης και άλλων επίσης τομέων της παλαιοντολογίας. Πολλοί εν τούτοις, προφανώς αγνοούν τούτες τις χρονολογήσεις με την ελπίδα ότι η μέθοδος του ραδιοάνθρακα μπορεί να μην βγει τόσο ακριβής.

Ο αληθινός Θεός έχει έρθει στη γη στο πρόσωπο του Υιού του Ιησού Χριστού. Οι άνθρωποι ανεβαίνουν σε ένα χώρο πέραν της γης αλλά, όχι με διαστημόπλοια ή με σώματα που χρειάζονται ειδικά κράνη προστασίας από τη φωτιά. Ο Ιησούς Χριστός προσφέρει αιώνια ζωή και όταν τούτη η ζωή τελικά φθάσει στην πληρότητά της, τούτο το φθαρτό θα ενδυθεί αφθαρσία και το θνητό αθανασία (Α' Κορ. 15:53).

Αυτή είναι η χριστιανική ελπίδα που θα πραγματοποιηθεί όταν ο Ιησούς Χριστός ο Υιός του Θεού επιστρέψει. Η υπόσχεσή Του επαναλαμβάνεται στο τέλος της Αγίας Γραφής με την κατάλληλη απάντηση του χριστιανού:

«Ναι, Έρχου, Κύριε Ιησού» (Αποκ. 22:20)

Κεφάλαιο 9

Υπάρχει ζωή σε άλλους πλανήτες;

Ο κ. Ουίλσον (Clifford Wilson) μιλάει μ' έναν Φυσικό για τα «Διαστημικά οχήματα».

Ένας διάλογος με τον Δρα Φρειδερίκο Τζάιλς (H. Giles jr.), καθηγητή στο Τμήμα Φυσικής και Αστρονομίας του Πανεπιστημίου της Νότιας Καρολίνας στην Κολούμπια. Ν.Κ. ΗΠΑ. (Ο Δόκτωρ Τζάιλς έχει αποβιώσει, μετά από την συνέντευξη αυτή. Το παρόν τυπώνεται δίχως μεταβολές παρεκτός για σύντμηση της έκδοσης).

ΟΥΤ'ΑΣΟΝ. Στο βιβλίο του «Οχήματα των θεών» ο Ερρίκος φον Νταίνικεν γράφει πολλά για άλλα πλανητικά συστήματα. Μπορείτε να εξηγήσετε από πού συνάγεται ότι υπάρχουν άλλα συστήματα πέραν αυτού στο οποίο υπάρχει η γη;

ΤΖΑΙΛΣ. Μια άποψη που συχνά προβάλλεται είναι ότι ο ήλιος μας είναι κι αυτός ένα άστρο όμοιο με πολλά άλλα' έτσι γιατί να μη υπάρχουν και άλλα πλανητικά συστήματα;

Πως σχηματίστηκαν οι Πλανήτες;

ΟΥΤ'ΑΣΟΝ. Αν υπάρχουν τέτοια συστήματα, πώς θα μπορούσε να εξηγηθεί η προέλευσή τους;

ΤΖΑΙΛΣ. Αν οι πλανήτες ήρθαν στην ύπαρξη κατά τη διάρκεια της ιστορίας της ζωής ειδικών αστέρων, υπάρχει μια δυνατή εξήγηση. Μερικά από τα νεώτερα άστρα φαίνεται να κινούνται σε τροχιά σχετικά γρηγορότερα αν συγκριθούν μ' άστρα λίγο

παλιότερα και φαίνεται ότι υπάρχει μια κάποια απότομη αλλαγή στα χαρακτηριστικά τροχιάς αυτών των παλαιότερων αστέρων συγκριτικά με τα νεώτερα - μια αλλαγή που προφανώς λαμβάνει χώρα σε κάποιο ειδικό χρονικό σημείο.

ΟΥΤ'ΑΣΟΝ. Λοιπόν ποιο είναι το συμπέρασμα; - Πως αυτή η αλλαγή στην τροχιά είναι χαρακτηριστικά συνδεδεμένη με τη διαμόρφωση των πλανητών;

ΤΖΑΙΛΣ. Μια πιθανότης είναι ότι, καθώς τα άστρα γηράσκουν και περνούν αυτό το ειδικό χρονικό όριο, τείνουν να εκτοξεύουν πλανήτες, και η μεγάλη περιστροφική κίνηση των νεώτερων αστέρων, παίρνεται από τον νέο πλανήτη ή τους νέους πλανήτες, που κινούνται ήδη γύρω απ' αυτό το άστρο. Έτσι σύμφωνα με τούτη τη θεωρία, αυτό τούτο το άστρο θα κινείται στην τροχιά του βραδύτερα.

ΟΥΤ'ΑΣΟΝ. Αυτή η θεωρία δίνει μια εξήγηση γιατί ένα άστρο με κάποια ηλικία φαίνεται να προχωρεί βραδύτερα. Αλλά είναι ορατός κανένας τέτοιος υποτιθέμενος νέος πλανήτης;

ΤΖΑΙΛΣ. Είναι πραγματικά αδύνατο να δει κανείς αυτούς τους πλανήτες όπως βλέπουμε τα άστρα. Είναι ουσιαστικά αθέατοι δεν εκπέμπουν φως απ' εαυτού τους - και είναι πολύ μικροί σχετικά με το μέγεθος του άστρου γύρω από το οποίο περιφέρονται.

ΟΥΤ'ΑΣΟΝ. Έτσι τούτοι «οι πλανήτες» θα είναι άλλα άστρα από μικρότερα «απορρίμματα»;

ΤΖΑΙΑΣ. Μάλλον ανήκουν στην κατηγορία του δορυφόρου, γιατί ούτε άλλα άστρα είναι ούτε πλανήτες, στη πραγματικότητα. Ένα όνομα που τους ταιριάζει είναι «σκοτεινοί σύντροφοι» ή «σκοτεινοί διδύμοι». Ένας τέτοιος «σκοτεινός σύντροφος» μπορεί να είναι ακόμη και ένα μεγάλο κομμάτι βράχου.

Ποια πιθανότητα υπάρχει για άλλους Πλανήτες;

ΟΥΓΛΑΣΟΝ. Είπατε πως είναι αδύνατο να δούμε έναν τέτοιο «σκοτεινό σύντροφο», αλλά συμπεραίνω πως η παρουσία του μπορεί να φανεί από την αλλαγή των χαρακτηριστικών της τροχιάς του άστρου. Μπορείτε να το διευκρινίσετε;

ΤΖΑΤ'ΑΣ. Η θεωρία είναι ότι, αν υπάρχει ένας τέτοιος «σκοτεινός σύντροφος» η παρουσία του αποδεικνύεται από τη μη κανονική ταλάντευση του ίδιου του άστρου καθώς ο πλανήτης γυρνάει γύρω της κάθε τριάντα μέρες.

ΟΥΓΛΑΣΟΝ. Υπάρχει καμία απόδειξη, ότι υπάρχουν άλλα πλανητικά συστήματα;

ΤΖΑΙΑΣ, ΟΧΙ! Υπάρχει μια άλλη περίπτωση όπου η «ταλάντευση» υποδεικνύει την ύπαρξη κάποιου άλλου πλανήτη - τούτη η εξαίρεση είναι γνωστή σαν «Άστρο του Μπάρναρντ» (Barnard). Αυτό το άστρο έχει ταλάντευση μετρήσιμη - η ταλάντευση είναι πολύ λεπτή, αλλά μετρήσιμη. Τούτο μπορεί να σημαίνει ότι υπάρχει ένας σκοτεινός σύντροφος σ' αυτό το άστρο, ένας δορυφόρος.

ΟΥΓΛΑΣΟΝ. Οι αποστάσεις, που υπάρχουν, κάνουν την ανίχνευση αυτών των ταλαντεύσεων δύσκολη;

ΤΖΑΤ'ΑΣ, Ναι Ακόμη και το πιο κοντινό άστρο υποτίθεται ότι απέχει τέσσερα έτη φωτός και η ανίχνευση της ταλάντευσης είναι πολύ δύσκολη. Αν δεχθούμε πως το φως ταξιδεύει 300.000 χιλιόμετρα το δευτέρολεπτο και ότι το πιο κοντινό άστρο απέχει τέσσερα έτη φωτός, είναι ξεκάθαρο πως οι θεωρίες για άλλους πλανήτες αποτελούν απλώς υποθέσεις.

ΟΥΓΛΑΣΟΝ. Ήδη είπατε πως είναι εντελώς υποθετικό το ότι υπάρχουν άλλα πλανητικά συστήματα. Στους εικαζόμενους άλλους πλανήτες - είναι δυνατή η ύπαρξη Ζωής;

ΤΖΑΤ'ΑΣ, Ο Νταϊνικεν αρχίζει με τα επιχειρήματα του Σάπλεϋ (Harlow Shapley) που ήταν αστρονόμος του Χάρβαρντ (Harvard). Ο Σόπλεϋ ήταν ένας από τους πρώτους αστρονόμους της σύγχρονης εποχής, ο οποίος επέστη ότι ο άνθρωπος είναι επιρρεπής να θεωρεί τον εαυτό του σαν το κέντρο όλων των άλλων πραγμάτων. Όσα γράφει ο Σάπλεϋ τα γράφει για να μειώσει τη θέση του ανθρώπου. Υπογραμμίζει πως το σύστημά μας δεν είναι ούτε καν στο κέντρο του γαλαξία. Τα συμπεράσματα του Σάπλεϋ δεν γίνονται γενικά αποδεκτά από τους αστροφυσικούς και στην πράξη έχουν ευρύτατα ανασκευασθεί. Εν τούτοις, τα επιχειρήματά του βρίσκονται σε διαφορετική περιοχή, από, εκείνα του Νταϊνικεν στο βιβλίο «Οχήματα των θεών» Παράδειγμα, η ακόλουθη περιοπή από τα «Οχήματα». «Δεν υπάρχει αμφιβολία για την ύπαρξη πλανητών όμοιων με τη γη - με παρόμοιο μείγμα ατμοσφαιρικών αερίων, παρόμοια βαρύτητα, παρόμοια χλωρίδα, και, πιθανόν ακόμη και παρόμοια πανίδα». (6. 17). Όλα τούτα βασίζονται στα γραπτά του Σάπλεϋ, αλλά ο Ντ. τηδάει γρήγορα από μια νόμιμη (αν και αντιλεγόμενη) εκδοχή στο «Δεν υπάρχει αμφιβολία».

ΟΥΓΛΑΣΟΝ. Στη σελίδα 165 των «Οχημάτων» ο συγγραφέας αναφέρεται σε κάποιο «μυστικό Συνέδριο» που έγινε τον Νοέμβριο του 1961 στο Εθνικό Ραδιο - Αστρονομικό Αστεροσκοπείο στο Γκρήν Μπάνκ (Green Bank) της Δυτικής Βιρτζίνιας των ΗΠΑ. Μου δείξατε ένα αντίγραφο κάποιας αναφοράς αυτού του συνεδρίου. Θα θέλατε να παρατηρήσετε κάτι σχετικά;

ΤΖΑΤ'ΑΣ. Δεν ήταν «μυστική διάσκεψη» και τα πεπραγμένα δημοσιεύθηκαν φανερά.

ΟΥΓΛΑΣΟΝ. Κατάλαβα. Προέρχεται από το Κέντρο Διαστημικών Πτήσεων Γκόντναρντ (Goddard) της NASA. Οι προτάσεις τους συμφωνούν μ' αυτές του Νταϊνικεν;

ΤΖΑΤ'ΑΣ. Καθόλου. Θα σας δείξω μια χαρακτηριστική παράγραφο μιας σελίδας. Ο υπολογισμός του πλήθους των άστρων, που αποτελούν τους πλανήτες, υπόκειται σε μεγάλη αβεβαιότητα. Και αν και μερικά περί του αντιθέτου επιχειρήματα μπορεί να παρατεθούν εν τούτοις είναι όλα αδύνατα...

Ο υπολογισμός του μέσου πλήθους των πλανητών κατά σύστημα, με περιβάλλον κατάλληλο για ανάπτυξη ζωής, είναι θέμα καθαρής εικασίας. Η μάζα, η σύνθεση, η θερμοκρασία και πολλοί άλλοι παράγοντες είναι καθοριστικοί.

Ξέρουμε πολύ λίγα για την πιθανότητα ύπαρξης των πλανητικών συστημάτων, αλλά τίποτε για τις λεπτομέρειες οιασδήποτε άλλου πλανητικού συστήματος εκτός του δικού μας. (Πήρμαν σ. 289 στην «Εξωγήινη διανοητική ζωή και Διαστημική Επικοινωνία: μια Άτυπη Συζήτηση».)

Αυτό το συνέδριο συζήτησε τη δυνατότητα ύπαρξης νοήμονος ζωής σε άλλους πλανήτες, αλλά πρέπει να τονισθεί έντονα, ότι η όλη προσέγγιση στο θέμα ήταν εκ διαμέτρου αντίθετη σε όσα λέει ο Νταϊνικεν «ότι δεν υπάρχει αμφιβολία για την ύπαρξη άλλων πλανητών. Τούτο το συνέδριο απερίφραστα δήλωσε πως μια τέτοια άποψη ήταν θέμα «καθαρής εικασίας».

ΟΥΓΛΑΣΟΝ. Μπορείτε να συνοψίσετε σε συντομία, ποιά βλέπετε να είναι τα προβλήματα που συνδέονται με την ύπαρξη σκεπτόμενων όντων σ' άλλους πλανήτες;

ΤΖΑΤ'ΑΣ. Είδαμε ήδη πως το πρώτο πρόβλημα είναι: Υπάρχουν άλλοι πλανήτες; Τότε αν υπάρχει ακόμη κι ένας, θα έχει τις κατάλληλες συνθήκες για διατήρηση ζωής, όπως ο συνήθης σωστός ύψους θερμοκρασίας; Για παράδειγμα, αν η θερμοκρασία είναι πολύ υψηλή οι χημικές διεργασίες δεν γίνονται αρκετά γρήγορα, ώστε ζώντες οργανισμοί να φθάσουν σε σημείο να μεταβάλλονται, και επομένως ακόμη και η διαδικασία της σκέψης είναι εκτός συζήτησης. Συνεπώς, αν σκεφτόμαστε κάποια μορφή ζωής που εξαρτάται από χημικές διεργασίες, το ύψος της θερμοκρασίας έχει μεγάλη σημασία. Υπάρχουν κι άλλα προβλήματα: όπως ένας πλανήτης πρέπει να είναι πρόσφορος: όχι πολύ βαρύς, γιατί θα κολλούσε τη ζωή στην επιφάνειά του, όχι πολύ ελαφρύς γιατί θα έπρεπε να συγκρατεί ένα είδος ατμόσφαιρας. Επίσης, ένας πλανήτης πρέπει να βρίσκεται στη σωστή απόσταση από το άστρο από το οποίο αρχικά αποσπάστηκε. Χρειάζεται μακρό χρονικό διάστημα για να αναφανεί ένα αυτο αντιγραφόμενο σύστημα. Αν δεχθούμε τη θεωρία, πως η ζωή στον πλανήτη μας έχει ηλικία μεταξύ 2 έως 5 εκατομμύρια χρόνια, τότε δεν υπάρχει βεβαιότητα για την ανάπτυξη ζωής οπουδήποτε αλλού. Και θα μπορούσαμε να ρωτήσουμε «Πόσος χρόνος διατίθεται ώστε να καταστεί δυνατή μια τέτοια εξέλιξη»;

ΟΥΓΛΑΣΟΝ. Μιλάτε για «ζωή» - εννοείτε έλλογη ζωή που υπήρχε εκατομμύρια χρόνια πριν;

ΤΖΑΤΛΑΣ. Όχι - απλώς «ζωή». Η ανάπτυξη ζωής με αισθήσεις και αυτοσυνείδηση ελλόγου ζωής περιλαμβάνει περαιτέρω προβλήματα. Αν όλες οι άλλες προϋποθέσεις εκπληρώνονται (όλα τα προβλήματα που ήδη έχουμε συζητήσει), θα χρειασθεί ακόμη αρκετός χρόνος για να αναφανεί η περίπλοκη διανοητική ζωή.

Έτσι ακόμη κι αν υπήρχαν λογικά όντα, αυτό δεν σημαίνει πως η τεχνολογία τους θα είναι υψηλή. Θα είναι πολύ δύσκολο εγχείρημα για αυτούς να επικοινωνήσουν με όντα της Γης ή άλλου πλανήτη - ακόμη κι αν διέθεταν τις πιο μεγάλες χρονικές περιόδους που χρειάζονται για τέτοια εγχειρήματα. Αν δεχθούμε ότι, κατά συντηρητική εκτίμηση, θα χρειάζονταν τέσσερα έτη φωτός ώστε ένα σήμα, που στάλθηκε, να ληφθεί στη Γη, προφανώς θα χρειάζεται άλλα τέσσερα έτη φωτός για την επιστροφή του σήματος. Σε ένα τέτοιο χρονικό διάστημα, οι αρχικοί χειριστές θα είχαν πεθάνει προ πολλού.

Οι Αστήριτες θεωρίες του Νταϊνικεν

ΟΥΤΛΑΣΟΝ. Έχω δίκιο να συμπεράνω, ότι οι υποθέσεις του Νταϊνικεν δεν επιβεβαιούνται από τα γεγονότα;

ΤΖΑΤΛΑΣ. Ναι - τα σημεία που έθιξα είναι μερικοί μόνο από τους τρόπους με τους οποίους οι υποθέσεις του Νταϊνικεν δείχνονται απαράδεκτες. Τα επιχειρήματά του είναι ενδιαφέροντα, αλλά όχι πραγματικά αιτιολογημένα. Αν ακολουθήσουμε τους συλλογισμούς του, μπορούμε να φθάσουμε σε κάθε είδους θεωρία αλλά το ερώτημα είναι αν τούτη η θεωρία στηρίζεται σε γεγονότα ή είναι επιστημονικό μυθιστόρημα,

Τελευταία διάβασα ένα άρθρο του Μαχτίνου Γκάρντενερ στο Scientific American που οδηγεί σ' αυτό το σημείο, ο Γκάρντενερ σημειώνει ότι από την αρχή της ιστορίας «ασυνήθεις συμπτώσεις επέτειναν την πίστη στην επιρροή πάνω στη ζωή, απόκρυφων δυνάμεων».

Αν συσχετίσεις αυτό με το βιβλίο του Νταϊνικεν, σ' αυτή την περίπτωση, φαίνεται ότι ασυνήθεις συμπτώσεις επέτειναν την πίστη επί της επιρροής στη ζωή «εξωγήινων λογικών όντων». Είναι φυσικά δυνατό να παίρνει κανείς ασύνδετα γεγονότα από τον όγκο του υπάρχοντος υλικού και να κάνει μια φανταστικά συνδεδεμένη παρουσίαση, και τούτο, ακριβώς είναι αυτό που κάνει ο Νταϊνικεν. Διάλεξε μερικές από τις πιο ακαθόριστες περιπτώσεις της φυσικής και της αστρονομίας και αυθαίρετα συνδύασε εντελώς ασύνδετα γεγονότα ή υποθέσεις και έκτισε πάνω σ' αυτές, σαν να πρόκειτο για γεγονότα διαπιστωμένα και μεταξύ τους συνδεδεμένα.

Στο άρθρο του ο Μ. Γκάρντενερ παραθέτει από τον Τσέστερτον (G.K. Chesterton): «Η ζωή είναι γεμάτη από ένα αδιάκοπο καταιγισμό μικροσυμπτώσεων... Είναι τούτο που ευνοεί μια επίφοβη ευλογοφάνεια σ' όλες τις λανθασμένες θεωρίες και τις ανεδαφικές φαντασιώσεις. Υπάρχουν πάντα τέτοια συμπτωματικά ερείσματα επιχειρημάτων για κάθε τι.»

ΟΥΤΛΑΣΟΝ. Θα θέλατε να επαναλάβετε άλλη μια φορά, τη βάση για την εικασία ότι υπάρχει ζωή σ' άλλους πλανήτες;

ΤΖΑΤΛΑΣ. Τον μόνο πλανήτη που ξέρουμε, βέβαια πως έχει ζωή πάνω του, είναι η Γη. Ένα άλλο άστρο ανακαλύφθηκε με λεπτή ταλάντευση, και τούτο μπορεί να σημαίνει πως έχει ένα άορατο σκοτεινό σύντροφο που κινείται γύρω του. Μόνο ένας τέτοιος σκοτεινός σύντροφος θα έκανε το άστρο να ταλαντεύεται. Καθώς η ταλάντευση που μετρήθηκε είναι πολύ λεπτή σε σχέση με το άστρο, μερικοί αστρονόμοι συμπεραίνουν ότι αυτή προκαλείται από ένα πλανήτη που διαγράφει τροχιά γύρω από το άστρο.

Η έλλειψη επιστημονικής ακρίβειας στον Νταϊνικεν

ΟΥΤΛΑΣΟΝ. Φαίνεται να στερείται αποδείξεων η θέση του Νταϊνικεν, ότι αναμφίβολα υπάρχουν άλλοι πλανήτες παρόμοιοι με τη Γη!

ΤΖΑΙΑΣ. Αυτό που λέτε είναι σωστό. Ακόμη και οι αστρονόμοι υπολογίζουν με αμφιβολία τις προϋποθέσεις για τη δυνατότητα υπάρξεως τέτοιων σωμάτων και ποτέ δεν εκφράζονται με βεβαιότητα καθώς κάνει ο Νταϊνικεν. Οι υποθέσεις του απλώς δεν ταιριάζουν με τα γεγονότα, κι αυτό είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμά του καθώς προσεγγίζει τα διάφορα θέματα. Τα γραπτά του δεν έχουν την απαιτούμενη ακρίβεια ενός επιστημονικού κειμένου.

ΟΥΤΛΑΣΟΝ. Μπορείτε να δώσετε κάποιο άλλο παράδειγμα;

ΤΖΑΙΑΣ. Ναι! στη σελίδα 158 γράφει για την ακριβή μέτρηση περίπου 10 δισεκατομμυρίων ετών φωτός. Κατόπιν στη σελίδα 159 φαίνεται να προτείνει ότι οι ακτίνες λέιζερ (Laser) ταξιδεύουν γρηγορότερα από τα ραδιοφωνικά κύματα - το λεκτικό του είναι μάλλον διφορούμενο - αλλά γεγονός είναι ότι οι ακτίνες λέιζερ δεν ταξιδεύουν γρηγορότερα από τα ερτζιανά κύματα. Η όλη προσέγγιση του Νταϊνικεν αποτελεί αναπάντητο ερώτημα και οι ερμηνείες του συχνά είναι ασυνεπείς. Ένα παρά

δειγμα είναι εκεί που προτείνει, ότι οι φυσικοί στο Πρίνστον (Princeton) των Η.Π.Α. έκαναν μια ανακάλυψη που αναφέρεται στα στοιχειώδη σωματίδια και ότι τούτη η νέα ανακάλυψη ήταν θεωρητικά αδύνατη.

Οι φυσικοί θα το αρνούντουσαν απόλυτα. Θα συμφωνούσαν πως αυτό που παρατήρησαν δεν ταιριάζει στις τρέχουσες αποδεκτές θεωρίες αλλά τούτο μπορεί να οφείλεται στο λάθος της αρχικής ερμηνείας, ή η θεωρία μπορεί να μη είναι ικανοποιητικά νοητή, ώστε να χειρισθεί τη νέα κατάσταση. Αν είναι έτσι, η θεωρία θα χρειάζεται παραμερισμό, ή τροποποίηση, ή επέκταση, ώστε να συμπεριλάβει τα νέα γεγονότα, και ΟΙ φυσικοί θα είναι οι πρώτοι που θα το αποδεχθούν. Σ' αυτή την ειδική περίπτωση ένας αριθμός πειραμάτων χρειάστηκαν για να δούμε ποια αναθεώρηση πρέπει να γίνει στην θεωρία. Έλεγχοι έγιναν για να προσδιορίσουν αν το πείραμα έγινε καλό ή μήπως υπάρχει αρχικό λάθος, ή ακόμη να βρεθεί αν η θεωρία είναι επαρκής. Αν τούτο το τελευταίο αληθεύει, υπάρχουν καινούργιες δυνατότητες.

Μια τελική Παρατήρηση

ΟΥΤΛΑΣΟΝ. Ποια είναι η τελική σας παρατήρηση για το βιβλίο του Νταϊνικεν «Οχήματα Θεών»;

ΤΖΑΙΑΣ. Κάνει εικασίες, τις αποδέχεται για γεγονότα, στηρίζει θεωρίες πάνω σ' αυτές και παρουσιάζει τις «πολλές μικρές συμπτώσεις» του σύμφωνα με τις προκαθορισμένες απόψεις του. Σκόπιμα διαλέγει τα ασύνδετα, υφαίνει μια κάποια

σύνδεση γύρω τους, και παρουσιάζει τις θεωρίες του σαν προοδευτικά συμπεράσματα. Τούτ' Π1 η προσέγγιση συχνά γίνεται από τους συγγραφείς κάνει το διάβασμα πιο συνταρακτικό, αλλά κανείς δεν τολμάει να το δεχθεί σαν ουσιαστικά πιστευτό.

[\[επιστροφή\]](#)

Κεφάλαιο 10

Υπάρχει το Διαβολικό Τρίγωνο;

Μου ζητήθηκε να ειθέσω τις απόψεις μου σχετικά με την αντιλεγόμενη γεωγραφική περιοχή, τη γνωστή σαν «Τρίγωνο του Διαβόλου», ή «Τρίγωνο των Βερμούδων». Γράφω λοιπόν το κεφάλαιο αυτό και διατυπώνω τις απόψεις μου σχετικά με την περιοχή και θέλω να τονίσω ότι τα παραδείγματα που αναφέρονται διαλέχτηκαν ανάμεσα σε πολλά, για υποστήριξη της άποψής μου. Κατά τη γνώμη μου το καλύτερο βιβλίο που ασχολείται με το Τρίγωνο αυτό είναι «Το Μυστήριο του Τριγώνου των Βερμούδων λύθηκε» του Λ.Δ. Κους (Lawrence David Kusche, The Bermuda Triangle Mystery Solved (Warner Books, N.Y.)) και ό,τι ακολουθεί στηρίζεται, πολύ πάνω στην έρευνα του ίδιου συγγραφέα.

«Το τρίγωνο των Βερμούδων» αποτελεί μια περιοχή μεταξύ Φλόριδας (ΗΠΑ), Πουέρτο - Ρίκο και Βερμούδων. Τα τελευταία χρόνια συγκέντρωσε μεγάλη προσοχή, τόσο εξ αιτίας των παγκοσμίων φαινομένων των ΑΤΠΑ (UFO), όσο και του «μυστηρίου» της εξαφάνισης πολλών πλοίων και αεροπλάνων σ' αυτή την περιοχή. Συχνά αναφέρεται σαν «Τρίγωνο του Διαβόλου». Γυρίστηκε και σχετικό κινηματογραφικό έργο.

Το γεγονός είναι ότι το αναφερόμενο ως «Τρίγωνο του Διαβόλου», δεν δικαιολογεί κατά τη γνώμη μου την ονομασία του αυτή. Σχετικές ειθέσεις έχουν διαστρεβλωθεί και ακόμη και πρόσφατα περιστατικά έχουν μεγαλοποιηθεί και έχουν γίνει θρύλοι, αφού ουσιαστικά στοιχεία παραμερίστηκαν! Τέτοιου είδους «μυστήρια», δεν είναι μυστήρια κατά την πραγματική έννοια της λέξης και ο αριθμός των εξαφανίσεων σ' αυτή την περιοχή δεν είναι σημαντικά μεγαλύτερος, απ' ό,τι σε άλλα μέρη του κόσμου.

Τούτο δεν σημαίνει ότι τα ΑΤΠΑ αποκλείονται. Αντίθετα, στο βιβλίο μου «Τα ΑΤΠΑ κ.λ.π.» παρέχω μια σειρά από δεδομένα, βάσει των οποίων μπορεί να πιστέψει κανείς ότι η ύπαρξη των ΑΤΠΑ είναι πολύ πιθανή, αλλά ίσως πρόκειται για υπερφυσικές οντότητες. Δίνω έτσι μια πνευματική εξήγηση που δεν έχει τίποτα να κάμει βέβαια με τη ζωή σ' άλλους πλανήτες ή με τις επισκέψεις έξω - γήινων αστροναυτών.

Μερικά περιστατικά ανήκουν στη σφαίρα του μύθου

Ο Kusche (βλέπε βιβλιογραφία) έκανε μια εξαιρετική δουλειά ψάχνοντας για το μυστήριο του πλοίου «Ροζαλία» (Rosalie), που υποτίθεται πως βρέθηκε εγκαταλειμμένο αλλά σε πλήρη τάξη, κοντά στο Νάσσαου (Nassau) στις Μπαχάμες μ' ένα μισοπεθαμένο από την πείνα καναρίνι, το μόνο ζωντανό πλάσμα πάνω του. Στο ασφαλιστικό ίδρυμα Λούδ (Lloyd) του Λονδίνου δεν ήξεραν τίποτα για το Ροζαλία, αλλά ήξεραν για κάποιο «Ροσσίνι» (Rossini). Η μόνη αναφορά στο Ροζαλία σύγχρονη με το υποτιθέμενο μυστήριο, είναι ένα γράμμα στους Τάιμς (Times) του Λονδίνου της 6ης Νοεμβρίου 1840 όταν οι δύο αυτές αναφορές αντιπαραβλήθηκαν, έγινε ολοφάνερο, πως το Ροζαλία ήταν στην πραγματικότητα το Ροσσίνι, και δεν υπάρχει μυστήριο, ακόμη κι όταν τούτη είναι η πιο «όμορφη» ιστορία για το «Τρίγωνο των Βερμούδων». Ο πίνακας που ακολουθεί συνοψίζει δυο «περιστατικά»:

Τάιμς του Λονδίνου 6 Νοεμβρίου 1840

Όνομα πλοίου: Ροζαλία

Έπλεε προς το: Νάσσαου (Μπαχάμες)

Ημερομ. άφιξης: «Εντός των τελευταίων ημερών» - γράμμα 27 Αυγούστου 1840

Πλους: Αμβούργο προς Αβάνα

Πως ήρθαν σε επαφή: Συναντήθηκε από μικρά ακτοπλοϊκά και ανεκαλύφθη ότι ήταν εντελώς εγκαταλειμμένο.

Ζωή επί του πλοίου: Μια γάτα, μερικά πουλιά, «μισοπεθαμένα από τη πείνα» (καναρίνια).

Επίσημες ειθέσεις στο Νάσσαου: Καμιά για το Ροζαλία.

Κατάλογος του Λούδ 25 Σεπτεμβρίου 1840

Όνομα πλοίου: Ροσσίνι

Έπλεε προς το: Νάσσαου

Ημερομ. άφιξης: «Εξόκειλε εγκαταλειμμένο» 17η παρελθόντος (Αυγούστος 1840).. Εφέρθηκε κατόπιν στο λιμάνι σαν «εγκαταλειφθέν».

Πλους: Αμβούργο προς Αβάνα.

Πως ήρθαν σε επαφή: Δες ανωτέρω - εξόκειλε και είχε εγκαταλειφθεί.

Ζωή επί του πλοίου: Καμιά μνεία εκτός του «εγκαταλειφθέν». Επίσημες ειθέσεις στο Νάσσαου: Αντιναύαρχος: Σημειώσεις δικαστηρίου αναφορικά με το Ροσσίνι: Αναφορά σε «περίεργες συνθήκες» σχετικώς με την ανεύρεση του Ροσσίνι.

Επίσημες ειθέσεις για Πλήρωμα και Επιβάτες

Δεν υπάρχει καμιά και πουθενά επίσημη έκθεση για το πλήρωμα και τους επιβάτες σχετικά με το Ροζαλία. ο κατάλογος του Λόυδ της 25ης Σεπτεμβρίου 1840 αναφέρει ότι το Ροσσίνι κτύπησε στο Μουάρε (Muare)- (στο στενό των Μπαχαμών) και ότι το πλήρωμα και οι επιβάτες σώθηκαν. Η έκφραση «περιεργες συνθήκες», στην έκθεση του Νάσσαου, δείχνει πως η διάσωση του πληρώματος και των επιβατών έγινε υπό συνθήκες άγνωστες στις αρχές του Νάσσαου. Καθώς μελετάει κανείς τα πιο πάνω γεγονότα, φαίνεται καθαρά ότι στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει μυστήριο. Το πλοίο ήταν το Ροσσίνι όχι το Ροζαλία. Βυθιζόταν και εγκαταλείφθηκε, ανυψώθηκε αργότερα, από νέα πλημμυρίδα, φορτώθηκε και οδηγήθηκε στο λιμάνι του Νάσσαου. Πλήρωμα και επιβάτες σώθηκαν.

Το να πιστέψει κανείς κάτι άλλο, είναι σαν να αποδέχεται μια απίστευτη σειρά συμπτώσεων στον ίδιο ακριβώς χρόνο, και επί πλέον συνδεδεμένη με το ίδιο λιμάνι. Το μυστήριο έγκειται απλούστατα στη λανθασμένη αναφορά του ονόματος του πλοίου, και το μυθιστόρημα πλάστηκε γύρω από το σχετικά μικρό αυτό λάθος.

Συτηρίφθηκε και το «Τρίγωνο του Διαβόλου»

Υπάρχουν κι άλλες περιπτώσεις που η παράδοση μετατράπηκε σε θρύλο με μυθιστορηματική βάση. Ένα άλλο παράδειγμα είναι του πετρελαιοφόρου Φόγι (V.A. Fogg), που υποτίθεται ότι εξαφανίστηκε δίχως λόγο ή σημάδι την 1η Φεβρουαρίου 1972. Ο θρύλος λέει πως και οι 38 άνδρες του πληρώματος εξαφανίστηκαν, αλλά όταν οι δύτες εντόπισαν το ναυάγιο στις 14 Φεβρουαρίου του ίδιου χρόνου, ο καπετάνιος... βρέθηκε «καθισμένος στην καμπίνα του μ' ένα φλιτζάνι καφέ στο χέρι». Το ναυάγιο οφειλόταν αποδεδειγμένα σε μια έκρηξη, που πιστοποιήθηκε ότι συνέβηκε στο χρόνο και στο σημείο όπου έγινε η εξαφάνιση..

Όλα αυτά αναφέρονται στα «Ημερήσια Νέα του Σάλβεστον» (Salveston Daily News) της 6ης Φεβρουαρίου 1972. Περίπου το 1/5 του πετρελαιοφόρου τινάχθηκε στον αέρα από την έκρηξη. Βρέθηκαν δύο άλλα πτώματα εκτός του πλοιάρχου, και το σώμα του πλοιάρχου βρέθηκε να επιπλέει στον θάλαμο των χαρτών και δεν ήταν καθισμένος στην καμπίνα του ούτε κρατάγε φλιτζάνι καφέ. Εν πάση περιπτώσει το όλο συμβάν ήταν εκτός της κακόφημης περιοχής του Τριγώνου. Μερικές φορές η αλήθεια είναι πιο παράξενη από ένα μυθιστόρημα.

Μερικές εξαφανίσεις έγιναν «δυσσιώνες» μονάχα στις τελευταίες αναφορές

Τη νύχτα της 13ης Σεπτεμβρίου 1492 ο Χριστόφορος Κολόμβος παρατήρησε, ότι η βελόνη της πυξίδας του πλοίου έδειχνε περίπου 5 βαθμούς βορειοδυτικά του Βόρειου Πολικού Αστέρα. Ο ίδιος ο Κολόμβος μελέτησε το φαινόμενο για μερικές νύχτες, το ίδιο έκαμαν και οι πλοηγοί των άλλων πλοίων. Στην αρχή σάστισαν και φοβήθηκαν γιατί τούτη η μεταβολή δεν είχε ποτέ άλλοτε καταγραφεί. Εν τούτοις ο Κολόμβος έδωσε την εξήγηση, ότι η πυξίδα δεν δείχνει τον Βόρειο Πολικό Αστέρα, αλλά κάτι άλλο. Επειδή είχαν εμπιστοσύνη στον Κολόμβο και οι άλλοι πλοηγοί δέχθηκαν αυτή την εξήγηση και ο φόβος τους υπεχώρησε. Μεταγενέστερες αναφορές (ειδικά της γενιάς του Κολόμβου) διέγνωναν «κανικό» ανάμεσα στα πληρώματα και μεγαλοποίησαν αυτό ΤΟ «μαγνητικό πρόβλημα». Στην πραγματικότητα είναι γνωστό πως ο μαγνητικός βόρειος πόλος είναι σε κάποια απόσταση από τον αληθινό βορρά, κάπου στα μισά μεταξύ του αναγνωριζόμενου Βόρειου Πόλου και του Κόλλου του Ουδσωνος. Οι ενδείξεις των πυξίδων ποικίλλουν σύμφωνα προς τα ιδιαίτερα σημεία της επιφάνειας της γης, και α ναυτικοί ξέρουν πως χρειάζεται να γίνουν οι απαραίτητες διορθώσεις. Εν πάση περιπτώσει το «Τρίγωνο των Βερμούδων» δεν είναι αριστά κοντά στον Βόρειο Πόλο, ούτως ώστε οι μεταβολές να είναι μεγάλες όπως σε άλλα σημεία της γης. Εντυπωσιακοί συγγραφείς βιβλίων φαντασίας το παράκαναν με τις υποτιθέμενες μαγνητικές αποκλίσεις στην περιοχή του Τριγώνου, έχοντας για βάση τους τα υποτιθέμενα «φρικτά» συμβάντα της πυξίδας του Κολόμβου. Είναι όμορφα αναγνώσματα αλλά όχι ακριβής περιγραφή γεγονότων.

Ένα άλλο «φοβερό» περιστατικό, με «μη φρικτή» εξήγηση, είναι αυτό του αεροπλάνου DC 3 που υποτίθεται ότι «εξαφανίστηκε μυστηριωδώς», ενώ έβλεπαν το Μαϊάμι (Miami) στις 28 Δεκεμβρίου 1948. ΟΙ. Kusche αποδεικνύει (σελ. 148 κ.ε.) ότι, στην πραγματικότητα, ο κυβερνήτης δεν ανέφερε ότι έβλεπε τα φώτα του Μαϊάμι, απλώς είπε ότι βρίσκεται 50 μίλια από την πόλη αυτή αλλά μπορεί να έκαμε και λάθος, ειδικά επειδή τον περισσότερο χρόνο από τις 10 προηγούμενες ώρες ήταν εν πτήση.

Αυτός και ο συγκυβερνήτης ρέπει να ήσαν κατάκοποι ο κυβερνήτης δεν βρισκόταν σε επαφή με τον πύργο ελέγχου του Μαϊάμι και είναι εντελώς φυσικό να του διέφυγε το νοτιότατο άκρο της Φλώριδας, και γι' αυτό πέταξε προς τον Κόλλο του Μεξικού, για να βουτήξει εν συνεχεία μέσα στο σκοτάδι, της νύχτας που άρχιζε, στην ταραγμένη θάλασσα. Όταν το επόμενο πρωί τα αεροπλάνα έρευνας έφθασαν στην περιοχή, το σκάφος μπορούσε θαυμάσια να είχε χαθεί για πάντα κάτω από τα κύματα.

Όπως και να' ναι, το σκάφος είναι βέβαιο πως είχε προβλήματα με τους συσσωρευτές του πριν να ξεκινήσει και τα όργανα επικοινωνίας του δεν δούλευαν καλά. Όλα αυτά προκύπτουν από την επίσημη έκθεση που παραλείπεται φυσικά από τον μύθο. Και όλα συμβαίνουν ύστερα από το μυστηριώδες ξαφνικό χάσιμο της επαφής με τον ασύρματο! Καθόλου παράξενο το ότι το εξαιρετικά σημαντικό γεγονός πως οι επικοινωνίες του αεροσκάφους δεν δούλευαν καλά, παραβλήθηκε από τον μύθο και αποτελεί ένα ακόμη παράδειγμα, πως ένα συμβάν γίνεται «φοβερό» μονάχα όταν στηρίζεται σε κατοπινές αναφορές ή, σωστότερα, σε κακές αναφορές.

Κάποια περιστατικά αναφέρθηκαν λανθασμένα

Υπάρχουν πολλά ακόμη περιστατικά διαστρεβλώσεως των γεγονότων. Μερικά περιστατικά αναφέρθηκαν λανθασμένα, ενώ επρόκειτο απλώς για εσφαλμένη αναφορά και γνώση της κατάστασης του καιρού. Μια από τις δραματικές «αναιτιολόγητες» καταστροφές είναι η υποτιθέμενη του ιαπωνικού πλοίου «Ραϊφούκου - Μαρού», που απόπλευσε από τη Βοστώνη για το Αμβούργο στις 16 Απριλίου 1925, και το επόμενο πρωί εξέπεμψε σήμα κινδύνου. Σύμφωνα με την ιστορία, ήταν μια γαλήνια θάλασσα, κατά τη διάρκεια μιας εντελώς ήσυχης ε μέρας και το μήνυμα για βοήθεια έλεγε: «αναταραχή σαν στυλέτο (dagger), δεν μπορούμε να ξεφύγουμε»,

Τίποτε άλλο δεν ξανακούστηκε από το πλοίο ή το πλήρωμά του. Τα άλλα πλοία στην περιοχή δεν μπορούσαν να εξηγήσουν το «μυστήριο». Γεγονός είναι ότι το Χομέρικ (Xomeric), ένα πλοίο της αεροπορικής εταιρίας «Λευκό Αστρο» (White Star) βρισκόταν 70 μίλια μακριά από το ιαπωνικό πλοίο, και έπιασε το μήνυμα του S.O.S. Το τελευταίο μήνυμα ήταν «ώρα πολύς κίνδυνος. Ελάτε γρήγορα». Το Χομέρικ έφθασε στο Ραϊφούκου Μάρου, αλλά η θάλασσα είχε κάτι κύματα σαν βουνά. Δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί η διάσωση και τα 48 μέλη του πληρώματος πνίγησαν.

Εδώ, οι παραποιήσεις των γεγονότων είναι: 1) ο καιρός δεν ήταν ήρεμος αλλά πολύ βαρύς, 2) η θάλασσα δεν ήταν ήρεμη αλλά με κύματα βουνά, 3) η μυστηριώδης λέξη «dagger», δεν είχε χρησιμοποιηθεί αλλά η λέξη «danger» που σημαίνει κίνδυνος και 4) τα άλλα πλοία μπορούσαν άνετα να εξηγήσουν το μυστήριο. Το Χομέρικ στην πραγματικότητα παρέμεινε σε αδυναμία να σώσει το πλήρωμα. Ο μύθος κάνει το μυστήριο, τα γεγονότα είναι μάλλον τα συνήθη. Ποιος όμως θέλει τα γεγονότα, όταν εννοεί να προσθέτει κάτι σ' ένα μύθο που ήδη είναι μυστηριώδης;

Μια άλλη κακή αναφορά είναι η σχετική με το γιωτ Νταχάμα (Ja Da Hama), που υποτίθεται πως βρισκόταν στην περιοχή του Τρίγωνου τον Αύγουστο του 1935. Σύμφωνα με τα λεγόμενα, το πλήρωμά του από πέντε άνδρες σώθηκε από το ιταλικό πλοίο γραμμής Ρέξ (Rex), λίγο πριν βουλιάξει το γιωτ μπροστά στα μάτια τους στις 27 Αυγούστου. Πέντε μέρες αργότερα στο Νταχάμα, που επέπλεε ακόμην, επιβιβάστηκε μια ομάδα από το πλοίο Αζτέκος (Aztec). Ήταν σαν το Νταχάμα να αναστήθηκε από τον υγρό τάφο του! Στην πραγματικότητα το γιωτ βρέθηκε από το Ρέξ 875 μίλια βορειοανατολικά από τις Βερμούδες, και από τον Αζτέκο, περίπου 700 μίλια βορειοανατολικά από το ίδιο λιμάνι. Κανένα από αυτά τα σημεία δεν ήταν στο «Τρίγωνο των Βερμούδων» και το πλήρωμα που διασώθηκε δεν το είδε να βυθίζεται. Η έκθεση έλεγε πως όταν το πλοίο σώθηκε κινδύνευε να βυθισθεί εξ αιτίας της καταιγίδας που κρατούσε πέντε μέρες, και κατόπιν, για πέντε μέρες παρασυρόταν μέσα σε μια γαλήνια θάλασσα, ώπου να βρεθεί από τον Αζτέκο. Δεν ήταν στο Τρίγωνο, ούτε υπήρξε κανένα μυστήριο κάτω από το φως των πραγματικών γεγονότων. Δεν ήταν βέβαια πλοίο - φάντασμα που αναστήθηκε από τη θάλασσα!

Τα πέντε βομβαρδιστικά - Το ανθρώπινο σφάλμα Νυκτερινή πτήση και κακή ορατότητα

Μια από τις πιο εντυπωσιακές ιστορίες που ειπώθηκαν ποτέ για το «Τρίγωνο των Βερμούδων», αναφέρεται στη μυστηριώδη εξαφάνιση πέντε βομβαρδιστικών τύπου «Εκδικητής» (Avenger) στις 5 Δεκεμβρίου 1945. Αμέσως μετά ένα γιγαντιαίο αεροσκάφος τύπου Μάρτιν Μάρινερ (Martin Mariner) με πλήρωμα 13 άνδρες που ξεκίνησε για την έρευνα, χάθηκε κι αυτό.

Τούτη η ιστορία αναφέρεται και στο βιβλίο μου «Τα UFO κ.λ.π.». Εκεί αναφέρω τη φήμη ότι βρέθηκε κάποιος επιζών σε πλαστική βάρκα, και συνεχίζω: «Τούτη η ιστορία για τον επιζήσαντα δεν βεβαιώνεται επισήμως αλλά είναι βέβαιο πως ένα μεγάλο «μυστήριο» έχει συνδεθεί με την εξαφάνιση αυτών των έξι αεροσκαφών και των πληρωμάτων τους». Αυτό το βιβλίο μου κυκλοφόρησε ένα χρόνο πριν από το βιβλίο του Kusche και φαίνεται πως κι εδώ αυτός έλυσε ένα άλλο πρόβλημα, προφανώς το πιο εντυπωσιακό από όλα τα υποτιθέμενα μυστήρια του «Τρίγωνου των Βερμούδων».

Ο συγγραφέας αναλύει τις επίσημες εκθέσεις και φθάνει σ' ένα αριθμό συμπερασμάτων διαφορετικών από εκείνα που είχαν διατυπωθεί πριν. Μερικά από τα πιο κοινολογημένα σημεία του θρύλου δεν αναφέρονται στην επίσημη έκθεση. Έτσι δεν γίνεται μνεία του παράξενου σκάφους που πλησίασε, ούτε του αχρησιμοποίητου σήματος κινδύνου των ελεγκτών του πύργου στο Μαϊάμι που δεν λήφθηκε υπόψη. Οι καταγεγραμμένες συνομιλίες λένε πως χάθηκαν, αλλά ο διάλογος δεν ήταν δραματικός. Ο αρχηγός της μοίρας των βομβαρδιστικών δεν ήταν εξοικειωμένος με τη περιοχή, και όλοι οι άλλοι πλην ενός από αυτούς που ήταν μαζί με τον αρχηγό ήταν εκπαιδευμένοι. Αν και κατάλαβαν πολλές φορές κατά τη διάρκεια της πτήσης, πως είχαν χάσει το δρόμο τους, και διαφωνούσαν με τους αρχηγούς τους ως προς το που πάνε, η εκπαίδευσή τους επέβαλλε, να υπακούουν στις διαταγές του αρχηγού. Η πτήση άλλαξε πορεία πολλές φορές, αλλά ποτέ δεν ακολούθησε τις προτάσεις των μαθητών, και τούτο εξ αιτίας της υπακοής προς τον αρχηγό. Η επίσημη έκθεση λέει ότι χάθηκαν, πετούσαν χωρίς προσανατολισμό για τέσσαρες ώρες, και ότι τους εξαντλήθηκαν τα καύσιμα, και καθώς φαίνεται βυθίστηκαν στη θάλασσα ανατολικά των Ηνωμ. Πολιτειών και βόρεια από τις Μπαχάμες.

Αν και ο καιρός ήταν «καλός» όταν τα αεροπλάνα απογειώθηκαν, γρήγορα χάλασε και τούτο εξηγεί τα λανθασμένα μηνύματα και το μύθο που δημιουργήθηκε γύρω από τις πληροφορίες των πληρωμάτων. Τα αεροπλάνα έρευνας ανέφεραν ότι οι ανεμοστρόβιλοι ήταν σφοδροί και ότι οι συνθήκες πτήσης δεν ήταν ασφαλείς. Πολύ ταραχμένη θάλασσα επίσης αναφέρονταν και τούτο εξηγεί γιατί δεν βρέθηκαν ποτέ ούτε τμήματα ή συντρίμια. Η πτήση άρχισε στις 2.10 μ.μ και μετά από μερικές αλλαγές πορείας μια εντολή δόθηκε από τον αρχηγό της πτήσης στις 5.16 μ.μ. «Να πετάξουμε 2700 (Δυτικά) μέχρι να βρούμε την ακτή ή να εξαντλήσουμε τα καύσιμα». Έπειτα στις 5.22 μ.μ δόθηκε μια διαταγή από τον υποσημηναγό Τάιλορ (Gaylor), τον αρχηγό: «όταν ο πρώτος θα κατέβει στα δέκα γαλιόνια καυσίμου θα προσθαλασσωθούμε όλοι μαζί. Το καταλάβατε όλοι;». Σήματα εξακολουθούσαν να έρχονται από τον αρχηγό μέχρι τις 7 μ.μ πολύ μετά απ' ότου σκοτεινίασε. Τα καύσιμα θα τους εξαντλήθηκαν γύρω στις 8 μ.μ.!

Ο υποσημηναγός Τάιλορ προφανώς φαντάσθηκε, πως ήταν πάνω από τα νησιά της Φλώριδας αλλά στην πραγματικότητα ήταν 40 μίλια βόρεια από τις Μπαχάμες. Εξακολουθούσε να ρωτάει την ώρα, και ανέφερε πως καμιά από τις δύο πυξίδες του δεν λειτουργούσε σωστά. Χωρίς ρολόι και πυξίδα, φαίνεται πως έχασε τον προσανατολισμό του και επέτρεψε σ' ένα πιλότο που εργαζόταν η πυξίδα του, να καθοδηγεί την πτήση σύμφωνα με τις διαταγές του. Αυτός παρέμεινε υπεύθυνος. Αρνήθηκε να μεταβάλει το μήκος κύματος του ασυρμάτου του στο κανάλι αμέσου ανάγκης για να είναι βέβαιος ότι αυτός συντόνιζε τη πτήση όλων. Αυτό σημαίνει πως έχασε επαφή με τον επίγειο σταθμό που τον αναζητούσε. Πολύ ταραχμένες θάλασσες, σκοτάδι και περιορισμένη ορατότητα, λήψη διαταγών, έλλειψη καυσίμων- μ' αυτές τις εξηγήσεις το μεγαλύτερο μέρος του μυστηρίου έχει εξηγηθεί. Με το χάραγμα της μέρας που η έρευνα άρχισε, η θυελλώδης θάλασσα είχε κάνει το χειρότερο, και τα πέντε βομβαρδιστικά θάφτηκαν στον ωκεανό.

Τι συνέβη στο Αεροπλάνο Έρευνας;

Αντίθετα με τα θρυλούμενα, το αεροπλάνο έρευνας που χάθηκε, ούτε ήταν το μόνο που τάφηκε ούτε ήταν και το πρώτο. Το Μάρινερ απογειώθηκε στις 7.27 μ.μ. και μια έκρηξη αναφέρθηκε ακριβώς στο σημείο που το αεροπλάνο θα έπρεπε να βρισκόταν, 23 λεπτά αργότερα. Τούτο συνέβη σε μια σκοτεινή και θυελλώδη νύκτα και όχι ένα ηλιόλουστο πρωινό, όπως ο

θρόλος υποστηρίζει. Ο Kusche αναφέρει (σ. 127), ότι τα Μάρινερ είχαν πάρει το παρατσούκλι «πτάμενη δεξαμενή βενζίνης», γιατί υπήρχε η αντίληψη ότι ένα τσιγάρο ή ένας σπινθήρας μπορούσε να προκαλέσει έκρηξη. Παράξενες συμπτώσεις συνέβησαν στην ιστορία, και φαίνεται πως σε μια τέτοια σύμπτωση οφείλεται και αυτή η τραγωδία. Άλλη μια φορά ο μύθος για το «Τρίγωνο του Διαβόλου» δεν άντεξε στην έρευνα των αμερόληπτων παρατηρητών. Είμαι ένας συγγραφέας που πείσθηκα από την μαρτυρία και τα στοιχεία των επισήμων εκθέσεων.

Η κακοκαιρία εξήγει κάποια άλλα περιστατικά

Ένα άλλο υποτιθέμενο θύμα «των κακών υπερφυσικών δυνάμεων» της περιοχής του Τριγώνου, ήταν το ατμόπλοιο Κοτοπάνι (Cotorani), που εξαφανίστηκε το Δεκέμβριο του 1925, αφού απέπλευσε από το Τσάρλεστον (Charleston) στις 9 Νοεμβρίου. Το Πρακτικό του Λούδ (Loyd's Reports) για τις 11 Δεκεμβρίου 1925 έδειχνε πως το πλοίο έδωσε σήμα τη 1η Δεκεμβρίου, ότι είχε πάρει νερό στις δεξαμενές και έγερε επικίνδυνα. Οι Τάιμς της Νέας Υόρκης (New York Times) της 2ας Δεκεμβρίου 1925 ανέφεραν, πως μια θύελλα παρέλυσε τις κινήσεις των πλοίων και που περιγράφηκε από το Μετεωρολογικό Σταθμό, σαν φαινόμενο. Πολλά πλοία αναγκάστηκαν να ζητήσουν καταφύγιο, και μεγάλες ζημιές προκλήθηκαν στα λιμάνια και στις πόλεις κατά μήκος των ακτών του Ατλαντικού. Το Κοτοπάνι βρέθηκε στη διαδρομή αυτής της θύελλας, όπως περιγράφηκε στους Τάιμς της Νέας Υόρκης. Παρ' όσα ελέγχθησαν, δεν υπάρχει στην πραγματικότητα μυστήριο, και η απάντηση είναι, πως ένα ακόμη πλοίο υπήρξε θύμα των γνωστών άγριων θελλών του Ατλαντικού. Το γεγονός ότι το πλοίο βρισκόταν στη γενική περιοχή του Τριγώνου, ήταν τυχαίο.

Ακριβώς η ίδια εκδοχή μπορεί να ισχύσει και για τη εξαφάνιση του φορτηγού Suduffco, που απέπλευσε από τη Νέα Ιερσέη στις 13 Μαρτίου 1926 και ανεμένετο στη Διώρυγα του Παναμά δέκα μέρες αργότερα. Δεν έφθασε ούτε βρέθηκε έκτοτε τίποτε από το πλοίο ή από τους 29 άνδρες του πληρώματος, παρά την έρευνα που κράτησε μερικές εβδομάδες. Ο Ι. Kusche αναφέρει (σελίς 89) πως το πλοίο γραμμής Ακουϊτάνια (Aquitania) πλησίαζε στη Νέα Υόρκη καθώς το Suduffco έφευγε. Ο καπετάνιος της Ακουϊτάνιας ανέφερε, πως πειραματίστηκε τη χειρότερη θάλασσα που είχε ποτέ περάσει και ότι άνεμοι που χτύπαγαν το πλοίο έμοιαζαν με τροπικούς κυλώνες.

Αυτές ήταν οι θάλασσες όπου το Suduffco έπλεε και ο Kusche βάζει «Ελύθη» απέναντι στον άλλο, άλλο αυτόν μύθο για το «Τρίγωνο των Βερμούδων», καθώς ο τίτλος του βιβλίου του αξιώνει.

Μερικές Εξαφανίσεις, στο «Τρίγωνο», μπορεί να έγιναν αλλού

Είναι αλήθεια ότι εντυπωσιακές αφηγήσεις (συμπεριλαμβανομένης και της συγγραφής βιβλίων), κατόρθωσαν να κάμουν πιστευτό ότι στο «Τρίγωνο των Βερμούδων» έγιναν εξαφανίσεις, που στην πραγματικότητα δυνατόν να μην έχουν καμιά σχέση με την περιοχή. Ένα καλό παράδειγμα είναι με το βρετανικό εκπαιδευτικό πλοίο Αταλάντα (Atalanta). Απέπλευσε για την Αγγλία απ' τις Βερμούδες στις 31 Ιανουαρίου 1880 και δεν ακούστηκε τίποτα γι' αυτό ξανά. Οι προκαταλήψεις το σύνδεσαν με το «Τρίγωνο του Διαβόλου» και με υπερφυσική «αρπαγή», αλλά δύο σημεία αξίζει να τονισθούν. Το ένα είναι ότι τρωμερές θύελλες μαινόταν στον Ατλαντικό Ωκεανό στην πορεία της Αταλάντα και ότι ένας σημαντικός αριθμός υπολειμμάτων από ναυάγιο έγινε αντιληπτός δυο μήνες μετά τον απόπλου του σκάφους, που μερικά μπορεί να ήταν της Αταλάντα. Το δεύτερο, ότι το ταξίδι είχε διαδρομή περίπου 3000 μιλίων και μόνο τα 500 μίλια βρισκόταν στην περιοχή του Τριγώνου. Το πλοίο μπορεί να βούλιαξε οπουδήποτε μεταξύ Βερμούδων και Αγγλίας.

Αυτό φυσικά χαλάει το παραμύθι. Το ναυάγιο θα πρέπει να είναι θύμα του «Τριγώνου του Διαβόλου».

Άλλη περίπτωση είναι ενός μικρού γερμανικού πλοίου το Φράυα (Freya), που βρέθηκε εγκαταλειμμένο στη θάλασσα στις 20 Οκτωβρίου 1902. Σημείο ειρωνείας, όπως αναφέρεται στο Μητρώο του Λούδ, το Μανσανίγιο (Manzanillo) του Μεξικού. Συνεπώς, το Φράυα δεν καταστράφηκε στο «Τρίγωνο των Βερμούδων». Ένα άρθρο στο περιοδικό Φύση (Nature) της 25ης Απριλίου 1907 γράφει για ένα μεγάλο σεισμό στο Μεξικό με αποτελέσματα επεκτεινόμενα μέχρι μέσα στον Ειρηνικό Ωκεανό. Αυτό ξεκαθαρίζει τη τραγωδία του Φράυα, που έφυγε από το Μανσανίγιο στις 3 Οκτωβρίου του 1902 για την Πούντα Αρήνας (Punta Arenas) της Χιλής στο νοτιότερο άκρο της Νότιας Αμερικής. Είκοσι μέρες αργότερα το καράβι βρέθηκε γυρισμένο στο πλάι και με μισοκαταστραμμένα κατάρτια, κοντά στο Μασατλάν (Mazatlan) του Μεξικού. Οι καιρικές συνθήκες ήταν καλές, αλλά έγιναν σεισμοί στις 4 και 5 Οκτωβρίου και το ημερολόγιο τοίχου του πλοιάρχου έδειχνε εγγραφή στις 4 Οκτωβρίου για τελευταία φορά.

Τούτο το άρθρο αναφέρεται στις πόλεις Μανσανίγιο, Ακαπούλκο (Acapulco) και Τσιλπανσουγιο (Chiapanzugo), που όλες τους βρίσκονται στη δυτική πλευρά του Μεξικού, στη πλευρά του Ειρηνικού Ωκεανού. Μ' άλλα λόγια το πλοίο σχετίζεται με το Μανσανίγιο της δυτικής ακτής του Μεξικού και όχι με το ομώνυμο λιμάνι του «Τριγώνου των Βερμούδων» στην ανατολική πλευρά της Αμερικής, συνεπώς η συνωνυμία έγινε αφορμή, μια ακόμη τραγωδία να συνδεθεί λανθασμένα με το «Τρίγωνο του Διαβόλου».

Μερικά «Περιστατικά» δεν είναι ούτε καν κοντά στο «Τρίγωνο των Βερμούδων»!

Καθώς «το μυστήριο» γύρω από το Τρίγωνο αύξανε, συμπεριέλαβε κι έναν αριθμό εξαφανίσεων εκτός περιοχής.

Το πλοίο ΒεΠα ανήκει σ' αυτή την κατηγορία. Έφυγε από το Ρίο Ιανείρο τον Απρίλιο του 1845 και συμπλήρωσε 6 μέρες μονάχα πλου προς την Ιαμαϊκή. Όταν η βάρια του βρέθηκε να επιπλέει αναποδογυρισμένη, ήταν εκατοντάδες μίλια νότια του «Τριγώνου των Βερμούδων». Ακόμη κάτω κι από τις πιο ευνοϊκές συνθήκες, το υπερφορτωμένο ΒεΠα θα έπρεπε να βρισκόταν λιγότερο από το μέσο του ταξιδιού του προς την Ιαμαϊκή. Η εξαφάνισή του δεν έχει καμιά σχέση με τις υποτιθέμενες ιδιομορφίες του «Τριγώνου των Βερμούδων», παρά την ένταξή του στον μύθο του Τριγώνου. Παρόμοια, ένα στρατιωτικό αεροσκάφος της αμερικανικής αεροπορίας με 53 άνδρες χάθηκε στις 23 Μαΐου 1951, ενώ βρισκόταν καθ' οδόν προς τα Βρετανικά Νησιά. Υπάρχουν μαρτυρίες μιας πιθανής έκρηξης που συνέβη άλλωστε σε μεγάλη απόσταση από το «Τρίγωνο των Βερμούδων», παρ' όλο που ο μύθος το αξιώνει κι αυτό «για δικό του».

Ένα βρετανικό μεταγωγικό αεροπλάνο χάθηκε στις 2 Φεβρουαρίου 1953 με 39 ανθρώπους. Μια φοβερή καταιγίδα μαινόταν πάνω από τον Ατλαντικό εκείνη την εποχή και αυτή υπήρξε η προφανής αιτία του τραγικού αυτού συμβάντος. Αντίθετα με τον μύθο, το γεγονός συνέβη περίπου 900 μίλια βόρεια του Τριγώνου. Πολλά άλλα περιστατικά μπορούν ν' αναφερθούν. Το γεγονός είναι, ότι ο μύθος «του Τριγώνου των Βερμούδων» συνεχίζει να ζητάει περιπτώσεις που να

υποστηρίζει τη θεωρία του. Γιατί να στενοχωριόμαστε για μερικές εκατοντάδες μιλια παρά δω ή πάρα κει; Όλες οι εξαφανίσεις στο «Τρίγωνο των Βερμούδων» δεν έχουν αποσαφηνισθεί, αλλά ούτε κι όλες οι άλλες που έχουν συμβεί σ' άλλα σημεία της γης μπόρεσαν να αποσαφηνισθούν. Εν τούτοις καθώς τούτο το κεφάλαιο δείχνει, υπάρχουν αρκετές απαντήσεις για να δείξουν πως το «Τρίγωνο του Διαβόλου» είναι μια κακή επωνυμία για το ονομαζόμενο «Τρίγωνο των Βερμούδων».

Συμπέρασμα

Ούτε παραμερίζουμε, ούτε περιφρονούμε την ιδέα πως συμβαίνουν γεγονότα, που πολλές φορές βρίσκονται πέρα από το λογικό μας, και παραδεχόμαστε πως μια εκπληκτική γνώση μαρτυριέται στο κτίσιμο των πυραμίδων και πολλών άλλων αρχαίων κτισμάτων.

Εν τούτοις αυτές οι ικανότητες δεν είναι πραγματικά καταπληκτικές. Αν και πολλές φορές είναι πέρα από τη γνώση μας, αυτό ασφαλώς δεν σημαίνει πως θα πρέπει να τις εξηγήσουμε επικαλούμενοι επισκέψεις από το διάστημα. Μια τεχνική, που ξεχάσθηκε και χάθηκε, αποδεικνύεται στο τέλος μάλλον απλή, όταν μας εξηγηθεί.

Ένα άλλο διαφωτιστικό στοιχείο που συχνά παραβλέπεται, είναι ότι οι αρχαίοι ήσαν πιο κοντά στην εποχή της Δημιουργίας. Αν οι αρχαίοι ζούσαν περισσότερα χρόνια ακόμη και έξω από τις

Βιβλικές αφηγήσεις, είναι λογικό να πιστέψει κανείς ότι η γνώση τους πιθανόν να ήταν σημαντικά μεγαλύτερη από αυτήν των ανθρώπων του εικοστού αιώνα. Ο άνθρωπος πάντα υπήρξε, ένα πολύ έξυπνο ον, από την δημιουργία του «κατ' εικόνα Θεού». Δεν είναι παράδοξο που οι πρόγονοί μας μερικές φορές είχαν γνώσεις πέρα από τις δικές μας. Τούτη η γνώση είχε την προέλευσή της από αυτόν τον Θεόν. Αυτός δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα Του. Η γνωστική διαδικασία του αρχέγονου ανθρώπου δεν βελτιώθηκε, αν και η τεχνική του επιδεξιότητα αναπτύχθηκε.

Η απάντηση στα μυστήρια του παρελθόντος δεν βρίσκεται στην επίσκεψη διαστημικών ανθρώπων που επικοινωνούν με τον άνθρωπο, στην κατάλληλη ψυχολογική στιγμή. Η απάντηση βρίσκεται στην ευφυΐα του ανθρώπου, γιατί ακόμη και ο αποκομμένος από τον Θεό άνθρωπος διατήρησε μια δυναμικότητα δραματικά υπερέχουσα, από αυτήν του πιο ευφυούς, μη ανθρώπινου όντος. Είδαμε σ' αυτό το βιβλίο, πως αυτοί οι θεοί με τα οχήματά τους, διαρκώς συντρίβονται πάνω στους γήλοφους της αρχαιότητας.

[\[επιστροφή\]](#)

Κεφάλαιο 11

Τοποθετώντας σωστά τα δεδομένα της Αρχαιολογίας και της Βίβλου

Ο Νταϊνικεν φαίνεται να έχει μια προικατάληψη κατά της Αρχαιολογίας, καθώς ήδη δείξαμε. Αυτός είναι ο λόγος που πολλοί με ώθησαν να γράψω τούτο το εγχειρίδιο. Έτσι, ο Νταϊνικεν αναφέρεται στη μαρτυρία της Αρχαιολογίας που επαληθεύει γεγονότα της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά κατόπιν διατείνεται, πως αυτά τα ίδια τα εξακριβωμένα γεγονότα δεν αποτελούν αποδείξεις ως προς τη θρησκεία! Υποστηρίζει πως αυτά τα ευρήματα απλώς δείχνουν ότι έζησαν άνθρωποι σ' αυτή ειδικά την περιοχή, αλλά «δεν αποδεικνύουν ότι ο Θεός τούτων των ανθρώπων ήταν ο ένας και μοναδικός Θεός (και όχι ένας ταξιδιώτης του διαστήματος» (σελίς 73).

Σ' ένα άλλο από τα βιβλία μου, «Η Αρχαιολογία και ο Σπουδαστής της Βίβλου» (Archaeology and the Bible Student) σημειώνω τέσσερα ειδικά σημεία σχετικά με τη διασύνδεση της Αρχαιολογίας και της Βίβλου. Συνοψίζονται οι πρώτες δύο σελίδες του βιβλίου αυτού ως ακολούθως:

- α) Η αρχαιολογία επιβεβαίωσε την ακρίβεια πολλών γεγονότων και ιστοριών που αναφέρονται στη Βίβλο.
- β) Η αρχαιολογία δείχνει πως πολλά έθνη, των αρχαίων λαών αναφέρονται στις Γραφές.
- γ) Η αρχαιολογία πλάτυνε τη γνώση μας για τους ανθρώπους και τις χώρες της Βίβλου, και
- δ) Η αρχαιολογία διευκρίνισε την έννοια διαφόρων λέξεων και φράσεων, που πιο μπροστά ήσαν δυσνόητες.

Πολυάριθμα άλλα παραδείγματα υπάρχουν, και τούτο ανεβάζει πειστικά την αξίωση, ότι η Βίβλος είναι το πιο σημαντικά ακριβές βιβλίο ιστορίας.

Επίσης δείχνει πως τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης γράφηκαν στο τόπο που αξιώνουν ότι γράφηκαν. Ας θυμηθούμε τις Μεσσιανικές προφητείες, αυτές τις σημαντικές προρρησεις της Παλαιάς Διαθήκης, που ο Χριστιανός βλέπει να εκπληρώνονται στον Ιησού Χριστό. Η γνησιότητά τους βεβαιώνεται κατά διάφορους τρόπους, και δεν είναι μικρό ότι οι άνθρωποι που έγραψαν μια τόσο ακριβή ιστορία (καθώς αποδεικνύει η αρχαιολογική έρευνα), έγραψαν επίσης και τούτες τις προφητείες. Αυτό αποτελεί ένα επιχείρημα που περικλείει μια δυνατή πρόκληση για να δεχθεί κανείς το πνευματικό μήνυμα της Βίβλου, του αληθινού λόγου του Θεού.

Δεν χρειάζεται να ισχυριζόμαστε ότι «η αρχαιολογία αποδεικνύει τη Βίβλο». Η Βίβλος είναι εντελώς ικανή να υποστηρίξει τον Εαυτό της. Κάποιος είπε πως μοιάζει με λιοντάρι, άρησέ το ελεύθερο και θα φροντίσει τον εαυτό του.

Τούτο είναι το Βιβλίο που μας δίνει τη γνώση περί Θεού δια του Ιησού Χριστού, και πολύ καλά ειπώθηκε πως όσο κοντύτερα βρισκόμαστε σ' αυτό το Βιβλίο, τόσο πιο πολύ πλησιάζεις τον Θεό και τον συνάνθρωπό σου. Σύμφωνα με τη Βίβλο (π.χ. Ιωάν. 14:6, Πράξεις 4:12), δεν είναι σωστό πως όλες οι θρησκείες είναι το ίδιο, ή ότι λίγο πειράζει ποιο όνομα δίνεις στον Θεό που λατρεύεις. Η Βίβλος το ξεκαθαρίζει, ότι ο Θεός είναι θεός «ζηλότυπος», δεν μπορεί να ομοιωθεί με τον Βάαλ ή όποιον άλλο ψεύτικο θεό από τα έθνη γύρω. Εχουμε δείξει πως υπάρχουν αντιτιθέμενες δυνάμεις του κακού, και ο Νταϊνικεν ο ίδιος αναγνωρίζει τη πλατεία διαδεδομένη αυτή πίστη. Συνδέει το φίδι με το κακό καθώς αναφέρει: «η πρωταρχική μορφή του κακού, το φίδι, καταδικάσθηκε να σέρνεται. Πώς μπορεί κανείς να λατρεύει αυτό το αποκρουστικό δημιουργήμα σαν θεό, και γιατί μπορούσε επί πλέον να πετάει; Για τους Μάγια μπορούσε» (σελίς 127). Πράγματι παράξενο, αν και η αρχική πηγή μπορεί να βρεθεί στην αναφορά της Γένεσης κερ. 3. Είναι ενδιαφέρον να συγκρίνει κανείς

τούτα τα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης με το Σουμερικό Έπος του Έμμερακαρ, που λέει για την καθαρή γη του Τίλμουιν όπου «το λιοντάρι δεν σκοτώνει και ο λύκος δεν αρπάζει το πρόβατο». (Χούι, Μεσοανατολική μυθολογία, σελίς 114).[S. H Houke. Middle Eastern Mythology. ρ.4]. Άλλη μια φορά μπορούμε να δούμε το άφθαρτο πρωτότυπο στη Βιβλική περιγραφή του Κήπου της Εδέμ.

Ακόμη κι ο συγγραφέας των «Οχημάτων» παραδέχεται τη παρουσία δυνάμεων του κακού. Η Βίβλος διδάσκει καθαρά, πως ο αρχηγός αυτών των δυνάμεων είναι ο Σατανάς και ότι ενίοτε μεταμφιέζεται σε άγγελο φωτός. Ο Νταίνικεν θέλει να έχουν τα άτομα, μια ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ αντίληψη περί Θεού, ακριβώς για να μη φθάνουν σε κάποια ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ αντίληψη, και να πιάσουν έτσι τη πραγματικότητα.

Έτσι, καθώς μελετούμε τις διάφορες αντιλήψεις για τους θεούς που εξουσιάζουν τα έθνη, ξαφνικά βρισκόμαστε μπροστά σε μια λάμψη φωτός. Η Αρχαιολογία αποδεικνύει την ύπαρξη λαών, τους οποίους η Βίβλος αξιώνει πως έζησαν πολύ πριν. Δεν πάει πολύ καιρός που νομιζόταν πως οι Χετταίοι δεν ήταν γνωστοί στις μέρες του Αβραάμ. Έκτοτε χιλιάδες πήλινες πινακίδες βρέθηκαν και πιστοποιήθηκε πως υπήρχε κάποιος κλάδος των Χετταίων τόσο παλιός, όσο δείχνει η Βίβλος στη Γένεση(κεφάλαιο 23). Η Αρχαιολογία δεν μας πληροφορεί απλώς μόνο για τους ανθρώπους που έζησαν πολύ πριν, αλλά ακόμη και για πολλές τοποθεσίες που αναφέρονται στις Γραφές. Στο Α' Βασιλέων 10:28 π.χ., γίνεται μνεία μιας τοποθεσίας που καλείται(κατά τους Ο') Θεκουέ. Οι μελετητές είχαν σκεφθεί πως τούτη η λέξη έπρεπε να αποδοθεί «κίνα νήματα» γιατί υπάρχει παρόμοια λέξη στα Εβραϊκά, αλλά σήμερα είναι γνωστό πως υπήρχε πράγματι μια τοποθεσία, Κουέ, γνωστή για τα περιφραγμένα άλογα της. Τούτο ταιριάζει ακριβώς και με το εδάφιο Α' Βασ. 10:28, όπου αναγράφεται ότι ο Σολομών αγόραζε ίππους εξ Αιγύπτου, «και από την Θεκουέ». Ξέρουμε πως «Κουέ» ήταν το αρχαίο όνομα της Κιλικίας γνωστής για τα άσπρα της άλογα. Ένα άλογο από εκεί άξιζε όσο τέσσερα από την Αίγυπτο, ο Σολομών αγόραζε τα καλύτερα! Έτσι το εδάφιο της Βίβλου πρέπει να διαβαστεί ότι ο Σολομών αγόραζε άλογα από την Αίγυπτο και την Θεκουέ, και όχι ότι ο Σολομών αγόραζε άλογα από την Αίγυπτο και κίνα νήματα». Η Αρχαιολογία έλυσε τούτο το ειδικό γλωσσικό πρόβλημα.

Στα 1800 ο Γερμανός μελετητής Ιούλιος Βελλχάουζεν (Wellhausen) έγραψε: «Είναι αλήθεια ότι δεν φθάνουμε στην ιστορική γνώση των Πατριαρχών, παρά μόνο όταν η ιστορία τους αρχίζει μέσα στον Ισραηλιτικό λαό... τούτη η μεταγενέστερη περίοδος εδώ προβάλλεται, όχι επίτηδες, στα εσωτερικά και εξωτερικά της χαρακτηριστικά και καθώς εισδύει στη βαθιά αρχαιότητα ανακαλύπτει σαν μια ένδοξη εικόνα. (Ιστορία του Ισραήλ)».

Αντιπαραθέστε το πιο πάνω με τη σύγχρονη γνώση που βασίζεται στην αρχαιολογική μαρτυρία και θα δικαιολογήσουμε πολλές νεώτερες επιστημονικές αντιλήψεις, όπως την πάρα κάτω, άποψη του καθηγητή Ωλμπράιτ. «Τόσες επιβεβαιώσεις λεπτομερείων έχουν ανακαλυφθεί τα τελευταία χρόνια, ώστε πολλοί αξιόλογοι επιστήμονες απέβαλαν τη παλιά κριτική θεωρία σύμφωνα με την οποία οι Πατριάρχες ανήκουν ως επί το πλείστον στον καιρό της διπλής μοναρχίας», δηλ. 9 έως 8 εκατονταετίες π.Χ.(σελίς 183, Από τη Λίθινη Εποχή στον Χριστιανισμό). (W. F. Albright, From Stone to Christianity.)

Η παλιά αντίληψη ήταν ότι οι ιστορίες των Πατριαρχών μεταδόθηκαν προφορικά και δεν παραδόθηκαν γραμμένες για αιώνες. Τώρα μια νέα άποψη υποστηρίζεται για τις παλιές βιβλικές αφηγήσεις, βασισμένη στη μαρτυρία πολλών πήλινων πινακίδων, που μας βεβαιώνουν ότι η Γ ένεση σαν πηγή στοιχείων, μας παρέχει αξιοσημείωτες λεπτομέρειες για παλιά έθιμα. Πολλά από αυτά τα έθιμα έγιναν γνωστά από την εποχή της διαίρεσης του βασιλείου που επακολούθησε το θάνατο του Σολομώντα, η παλιά αντίληψη «της υποθέσεως περί των στοιχείων» ήταν ότι γράφθηκαν μετά από την εποχή του Σολομώντα.

Είναι συνεπώς πιο λογικό να δεχθούμε πως οι αφηγήσεις για τον Αβραάμ γράφθηκαν στον καιρό του, παρά ότι δέχθηκαν τους εξωραϊσμούς επαναδιηγήσεων επί εκατονταετίες, αφού είναι φανερό πως διατήρησαν τα παλιά έθιμα που πια δεν ήταν κατανοητά από τους μεταγενέστερους!

Έθιμα και ντόπιο χρώμα είναι αξιοσημείωτα ακριβή μέσα στις Γραφές. Για παράδειγμα στο Β' Βασιλέων 15:19-20 διαβάζουμε, ότι ο βασιλιάς του Ισραήλ Μenaήμ, χρειάστηκε να πληρώσει 50 ασημένιους σίλους για κάθε άνδρα, όπως του ζητήθηκε από τους Ασσυρίους που τους πολιορκούσαν. Επιγραφές που ανακαλύφθηκαν στην Ασσυριακή πόλη Νεβρώδ δείχνουν, πως εκείνη την εποχή η τρέχουσα τιμή για ένα σωματικά ικανό σκλάβο ήταν 50 ασημένιοι σίλοι. Φαίνεται πως ο βασιλιάς Μenaήμ είχε την ευκαιρία είτε να πληρώσει το τίμημα για τους άνδρες του για να εξαγοράσουν τη δουλεία, ή θα πρεπε να συρθούν αιχμάλωτοι - όπως έγινε σε χρόνο λιγότερο μιας γενιάς. Οι 50 σίλοι φωτίζονται έτσι ξεκάθαρα, όταν καταλάβουμε πως αυτή ήταν η τρέχουσα τιμή του σκλάβου. Οι συγγραφείς της Αγίας Γραφής χρησιμοποίησαν επίσης ντόπιο χρώμα στο σωστό γράψιμο των τίτλων. Οι βιβλικοί συγγραφείς χρησιμοποίησαν πιστά τους τίτλους των γύρω τους λαών, και μάλιστα επακριβώς, αφού ήταν αυτόπτες μάρτυρες αυτών που έγραψαν.

Έτσι πολλοί τίτλοι χρησιμοποιούνται, ανάλογα με την εποχή και το λαό - όπως αυτός «επιστάτης επί του οίκου» (Γένεση 39:4) που χρησιμοποιείται στη διήγηση για τον Ιωσήφ. Οι τίτλοι, που δίδονται στον Ιωσήφ και η περιγραφή της περιβολής του με τα διάσημα της εξουσίας που του δόθηκε (Γεν. 41 :39-45 κ.λ.π.), συμπίπτουν με τις απεικονίσεις σε αιγυπτιακούς τάφους. Για την εποχή των Ασσυρίων, βρίσκουμε τίτλους τέτοιους όπως του Ταρτάν (Γενικός Αρχηγός) Ραβ-σάκης (άνωτερος Αυλικός) και Ραβσαρείς (Αρχηγός των Αξιωματούχων), που αναφέρονται και οι τρεις τους στο Β' Βασιλέων 18: 17. Αυτοί και άλλοι τίτλοι σε κατόχουςδημοσίων θέσεων, χρησιμοποιήθηκαν σωστά από τους βιβλικούς συγγραφείς, που προφανώς είχαν άμεση επαφή με τους Ασσυρίους, επειδή οι Ασσύριοι εξαφανίσθηκαν σαν λαός το 605 π.Χ. για να μη ξαναφάνουν ποτέ.

Κάποιος θα' μπορεί εν τούτοις να πει: «Τι λέτε, αφού υπάρχουν Σύριοι ακόμη σήμερα». Οι Σύριοι είναι διαφορετικός λαός. Οι Ασσύριοι και οι Σύριοι ζούσαν σε γειτονικές περιοχές, αλλά δεν ήταν ο ίδιος λαός. Οι συγγραφείς της Βίβλου, που μεταχειρίστηκαν Ασσυριακούς τίτλους, ήταν σύγχρονοι τους και τους ήξεραν. Ο καθένας μπορεί να το δοκιμάσει με τους τίτλους στο δικό μας στρατό, ναυτικό ή αεροπορία και κατόπιν να το επεκτείνει σε γειτονικούς λαούς. Μπορεί να παρεισφύσουν λάθη' για παράδειγμα στον αυστραλιανό στρατό ο (captain) είναι κατώτερος σε βαθμό σε σύγκριση με τον (captain) στο Αυστραλιανό ναυτικό.[σημ. μεταφραστή: στο στρατό ο captain σημαίνει λοχαγόςστο ναυτικό ο captain σημαίνει πλοίαρχος]

Ο καθένας μπορεί να επεκτείνει τούτη τη δοκιμή στη τελευταία δωδεκάδα περίπου βασιλέων και αρχηγών μιας ειδικής χώρας, και κατόπιν σε μια γειτονική της χώρα. Λίγοι μπορεί να το κάμουν αυτό σωστά (καθώς η πείρα διαλέξεων επί έτη απέδειξε), εν τούτοις οι βιβλικοί συγγραφείς χρησιμοποιούν σωστά τους τίτλους τους και τους τίτλους των εχθρών τους.

Μας δίνουν τον κατάλογο των βασιλέων τους και συχνά μας λένε ποιοί ήταν οι εχθρικοί βασιλείς και πάντα σε σωστή χρονολογική σειρά.

Αυτό αποτελεί καθαρή μαρτυρία γνησιότητας και ο όγκος παρόμοιων διαβεβαιώσεων από την εποχή του Σολομώντα μέχρι την πτώση της Ασσυριακής αυτοκρατορίας είναι, εκπληκτικά μεγάλος. Οι Ασσύριοι εξαφανίστηκαν 600 χρόνια προ Χριστού, κι έχουμε ένα δυνατό επιχείρημα ως προς την γνησιότητα πολλών προφητειών αυτών των ίδιων των συγγραφέων καθώς επακριβώς προέβλεψάν το πρόσωπο και το έργο του Ιησού Χριστού. Η ίδια η Βίβλος λέει για τον εαυτό της «πύ του Πνεύματος του Αγίου κινούμενοι ελάλησαν οι άγιοι άνθρωποι του Θεού» (Β' Πέτρου 1:21).

Στα μετά τον Σολομώντα χρόνια, μερικοί βασιλείς του Ισραήλ και του Ιούδα είναι γνωστοί από την αρχαιολογική μαρτυρία. Ο Ασσύριος βασιλιάς Σαλμανάσαρ Γ' αναφέρει το μέρος που ο Αχαάβ, βασιλιάς του Ισραήλ, «έπαιξε» στη μάχη του Καρκάρ (853 π.Χ.), ο ίδιος ο Σαλμανάσαρ αναφέρει τον φόρο που του κατέβαλε ο Ιηού, γιός του Αμρί (841 π.Χ.).

Έτσι αναφέρεται σε δύο βασιλείς του Ισραήλ στο ίδιο κείμενο. Ο Ασσύριος βασιλιάς Θελγάθ - Φελνασά- αναφέρεται τόσο στον Μενάημ (738 π.Χ.), όσο και στον Φεάκ (γύρω στο 734 π.Χ.), και ο Σενναχειρείμ αναφέρεται στον «Εξεκίαν τον Ιουδαίον». (701 π.Χ.).

Ένα παλιό έγκλημα

Ο φόνος του Ασσύριου βασιλιά Σενναχειρείμ αναφέρεται στη Βίβλο (Β' Βασ. 19) και βρίσκουμε την ίδια ιστορία να επαναλαμβάνεται σε 'πλήνινες πινακίδες από το χρονικό του βασιλιά Εσαρραδδών, που διαδέχθηκε τον Σενναχειρείμ (Β' Βασ. 19:37). Η ιστορία προχωράει πιο πέρα στα αναφερόμενα για τον Ασσουρβανιπάλ που διαδέχθηκε τον Εσαρραδδών, αυτός σκότωσε τους δολοφόνους του βασιλιά στον ναό όπου είχαν διαπράξει το έγκλημά τους. Τόσο ο Εσαρραδδών και ο Ασσουρβανιπάλ βεβαιώνουν ότι ο Σενναχειρείμ δολοφονήθηκε από τους γιούστου.

Και άλλοι βιβλικοί βασιλείς αναφέρονται στην Ασσυριακή περίοδο, όπως όταν ο Εσαρραδδών μνημονεύει τον Μανασσή (περίπου 675 π.Χ.). Η ακριβής καταγραφή των βασιλέων και ηγεμόνων δεν περιορίζεται στην Παλαιά Διαθήκη. Ο Ηρώδης ο Μέγας, ο Αρχέλαος, ο Αγρίπας και ο Φήστος είναι τέσσερις ηγεμόνες που σωστά προσδιορίζονται στη Καινή Διαθήκη.

Όταν κάποιος εξετάσει τη Βίβλο και άλλες εξιστορήσεις της εποχής εκείνης, τότε μπορεί να δει, ότι είναι πράγματι σύγχρονες. Τα στοιχεία που παρέχουν οι Γραφές, τοποθετούνται σε χρόνο που συμφωνεί πλήρως με αυτόν που τα ίδια τα κείμενα δηλώνουν. Όσοι μελετούν τη Βίβλο γνωρίζουν ότι ο Βαβυλώνιος βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ πολιορκήσε τους Ιουδαίους και κατέστρεψε την Ιερουσαλήμ στο 587 π.Χ. Οι δικές του περιγραφές παρουσιάζουν λεπτομέρειες της εκστρατείας του στην Παλαιστίνη, υποστηρίζοντάς έτσι τα γεγονότα που δίδονται στις περιγραφές των Ιερών Γραφών. Στο βιβλίο του Δανιήλ, 4:30, διαβάζουμε για την υπερηφάνεια του βασιλιά Ναβουχοδονόσορα για την υπέροχη πόλη της Βαβυλώνας: «Δεν είναι αυτή η Βαβυλών η μεγάλη, την οποίαν εγώ οικοδόμησα δια καθέδραν του βασιλείου, με την ισχυν της δυνάμεώς μου, και εις τιμήν της δόξης μου»

Η Βαβυλών ήταν έندοξη μεταξύ των αρχαίων πόλεων, αλλά η γνώση ότι ο Ναβουχοδονόσορ την είχε ξανακτίσει είχε χαθεί για τους οπαδούς της αρνητικής κριτικής, μέχρι που ο Γερμανός καθηγητής Κολντεβέυ (Koldewey) έκανε ανασκαφές από το 1899 μέχρι το 1914. Ο Ναβουχοδονόσορ καυχόταν για τα μεγάλα του κατορθώματα που είναι χαραγμένα πάνω σε πλίνθους κυλινδρικού ς, καθώς και σε άλλες επιγραφές σε διάφορα κτίσματα. Τα όσα πάρα πάνω αναφέρονται από το βιβλίο του Δανιήλ 4:30, είναι επιγραφές που ο υπεροπτικός Ναβουχοδονόσορ θα είχε γράψει. Αλλά πως ο Δανιήλ ήξερε, ότι ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ ήταν που ξανάκτισε τη Βαβυλώνα όταν οι άλλοι ιστορικοί το είχαν ξεχάσει; Ο Δανιήλ το ήξερε, γιατί ήταν εκεί αιχμάλωτος. Αυτή είναι η ιστορία που δίνει η Αγία Γραφή.

Ο Δανιήλ σαν «Τρίτος στο Βασίλειο»

Ένα άλλο ενδιαφέρον σημείο σχετίζεται με την τοποθέτηση του Δανιήλ σαν «τρίτου άρχοντα» στο βασίλειο της Βαβυλώνας (Δανιήλ 5:29). Τούτο είχε φανεί πως ήταν λάθος, γιατί στο βιβλίο του Δανιήλ βρίσκουμε ότι ο βαβυλώνιος βασιλιάς μετά τον Ναβουχοδονόσορα ονομάζεται Βαλτάσαρ (Δανιήλ 5:1). Αλλά δεν υπήρξε βασιλιάς Βαλτάσαρ σύμφωνα με τους βαβυλωνιακούς καταλόγους και ο τελευταίος βαβυλώνιος βασιλιάς ήταν ο Ναβόνιδος. Ποιό θα είναι η απάντηση σε τούτο το πρόβλημα;

Οι επιγραφές που «έτυχε» να βρεθούν, αναγράφουν όρκους που ο Ναβόνιδος έκανε μαζί με τον γιό του. Τα δυο ονόματα ήσαν ενωμένα στις ίδιες επιγραφές. Ο Ναβόνιδος ήταν ένας από τους διαδόχους του Ναβουχοδονόσορα και ξέρουμε πως επέσυρε την οργή των ιερών της Βαβυλώνας, επειδή για μερικό χρόνο δεν έπαιρνε μέρος στη σημαντική τελετουργία του Νέου Έτους στη Βαβυλώνα. Ενώ βρισκόταν έξω από τη χώρα του, τα χρόνια πριν την πτώση της Βαβυλώνας, ο γιός του Βαλτάσαρ ενεργούσε για λογαριασμό του με πλήρη εξουσία μονάρχου.

Έτσι όταν διαβάζουμε για τον Δανιήλ ότι έγινε ο τρίτος στο βασίλειο, αυτό είναι απόλυτα ακριβές και ξανα δείχνει το ντόπιο χρώμα που έχουν οι βιβλικές αφηγήσεις. Ο Ναβόνιδος τυπικό ήταν ο πρώτος, ο Βαλτάσαρ ο δεύτερος και ο Δανιήλ έγινε ο τρίτος, όταν μετέφρασε τη θεία γραφή που φάνηκε πάνω στο τοίχο.

Η Βίβλος μας λέει ότι στους γιούς Ιούδα επιτράπηκε να γυρίσουν από την αιχμαλωσία, επί του Πέρσου βασιλέα Κύρου. Ο Κύλινδρος του Κύρου (όπως ονομάστηκε) αποτελεί μια ενδιαφέρουσα παράλληλη αφήγηση του περιστατικού, από την περσική άποψη. Ο κύλινδρος δείχνει, πως σε διάφορους λαούς επιτράπηκε να επιστρέφουν στη γη τους και να ασκήσουν τα θρησκευτικό τους καθήκοντα σύμφωνα με τις πεποιθήσεις τους. Η βιβλική αφήγηση (στον Έσδρα κεφ. 1:4) περιλαμβάνει την Ιουδαϊκή άποψη, γιατί οι ενέργειες των άλλων λαών είναι έξω του σκοπού των βιβλικών συγγραφέων.

Η Αρχαιολογία προσθέτει στη Γνώση της Βίβλου

Βρίσκουμε λοιπόν, πως όχι μόνο είναι σωστά τα αναφερόμενα ονόματα των βαβυλωνιακών βασιλέων, αλλά επίσης ότι σωστό είναι και τα ονόματα άλλων βασιλέων όπως του Φαραώ Σισάι της Αιγύπτου και διαφόρων μοναρχών της Ασσυρίας. Ίσως ένα από τα πιο ενδιαφέροντα ασσυριακά παραδείγματα ήταν ο βασιλιάς Σαργών εντελώς άγνωστος εκτός από μια αναφορά στον Ησαΐα, 20:1. Οι μελετητές πειστικά υποστήριξαν, πως αυτό ήταν ένα βιβλικό λάθος. Αλλά από τότε το ανάκτορο του βασιλιά Σαργών ανακαλύφθηκε και ανασκάφηκε στο Χορσαμπόντ του Ιράκ, και ακόμη και η μάχη που περιγράφεται στο 20 κεφ. του Ησαΐα βρέθηκε ν' αναφέρεται στα χρονικά του.

Η Αρχαιολογία συχνό λοιπόν προσθέτει στη βιβλική μας γνώση και κάποτε μας παρέχει πρόσθετα γεγονότα που δεν περιλαμβάνονται στη Βίβλο. Άλλο, τυπικό παράδειγμα βρίσκουμε στη γνωστή «Μωαβίτιδα Πέτρα», όπου ο βασιλιάς Αμρί περιγράφεται σαν τόσο σημαντικός, ώστε για αρκετό καιρό μετά το θάνατό του ο λαός του Μωάβ αναφερόμενος στη χώρα του Ισραήλ την ονομάζει γη του Αμρί. Για τον Αμρί υπάρχουν μόνο λίγα εδάφια της Αγίας Γραφής, γιατί η διαγωγή του ήταν ανάρμοστη για βασιλιά που αντιπροσώπευε τον, Άγιο Θεό του Ισραήλ. Εντούτοις από την Αρχαιολογία βλέπουμε πως ήταν ένας από τους μεγαλύτερους βασιλιάδες που ο Ισραήλ απόχτησε ποτέ, όσον αφορά τη κοσμική εξουσία. Αλλά ο Θεός δεν ενδιαφέρεται για υλικά πράγματα και έτσι ο Αμρί (όπως και ο Ιεροβοαμ Β' λίγο καιρό μετά από αυτόν) αναφέρονται σε λίγα μόνο εδάφια της Βίβλου. Η Αρχαιολογία συχνό προσθέτει στη γνώση μας όσο αφορά τη γλώσσα. Ξέρουμε τώρα πως η λέξη «χανιμίμ»[εβραϊκή λέξη που αποδόθηκε ελληνικά στη μετάφραση Βάμβα σαν «δούλοι γεννηθέντες εν τη οικία αυτού».] στη Γένεση 14:14 σημαίνει «ειδικευμένος υπηρέτης» ή «θεράπων» γιατί είναι γνωστή αρχαιολογικά από την εποχή μεταξύ του 1900 π.Χ. και 1500 π.Χ. Τούτος ο όρος χρησιμοποιείται μονάχα μια φορά στη Βίβλο.

Η Αρχαιολογία και η Καινή Διαθήκη

Κάποιος μπορεί να μην έχει καταλάβει πως η Αρχαιολογία έχει συνεισφέρει τόσο στην κατανόηση της Καινής Διαθήκης, όσο και της Παλαιάς Διαθήκης. Πρέπει κανείς να σκεφθεί πως ο χρόνος μέσα στον οποίο γράφτηκαν τα βιβλία της Καινής Διαθήκης καλύπτει λιγότερο από μια εκατονταετία, σε σύγκριση με τις πολλές εκατονταετίες της Παλαιάς Διαθήκης.

Η αρχαιολογική συνεισφορά στη γνώση της Καινής Διαθήκης δεν μπορεί να υπερτονισθεί. Το τεμάχιο του πάπυρου που περιλαμβάνει κομμάτια από τον Ιωάννη 18:31-33 και 37-38 που δημοσιεύθηκε το 1935 και βρίσκεται στη Βιβλιοθήκη Ιωάννου Ραϊλάντζ (Rylands) στο Μάντσεστερ (Manchester) της Αγγλίας, χρονολογείται από το 125 μ.Χ. και φαίνεται πως του έγινε μεγάλη χρήση επί μια γενεά από τον άνθρωπο που το έγραψε.

Είναι άξιο προσοχής, ότι αυτό το πιο παλιό τμήμα της Καινής Διαθήκης επικεντρώνεται γύρω από τη δική του Κυρίου μας και τη δήλωση του ίδιου του Κυρίου ότι ήλθε να μαρτυρήσει για την αλήθεια.

Η ομιλία των κροκοδείλων

Μέχρι την αρχή της παρούσης εκατονταετίας οι ερευνητές συζητούσαν τη φύση των γραπτών της Καινής Διαθήκης - ως προς το αν δηλ. ήταν μια υπαρκτή γλώσσα ή μια ειδική «γλώσσα του Αγίου Πνεύματος». Όταν στα 1899-1900 οι Δόκτορες Γκρένφελ (B.P. Grenfell) και Χόντ (A.S. Hunt) ανέσκαψαν ένα ιερό νεκροταφείο κροκοδείλων στη Τεπτούνης του νοτίου Φαγιούμ της Αιγύπτου, βρήκαν απάντηση σ' αυτό το ερώτημα. Οι ανασκαφές δεν απέδωσαν κάτι κάποιες αξίας, μέχρις ότου ένας βαριεστημένος εργάτης έσπασε ένα κροκοδείλο. Οι αρχαιολόγοι ξαφνιάστηκαν σαν είδαν μέσα σ' αυτόν, και σ' άλλους κροκοδείλους, όγκους γραμμένων παπύρων που είχαν χρησιμοποιηθεί για να παραγεμισθούν τα βαλσαμωμένα ζώα.

Γρήγορα ακολούθησαν αποκαλύψεις τρομερής σημασίας για τους μελετητές της Καινής Διαθήκης, γιατί οι πάπυροι αποδείχθηκαν πως ήταν έγγραφα της καθημερινής ζωής, από τη Ρωμαϊκή εποχή, γραμμένα στην «κοινή» Ελληνική γλώσσα δηλ. στη γλώσσα της Καινής Διαθήκης. Έτσι φάνηκε πως η γλώσσα της Καινής Διαθήκης ήταν η καθομιλουμένη γλώσσα, της πρώτης μετά Χριστό εκατονταετίας. Τούτο υποδηλώνεται και στη παρατήρηση του Μάρκου 12:37: «Ο πολὺς ὄχλος ἤκουεν αὐτὸν ευχαρίστως».

Ο Λουκάς ο ακριβής ιστορικός

Τα γραπτά του ευαγγελιστή Λουκά αμφισβητήθηκαν πιο πολύ από όλα τ' άλλα κείμενα της Καινής Διαθήκης. Αλλά όλος τούτος ο θόρυβος μεταστράφηκε, ύστερα από τις αξιοσημείωτες έρευνες του Ρόμσευ (Sir William Ramsay) - άλλοτε καθηγητού της Κλασσικής Τέχνης στην Οξφόρδη.

Για το έργο του στη Μικρή Ασία, χρειάστηκε υλικό πηγών που χρονολογούνταν στην πρώτη εκατονταετία μετά Χριστό, αλλά δεν σκέφθηκε ποτέ σοβαρό τον Λουκά, έχοντας αποδεχθεί την άποψη της αρνητικής σχολής της Τυβίγγης (Γερμανία), πως ο Λουκάς ανήκε και έγραψε σε μεταγενέστερη περίοδο. Αλλά παρά την προκατάληψη του, ο καθηγητής Ρόμσευ έγραψε:

«Σιγά - σιγά μου δημιουργήθηκε η αντίληψη, ότι σε πολλές λεπτομέρειες η διήγηση αποδεικνύεται θαυμαστό αληθινή... η ιστορία του Λουκά είναι σε μεγάλο βαθμό αξιοσέβαστη όσον αφορά την ειλικρίνεια και ακρίβεια της... Ο Λουκάς είναι ιστορικός πρώτης τάξεως - όχι μόνο οι διηγήσεις του των γεγονότων είναι αξιόπιστες, αλλά έχει την αληθινή αίσθηση της ιστορίας... Τούτος ο συγγραφέας πρέπει να τοποθετηθεί μεταξύ των μεγαλύτερων ιστορικών». (Ο απ. Παύλος, ο Ταξιδιώτης και ο Ρωμαίος Πολίτης). (St. Paul the Traveler and the Roman Citizen)

Τούτη η ακρίβεια μπορεί αν αποδειχθεί από πολλά σημεία στο βιβλίο των Πράξεων (γιατί ο Λουκάς έγραψε τις Πράξεις όσο και το Ευαγγέλιο που φέρει το όνομά του). Έτσι σωστά προσδιορίζει γεωγραφικές περιοχές (Πράξεις, 13:49, 15:41, 16:2-8) ξέρει πως ονομάζονται. οι τοπικοί αξιωματούχοι (Πράξεις 13:7, 16:20, 35, 17:6, 18:12,19:22 και 31), συνδέει ορισμένες ειδικές θεότητες με ορισμένες περιοχές - π.χ. τον Δία και τον Ερμή με τα Λύστρα (Πράξεις 11, 12), την Άρτεμη

με την Έφεσο (Πράξεις 19:28), και παρέχει πολλές άλλες πληροφορίες που δείχνουν καθαρά πως προέρχονται από πρώτο χέρι.

Η Πνευματική Πρόκληση της Βίβλου

Πρέπει να προσθέσουμε ότι ο Λουκάς που είναι τόσο ακριβής σε ιστορικές λεπτομέρειες, έχει δώσει και πολλά στοιχεία πνευματικής σημασίας. Αυτός «ο πρώτης τάξεως ιστορικός»(καθώς τον αποκαλεί ο Ράμσευ (Ramsay) ποτέ δεν αποδείχθηκε λαθεμένος, αν και αναλύθηκε σε εκατοντάδες περιπτώσεις. Οι φαινομενικά συνήθεις αναφορές του, αποδείχθηκαν πως είναι τα σημάδια εκείνα, που χαρακτηρίζουν και προσδιορίζουν ξεκάθαρα τη πρώτη εκατονταετία μετά Χριστό. Το ντόπιο χρώμα στον Λουκά είναι η αποφασιστική μαρτυρία της γνησιότητας των γραπτών του.

Κι επειδή έτσι έχουν τα πράγματα έχουμε δίκιο να αποδεχθούμε κατά γράμμα τα γεγονότα που περιγράφει, καθώς και τα πνευματικά του μηνύματα.

Όταν ο Λουκάς μιλάει για τη σωματική ανάσταση του Κυρίου Ιησού Χριστού, που «εφανερώσε εαυτόν ζώντα μετά το πάθος αυτού... εμφανιζόμενος εις αυτούς τεσσαράκοντα ημέρας...» (Πράξεις 1:3), δεν εμφανίζεται μόνο σαν ο ακριβής ιστορικός, αλλά είναι και το ελλειπτό σκεύος του Αγίου Πνεύματος του Θεού για να μας οδηγήσει στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, του γιου του Θεού. ο Χριστός είναι ο Σωτήρας όλων αυτών που δέχονται τη Σωτηρία του δια πίστεως, σαν δώρο Θεού (Πράξεις 1:8, 11-12, 16:31).

Σε τούτη την επισκόπηση, είδαμε ότι η Αρχαιολογία αποδειχνει τη σημαντική ιστορική αξία των Γραφών, δείχνει ότι οι πηγές των κειμένων προέρχονται από την εποχή των γεγονότων που περιγράφονται, εξηγεί λέξεις, και έθιμα και πλατύνει τη γνώση μας για τη Βιβλική εποχή, τα περιστατικά και τα συμβάντα και περιβάλλει με μεγαλύτερη εμπιστοσύνη την αξιοπιστία των Γραφών, της αλήθειας του Λόγου του Θεού.

Πραγματικά, δικαιούμαστε να έχουμε εμπιστοσύνη στη Βίβλο, παρά τις τόσο πολύ απέχουσες από την πραγματικότητα θεωρίες του Ερρίκου Φον Νταίνικεν, του Ελβετού ξενοδόχου που έγινε ιστορικός.

[\[επιστροφή\]](#)

ΤΕΛΟΣ